

I onda sam krenuo Pravim Putem

Autor:

Dr. Muhammed Tidzani

O knjizi

Ova knjiga traga za istinom i pravim putem. Svaka islamska sekta ili mezheb tvrdi da je na pravom putu. Međutim, Allah Ta`ala zna stvarnu istinu kojoj vodi samo jedan pravi put. Izvan te istine ne postoji ništa drugo osim stranputice i zablude.

Ona je djelo jednog iskrenog tragaoca za istinom koji je bio upućen na pravi put.

"One koji se budu za Nasu stvar borili, Mi cemo sigurno putevima koji Nama vode uputiti. Allah je sigurno na strani onih koji dobra djela cine."

(Al- Ankabut : 69)

Svaki iskreni musliman se poziva da cita ovu knjigu, jer se u njoj nalaze jasni dokazi i odgovori na osnovna pitanja po kojima se razlikuju glavne islamske sekte.

Posvjeta

Moja knjiga je samo jedno skromno djelo. To je prica o putovanju i velikom otkricu, ali ne onom kao u tehnickim ili prirodnim naukama, nego otkricu u polju religije i filozofije. Posto je svaki pronalazak zasnovan, prvenstveno na zdravoj pameti i jasnom razumijevanju - po cemu se ljudi i razlikuju od drugih stvorenja - ovu knjigu posvecujem svakoj zdravoj pameti.

Pameti koja stavlja istinu na provjeru i razlikuje je od zla koje lezi u zabludi. Pameti koja procjenjuje sve sto je receno po mjerilu pravde i uvijek daje prednost logici. Pameti koja poredi rijeci i kazivanja i posjeduje sposobnost da razlikuje izmedju logicnog i onog sto nije bas logicno - da razlikuje izmedju jasnog i zbunjujuceg. Allah, Najuzviseniji, je rekao:

"Oni koji slusaju rijeci i slijede ono sto je najbolje u njima su oni od Allaha upuceni i oni su pazljivi"

Nadam se da ce Allah, Kome pripada Hvala i Uzvisenost, otvoriti oci svima onima kojima posvecujem ovu knjigu; da ce nas dalje uputiti i prosvijetliti nasa srca i pokazati nam jasno put koji treba da slijedimo; da ce nam ukazati na pogresan put da ga mozemo na vrijeme izbjeći; da ce nas ubrojiti u Svoje dobre robove, jer, zaista, On slusa i odgovara na nase molbe.

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

Uvod

Hvaljen neka je Allah, Gospodar svjetova. On je stvorio covjeka od gline i oblikovao ga u najbolji oblik. On ga je uzdigao nad drugim stvorenjima i naredio Svojim najblizim melecima da mu se poklone. Nagradio ga je pamecu koja pretvara njegovu sumnju u cvrstu vjeru. Dao mu je dva oka, jezik, dvije usne i pokazao mu dva puta. Poslao mu je Svoje poslanike s dobrim vijestima i upozorenjima. Oni su ga obavjestavali i sprjecavali ga da ne ode u stranputicu za sejtanom prokletim.

On mu je rekao da ne obozava sejтана, jer mu je on otvoreni neprijatelj, nego da obozava samo Allaha i slijedi Njegov put s razumijevanjem i uvjerenoscju. On mu je zabranio da oponasa vjerovanja predaka, rodjaka i prijatelja, koji su slijedili one prije njih bez cvrstog ubjedjenja. Ko je mogao bolje govoriti od onoga ko je pozivao Allahu, cinio dobra djela i potvrdio da je musliman (pokoran Allahu)?

Neka su Allahovi blagoslov i mir vijesniku koji je donio milost ljudima; koji je bio na strani potlacenih i slabih; spasiocu covjecanstva od mraka zablude i vodicu ka jasnom putu onih koji vjeruju i cine dobra dijela. Nas ucitelj je Muhammed ibn Abdullah, poslanik muslimana i vodja posebnog sjaja.

Neka su, takodjer, blagoslov i mir njegovom prociscenom potomstvu kojeg je Allah izabrao i ucinio primjernim. Allah je u Kur'anu rekao da smo duzni da ih slijedimo, jer njihov primjer On zeli da prihvatimo. Obecao je spas svima onima koji se ukrcaju na njihovu ladju, a propast onima koji to ne ucine.

Neka su blagoslov i mir i njegovim cestitim ashabima (drugovima) koji su ga podrzavali, postovali i zrtvovali se za njega i za pobjedu islama. Oni su vjerovali u njegovu iskrenost, bili mu zahvalni, zaklinjali mu se na vjernost i slijedili njegov put ne zelevi ga promijeniti. Neka ih Allah nagradi za njihovo sluzenje islamu i muslimanima.

Neka su blagoslov i mir i njihovim sljedbenicima, onima koji su se drzali njihovog puta i bili vodjeni njihovim svijetlom sve do Sudnjeg dana.

Molim Te Gospodaru, primi moju molbu, jer Ti sve cujes i sve znas. Molim Te Gospodaru, otvori moje srce ka Tvojim istini, jer prava istina je samo od Tebe.

Molim Te, O Gospodaru pomoz mi da se izrazim, jer Ti poklanjas mudrost onome kome hoces od Svojih robova. Molim te, moj Gospodaru, da povecas moje znanje i pridruzis me pravednim ljudima.

Kratak osvrt nazad

Sjecam se da sam imao deset godina kada me je otac prvi put poveo u lokalnu dzamiju, gdje su se za vrijeme mjeseca ramazana odrzavale teravije. Predstavio me je ljudima koji nisu mogli sakriti odusevljenje kada su culi da me je ucitelj spremio da predvodim al-Isfa [drugi naziv za teraviju] namaz za dvije-tri noci

Otac me je redovno slao u skolu za ucenje Kur`ana, a takodjer mi je bio nasao jednog privatnog ucitelja, naseg rodjaka, koji je znao Kur`an napamet. Te noci sam bio spreman pokazati svoje znanje i sposobnost tecnog kur`anskog ucenja.

Nakon zavrsetka teravije, kao sto sam i ocekivao, ljudi su dosli da cestitaju meni i ocu. Zahvalili su ucitelju za ulozeni napor i Allahu sto nas je podario islamom.

Sjecanje na dane koji su poslije toga uslijedili je i danas samnom. Poslije tih nekoliko teravijskih noci moj ugled je iz nase ulicice obisao citav grad. Taj utisak ramazanskih noci osjecam i danas i svaki put kada prolazim kroz period slabosti osjetim postojanje jedne neobicne snage koja me vuce nazad i vraca na put. Svaki put kada osjetim malodusnost i beznacajnost zivota, ove uspomene se pojave i uzdizu me na jedan visi duhovni nivo. Tada moja savjest zaplamti vjerovanjem koje mi pomaze da podnesem teskoce. Odgovornost predvodjenja u namazu, na koju me je privikavao otac vec u

ranom dobu, a za koju me je trenirao ucitelj, cinila je da uvijek preispitujem sebe.

Djetinjstvo i ranu mladost sam proveo kao prilicno cestito dijete. Svakako da je tu bilo i djecijeg nestasluka, radoznalosti i oponasanja starijih. Zbog svoje mirnoce i dobrog vladanja sam bio uvijek okrzen velikom paznjom starijih. Ne smijem zaboraviti svoju majku, neka je Allahov rahmet njenoj dusi, koja je imala veliki uticaj na mene. Sirila je moje poglede uceci me kratkim Kur`anskim surama, namazu i islamskoj cistoci. Vodila je posebnu brigu o meni, jer sam joj bio prvi sin i najmladji medju ostalom djecom prve zene moga oca.

Ime Tidzani, koje mi je dala majka, ima posebno znacenje u porodici Samavi, koja je pripadala Tidzanijevom sufijskom redu. Moja porodica je imala tu cast da je posjeti sam sejh Sidi Ahmed Tidzani iz Alzira. Mnogo ljudi iz Gafse, rodnog grada moje familije, je prihvatilo Tidzanijev sufijski red. Bogate i obrazovane familije su pomogle da se on nasiroko prosiri.

Zbog svog imena sam postao popularan u kuci Samavijevih i izvan nje, posebno kod onih koji su bili povezani u Tidzanijevom redom. To je bio razlog sto su mnogi stari ljudi dolazili u spomenutim ramazanskim nocima da cestitaju mome ocu. Ljubeci me u glavu oni bi govorili: "Ovo je blagoslov naseg sejha Ahmeda Tidzanija."

Tidzanijev sufijski red je rasprostranjen po Maroku, Alziru Tunisu, Libiji, Sudanu i Egiptu. Ovaj red karakterishu pomalo fanaticna vjerovanja: oni tvrde da su svi drugi vjerski mudraci dolazili do znanja jedni preko drugih, dok je sejh Tidzani primio znanje direktno od Allahovog poslanika Muhammeda (s) bez obzira na cinjenicu da je zivio trinaest vijekova poslije Poslanika Prenosili su da je sejh Ahmed Tidzani imao sposobnost da komunicira s poslanikom Muhammedom (s) u budnom stanju. Oni takodjer vjeruju da su pojedine molitve (dove) koje je sam sejh Tidzani sastavio bolje od ucenja Kur'ana i do cetrdeset puta Ovdje cu završiti pricu o Tidzanijevom sufi redu i ako Bog da spomenut cu ga na nekom drugom mjestu.

Prema tome, odrastao sam s takvim vjerovanjem kao svaki mladic u mom gradu. Svi smo bili, hvala Allahu muslimani suniti, sljedbenici ucenja imama Malika ibn Anasa imama Dar el-Hidzra. Medjutim, mi u Sjevernoj Africi smo podijeljeni po sufijskim redovima. Na primjer, u Gafsi postoje Tidzanije, Kadirije, Salamije i Isamije.

Svaki od navedenih redova ima svoje pristalice koji uce zikr i vjersku poeziju u svim prilikama, kao sto su vjencanja, sunecenja, klanje kurbana i druge.

Nezavisno od negativnih aspekata, sufi redovi su odigrali vaznu ulogu u ocuvanju vjerskih tradicija i ugleda pobožnih bogobožasnih ljudi.

Hodocasce Allahovoj kuci

Imao sam osamnaest godina kada je Tunisko nacionalno drustvo odlucilo da me posalje, kao jednog od sest svojih predstavnika, na prvu konferenciju islamske omladine koja se odrzavala u Mekki. Bio sam najmladji clan misije i bez sumnje najneiskusniji. Samnom su bila dva skolska direktora, jedan ucitelj iz glavnog grada, jedan novinar, dok zanimanje petog clana nisam uspio doznati. Kasnije sam saznao da je bio rođak tadašnjeg ministra za obrazovnje. Nismo putovali direktno za Meku, nego nam je prva stanica bila Atina, gdje smo ostali dva dana. U glavnom gradu Jordana, Amanu, proveli smo cetiri dana. Poslije toga smo stigli u Saudijsku Arabiju, gdje smo ucestvovali na konferenciji i obavili hadz.

Ne mogu opisati svoje osjecanje kada sam prvi put usao u Allahovu kucu. Srce mi je ubrzano lupalo tako da sam pomislio da ce mi iskociti iz grudi. Kada sam ugledao drevnu Kucu (Ka'bu), suze su mi beskrajno tekle. Pozelio sam da me melec ponesu preko svih hadzija na krov Kabe da odatle glasno odgovorim na Allahov poziv: "O Boze, Tvoj rob je dosao Tebi da Te služi...Labbejke Allahumma Labbejk... Slusajuci glasove drugih hadzija, razmisljao sam kako su mnogi od njih dugo cekali da dodju ovamo,

mukotrпно stedeći za putovnje.

U mom slucaju, mogućnost da putujem je došla iznenada, tako da nisam bio psihicki pripremljen. Sjećam se oca kada smo se oprastali koji mi je sa suznim ocima govorio: "Cestitam ti sine! Allah je odredio da odes na hadz prije mene. Ne zaboravi da si sljedbenik Sidi Ahmeda Tidzanija. Klanjaj za mene u Allahovoj kuci i zamoli Ga da mi oprostí."

Osjećao sam kao da me je sam Allah pozvao. On se brinuo o meni dajući mi ovu sansu za kojom su mnogi ceznuli.

Zato odlucih da potpuno iskoristim ovaj blagoslov, klanjajući i cineći tavaf (obilazenje Ka'be), pijuci vodu iz Zem-Zema i penjuci se na brda oko Mekke. Takmicio sam se sa ostalim hadzijama da prvi udjem u pecinu Hira - gdje je objavljena prva objava poslaniku Muhammedu (s). U toj trci sam bio pobijeden od strane jednog sudanskog hadzije, tako da sam završio na drugom mjestu. Kada sam usao unutra otkotrljao sam se na pod kao da je tu bio prostrt Poslanikov ogrtac i kao da sam mogao osjetiti miris njegovog disanja. Kakve li uspomene! Ostavile su na mene takav utisak da ih ne mogu nikad zaboraviti.

Allah se brinuo o meni i na druge nacine. Na konferencij su me odmah svi zavoljeli. Mnogi su mi trazili adresu i zeljeli da ostanem u kontaktu. Sto se tice mojih kolega iz Tunisa, oni su gledali sa visine na mene jos od prvog dana naseg putovanja Osjećao sam da nemaju visoko misljenje o meni ali sam to strpljivo podnosio. Znao sam da su ljudi na sjeveru gledali sa visine na one sa juga, smatrajuci ih nazadnim. Ali, uskoro se njihovo misljenje pocelo mijenjati.

U svakom slucaju, za vrijeme konferencije i hadza pokazao sam se vrijednim njihovog postovanja zahvaljuci svom poznavanju poezije i osvojenim nagradama. Vratio sam se u svoju zemlju sa vise od dvadeset adresa prijatelja razlicitih nacionalnosti.

U Saudijskoj Arabiji smo ostali dvadeset pet dana, tokom kojih smo imali priliku da sretnemo mnoge ucene muslimane (ulemu) i slusamo njihova

predavanja. Najveći uticaj na mene je ostavilo učenje vahabija zbog kojih sam pozeleo da svi muslimani slijede njih. Stvarno sam mislio da su oni od Allaha odabrani da čuvaju Njegovu kucu, jer su bili najčistiji i najobrazovaniji ljudi na zemlji. Allah im je dao naftu da služe sve hadzije i brinu se o njima.

Kada sam se vratio u domovinu nosio sam saudijsku nacionalnu odjeću. Bio sam iznenadjen dočekom kojeg mi je priredio otac. Na stanici se okupilo mnogo ljudi predvođenih sejhovima Isamija, Tidzanija i drugih sufijskih redova. Sa sobom su nosili ceremonijalne bubnjeve.

Poveli su me kroz ulice pjevajući i klicuci. Svaki put kada bi prošli pokraj jedne dzamije bili bi zaustavljeni da bi mi narod, posebno stariji ljudi, čestitali sa očima punim suza. U njihovim očima vidio sam da žude da posjete Allahovu kucu i Poslanikov kabur. Ljudi su me gledali kao da prvi put vide mladog hadziju.

Proživio sam najsrećnije dane svoga života u tom periodu. Mnogi istaknuti ljudi su dolazili da me posjete i zamole da proučim Fatihu za njih, i to u prisustvu mog oca. Bio sam zbunjen i uvijek se neckao, ali me je otac uvijek ohrabrivao. Svaki put kada bi grupa posjetilaca napustila kucu, majka bi čistila mjesto gdje su sjedili i proučila jednu dovu da bi me zaštitila od uroka.

Otac je proslavljao moj prvi hadz tri noci u našem Tidzanijevom sufijskom centru i za svaku noc bi zaklao ovcu. Ljudi su mi postavljali različita pitanja dok su moji odgovori bili puni hvale za vahabije i njihov napor da prošire i podrže islam.

Uskoro su ljudi počeli da me zovu "hadzija". Svaki put kada bi neko povikao "hadzija!" to se odnosilo na mene. Malo po malo, postao sam poznat u gotovo svakoj islamskoj zajednici i grupi u mom gradu. Posebno sam bio zavoljen od jedne grupe zvane "Muslimansko bratstvo". Isao sam od dzamije do dzamije i držao vjerska predavanja. Uvjeravao sam ljude da ne ljube grobove niti da dodiruju drvo za blagoslov, jer su to znaci širka (pripisivanje Allahu druga).

Postajao sam sve aktivniji tako da sam držao predavanja i petkom prije

imamove hutbe (govora). Iz Abu Jakubove dzamije sam prelazio u Glavnu dzamiju, jer se dzuma namaz u tim dzamijama klanjao u razlicito vrijeme: u samo podne u prvoj, poslije podne u drugoj.

Moja predavanja su bila najposjecenija nedjeljom, jer su tada dolazili i moji ucenici kojima sam predavao tehnologiju u srednjoj skoli. Oni su me voljeli jer sam im poklanjao svoje vrijeme i trudio se da im skinem plast sa ociju i odagnam mrak koji se bio spustio na njihov razum od komunistickih, ateistickih filozofskih i jos ne znam kojih ne teorija. Studenti su uvijek sa velikim zarom cekali moja predavanja. Neki su dolazili mojoj kuci i posudjivali knjige koje sam za sebe nabavljao i temeljito citao. U isto vrijeme sam usavršavao vlastito znanje, trazeci odgovore na pitanja koja su mi bila postavljana. Iste godine kad sam obavio hadz pala je i moja zenidba. To je bila zelja moj majke koja je zeljela da se ozenim prije njene smrti, jer je vec bila docekala zenidbe moje polubrace. Majka mi je umrla nakon rodjenja moja dva djeteta, sto moj otac nije uspio docekati, jer je umro dvije godine prije. Dvije godine pred smrt uspio je obaviti hadz i time se pripremiti za susret sa Allahom trazeci oprost kod same Ka`be.

Libijska revolucija je uslijedila u periodu kada su Arapi i muslimani doživljavali sraman poraz od strane Izraela. Sada smo slusali mlade vodje revolucije kako govore o pobjedi islama pozivajuci narod za oslobodjenje Kud'sa (prve Kible muslimana koja je u Jerusalemu).

Kao i mnoge druge mladice, njihove ideje su me zainteresovale. Libijska revolucija je bila povod da se iz nase zemlje organizuje jedna obrazovna posjeta Libiji. U grupi od cetrdeset ljudi iz ministarstva obrazovanja posjetili smo Libiju i vratili smo se kao optimisti za buducnosti muslimana i islama u cijelom svijetu.

Tokom predhodnih godina, prijateljstvo sa nekim od mojih poznanika je ojacalo tako da su me molili da ih posjetim. Obavio sam pripreme za putovanje na koje sam mislio da se uputim za vrijeme ljetnjeg raspusta koji je trajao tri mjeseca. Planirao sam da auto-putem odem u Libiju i Egipat, a onda morem stignem u Liban, Siriju, Jordan, a odatle u Saudi Arabiju.

Namjeravao sam da obavim umru (posjeta Mekki u neko drugo vrijeme van hadza) i produbim svoje znanje o wahabijskom ucenju koje sam srcano propagirao na svojim predavanjima, koja su narocito postala popularna medu pripadnicima "Muslimanske brace".

Moj ugled je iz rodnog grada presao i u druge obliznje gradove. Posjetio, koji su posjecivali dzuma namaze i slusali moja predavanja, pricali su o meni u svojim mjestima. Glas o meni je stigao i do sejha Ismaila Hadifija, vodje sufijskog reda u Tuzeru. Ovaj sejh je imao mnogo pristalica u Tunisu i vani, posebno kod radnika na privremenom radu u Francuskoj i Njemckoj.

Dobio sam poziv preko njegovog predstavnika u Gafsi u obliku dugackog pisma. U tom pismu su se zahvaljivali za moje sluzenje islamu i muslimanima, a takodjer je pisalo da sve sto sam cinio Allah mi ne bi primio da nisam imao ucenog sejha. "Onaj ko je bez sejha, njegov sejh je sejtan", - "Ti trebas sejha da ti pokaze put, u protivnom, pola znanja ce ti faliti". Obavijestili su me da me je sejh odabrao za najuzi krug svojih sljedbenika.

Bio sam odusevljen kada sam cuo te vijesti, u stvari, od srece sam plakao. Ova Allahova briga o meni je izazivala suze i zahvalnost sto me je uzdigao do tako visokih mijesta. Nisam mogao vjerovati da me je jedan takav sejh, koji je bio poznat po svojim cudima, odabrao za svoju blizinu i drustvo. Takodjer, bilo mi je odredjeno da budem u drustvu dva cuvena sejha, Silaha Balsejha i Dzilanija. Tu su se trebali skupiti svi poznati sejhovi naseg vremena, pa sam s nestrpljivoscju cekao taj dan.

Kada sam usao u kucu, radoznalo sam osmotrio lica sejhovih najblizih sljedbenika koji su bili obuceni u besprjekorno bijele kosulje. Poslije pozdravne ceremonije pojavio se sejh Ismail. Svi su odmah ustali i poceli da mu ljube ruke. Njegov predstavnik mi je davao znak, pokazujuci da je to glavni sejh kojeg sam nestrpljivo cekao. Nisam bio previse uzbudjen, kao da sam ocekivao nesto drugo od ovoga sto sam sada posmatrao.

Imao sam drugacije misljenje o njemu, jer su mi njegovi predstavnici toliko toga pohvalnog napricali. Sada sam imao priliku da vidim covjeka cija je

nadmenost djelovala na mene odbijajuće. Kada su me predstavili on me je toplo pozdravio i ponudio da sjednem sa njegove desne strane. Poslije vecere pocela je ritualna ceremonija kada sam opet bio predstavljen sejh, ovog putada bih dao svoju zakletvu, poslije cega su mi svi cestilali i pozeljeli sreću. Kasnije sam uvidio da sam poznavao neke od prisutnih, pa sam to iskoristio da bih izrazio svoje neslaganje sa odgovorima koje je sejh davao na pitanja prisutnih. Takvo ponasanje je izazvalo jako negodovanje kod nekih smatrajuci to nedostatkom odgoja, jer sejhovi stavovi nisu bili preispitivani od strane sljedbenika. Sejh je pokusao da smiri situaciju sluzeci se svojim smislom za humor: - Onaj ciji je pocetak iskricav zasija punim sjajem na kraju.-

Prisutni su ovo razumjeli kao dobro predskazanje poceli da mi cestitaju na tome. Sejh je bio mudar i iskusan covjek i da bi spriječio moje iritirajuće upade, počeo pričati ovu pricu:

Jednog dana je jedan ucen covjek pohadao predavanj veoma pobožnog alima. Alim mu rece da ode i da uzme abdest. Kada se vratio ovaj mu opet rece isto. Pomisli da nije uze abdest ispravno, pa se vrati i uze ga ponovo. Kada se vratio i drugi put, alim mu ponovo rece:

-Idi i uzmi abdest.

Covjek počeo da place govoreci:

-Ucitelju, ja sam se ocistio od svojih djela i znanja tako da mi nista nije ostalo osim onoga sto mi je Allah podario preko vasih ruku.

Poslije toga ucitelj mu je rekao da sjedne.

Shvatio sam da sam to bio ja na koga se odnosila ova prica. U to sam se uvjerio za vrijeme pauze koju nam je sejh dao kada su me i drugi posli kritikovati zbog mog ponasanja. Govorili su mi da treba da sutim u prisustvu sejha da moja djela ne bi bila ponistena, podrzavajuci svoje tvrdnje sa ajetom Kur'ana:

"O vi koji vjerujete! Ne povisujte svoj glas iznad Poslanikovog, i ne

govorite s njim glasno kao sto izmedju sebe razgovarate, da ne bi ponistili svoja djela, a da to i ne primjetite". Kur'an 49:2

Tada sam shvatio svoja ogranicenja, pa sam poslusao dato upozorenja. Sejh me je zadrzao u svojoj blizini puna tri dana. Za to vrijeme sam ga mnogo pitao, ponekad samo da ispitam njegovo znanje.

Sejh mi je rekao da Kur'an ima dva znacjenja, jedno jasno i jedno skriveno. Otvorio je svoj privatni sef da bi mi pokazao licni dokumenat koji je sadrzavao imena ucenih i pobožnih ljudi povezujuci ga sa hazreti Alijom ibn Abi Talibom. Medju njima je bilo i ime Abu Hasana Sadilija.

Sastanci koje je sejh odrzavao su bili duhovnog karaktera. Obicno bi pocinjali sejhovim ucenjem nekih ajeta iz Kur'ana, poslije kojih bi citao nekoliko stihova poezije, koji su bili praceni ucenjem i "zikrom" ljudi oko njega. Ova poezija je govorila uglavnom o asketizmu, pobožnosti i odricanju od ovog zivota i ocekivnju zivota poslije. Nakon zavrsetka ovog dijela, prvi covjek sa sejhove desne strane uci ono sto zna iz Kur'ana. Kada kaze **"Sadakallahul Azim" (Allah je govorio istinu)**, sejh cita nekoliko drugih stihova poezije koje zajedno s njim recituje citav skup. Onda svaka osoba uci jedan Kur'anski ajet. Uskoro zatim, ljudi se pocinju lagano nagingjati lijevo-desno u ritmu recitovanja dok sejh ne ustane, a za njim i citav skup koji formira jedan krug sa sejhom u sredini.

Onda pocnu da uzvikuju 'Hu', 'Hu', 'Hu', 'Hu', dok se sejh okrece u sredini iduci od jednog do drugog poslije cega se tempo ubrzava i oni pocinju da skacu gore-dole uzvikivajuci u organizovanom, ali iritirajucem ritmu. Poslije tog iscrpljujuceg rituala postepeno zavlada mir i sejh recituje zadnjih nekoliko stihova nakon cega mu ljudi pridju i poljube celo i ramena, a zatim svi posjedaju.

Ucestvovao sam u tim ritualima bezvoljno i s odbojnoscu. Suprotstavljali su se mojim uvjerenju da se ne treba nista pridruzivati Allahu tj. ne treba se nikome predavati osim Allahu. Polahko sam se odvojio u stranu i suze su mi navirale na oci od zalosti i razocarenja. Moja pamet se razilazila izmedju dva

suprotna ucenja.

Prvo je bila sufijska ideologija, po kojoj covjek prolazi kroz duhovno iskustvo zasnovano na osjecanju straha, asketizmu i priblizavanje Allahu kroz veoma religiozne ljude (velije).

Drugo ucenje je bilo od wehabija, koje govori da je sve to iz prvog ucenja jedan pokusaj da se pridruzi partner Allahu (tj.,shirk) i da to Allah neće nikad oprostiti.

Ako najveći Poslanik, Muhammed (s) ne može pomoći niti se zauzeti, onda, kakva je vrijednost svih tih pobožnih i svetih ljudi koji su došli poslije njega.

Sejh me je odredio kao svog predstavnika u Gafsi. Uprkos visokoj poziciji nisam potpuno vjerovao u ispravnost njegovog ucenja. Često sam saosjećao sa sufi redovima misleći da bi ih trebao i dalje postovati zbog svih tih bogobožnih i pobožnih ljudi. Ponekad bih se s njima prepirao navodeći Kur'anski ajet:

"I ne zovite drugog boga pored Allaha, nema boga osim Njega." Kur'an 28:88.

Ako bi mi neko odgovorio ajetom:

"O vi koji vjerujete! Budite pazljivi u vasim duzostima prema Njemu i trazite nacin da Mu se priblizite." Kur'an 5:35

brzo bih mu odgovorio na nacin kako me je saudijsko-arabijska ulema ucila: "Najbolji nacin u priblizavanju Allahu je da se uradi dobro djelo".

U svakom slucaju, bio sam prilično zbunjen i uznemiren u tom periodu. S vremena na vrijeme, sejhovi sljedbenici bi dolazili u moju kucu gdje bi održavali el-imarrah (jedna vrsta zikra). Komsije su se nelagodno osjecale zbog buke koju smo pravili, ali se nisu usudjivali zaliti direktno meni. Za problem sam saznao preko svoje zene koja se družila sa zenama iz komsiluka. Zatražio sam od kolega da obavljaju zikr na nekom drugom mjestu. Kao razlog sam naveo svoje skoro putovanje koje bi trebalo trajati tri

mjeseca.

I tako sam se oprostio od porodice i prijatelja, oslanjajući se na Allaha i ne vjerujući ni u koga osim Njega.

U Egiptu

U Tripoliju, glavnom gradu Libije, sam se zadržao dok nisam izradio vizu za zemlju Kinana, Egipat. Tamo sam pronašao nekoliko prijatelja koji su mi pomogli u tome, neka ih Allah nagradi za njihov trud. Putovanje u Kairo je bilo prilično dugo. Za njega mi je trebalo tri dana i tri noći putovanja u taksiju zajedno s četiri egipatska radnika koji su bili na povratku kući. Prijateljski sam s njima razgovarao i citao im Kur'an tako da smo se toliko zblizili da su me zamolili da im budem gost u Egiptu. Pristao sam da navratim kod jednog od njih po imenu Ahmed. Odabrao sam njega, jer je bio veoma pobožan i gostoljubiv čovjek. Ostao sam u Kairu dvadeset dana i za to vrijeme posjetio Ferida Atrasa u njegovoj vili na obali Nila. On mi se svidio iz egipatske stampe zbog svoje skromnosti i prostodušnosti uprkos slave i bogatstva koji su ga okruživali. Uspio sam biti u njegovom društvu samo dvadeset minuta, jer je trebao istog dana putovati u Libanon.

Posjetio sam i sejša Abdul Basit Muhammeda, poznatog ucača Kur'ana čiji mi se glas jako svidjao. Kod njega sam ostao tri dana u kojima mi se pružila prilika da razgovaram s njegovim rođacima i prijateljima. Dopao sam im se zbog svog entuzijazma, iskrenosti i znanja. Ako bi razgovarali o poeziji ja bi recitovao; ako bi razgovarali o asketizmu i sufizmu ja bi im rekao da sam sljedbenik Tidzanijevog reda kao i Medanijevog; ako bi pričali o Zapadu ja bi im pričao o Parizu, Londonu, Belgiji, Holandiji, Italiji i Španiji, mjestima koja sam posjećivao za vrijeme ljetnjih raspusta; i ako bi pričali o hadžu ja bi im rekao da sam ga već obavio i da sam sada na putu da obavim i umru. Pričao sam im o mjestima kao što su pećine Hira i Sivr, Ismailov zrtvenik i druga, a koja nisu bila poznata ni onima koji su bili na hadžu i po nekoliko

puta. Ako bi govorili o nauci i tehnologiji, pricao bi im o zadnjim naucnim otkricima i imenima naucnika. Ako bi govorili o politici ja bi izrazio svoje misljenje govoreci: Neka Allah blagoslovi dusu Nasira Salahudina koji se uzdrzavao od smijanja. Kada bi ga njegovi najblizi prijatelji kritikovali zbog toga govoreci mu da je Boziji Poslanik (s) cesto bio vidjen s osmijehom na usnama, on bi odgovarao: ***"Kako mozete traziti da se smijem kad je Aksa dzamija (dzamija u Jeruslemu) okupirana od strane Allahovih neprijatelja. Ne, kunem se Allahom, necu se nasmijati dok se ona ne oslobodi ili ja ne umrem"***.

Neki profesori sa Azhar Islamskog Univerziteta su dolazili na ove sastanke i bili zadovoljni mojim ucenjem Kur'an i nacinom kojim sam prepricavao hadise poslanika Muhammed (s). Takodjer su bili impresionirani mojim nacinom izrazavanja i pitali me o fakultetu na kome sam diplomirao. Ponosno sam im odgovarao da je to bio Zejtuna Univerzitet koji je bio osnovan prije Azhara. Takodjer bi dodao da su Fatimidi, koji su osnovali Azhar, izgradili prvu takvu ustanovu u gradu Mahdiah u Tunisu U znak paznje i postovanja, neki od njih su mi poklonili nekoliko dobrih knjiga.

Jednog dana sam se zadesio u kancelariji funkcionera odgovornog za poslove na Azharu. Tu sam sreo clana Egipatskog Revolucionarnog Savjeta koji je ucestvovao na masovnom protestnom mitingu muslimanskih i Koptskih zajednica protiv sabotaza u najvećim zeljeznickim kompanijama, koje su uslijedile odmah poslije Junskog rata. Insistirao je da i ja ucestvujem u tim demonstracijama tako da sam popustio pred njegovim nagovaranjem. Na tom mitingu su trazili da se obratim prisutnima, sto sam odmah prihvatio. Ovo mi nije predstavljalo nikakvu teskocu zahvaljujuci iskustvu sa predavanja koje sam drzao u dzamijama i kulturnim priredbama u Tunisu.

Glavni razlog zbog cega sve ovo navodim je taj sto je sve to ucinilo da se pocnem osjecati vaznim i velikim. Dobio sam veliko samopouzdanje i mislio da sam postao veoma ucen. Zasto se i ne bih tako osjecao kada je veliki broj alima sa cuvenog Azhar Univerziteta to potvrdjivao. Neki od njih su me cak

uvjerali da mi je mjesto tamo tj. na Azharu. Ono sto me je stvarno uciniilo ponosnim je cinjenica da mi je bilo dozvoljeno da vidim neke licne stvari poslanika Muhammeda (s).

Jedan zvanicnik iz Sidi Husejn dzamije u Kairu me je poveo do jedne sobe cije je kljuceve imao samo on. Kada smo usli, on ponovo zakljuca vrata iznutra, otvori jedan kovceg i izvadi kosulju poslanika Muhammeda (s). Kada sam je poljubio pokazao mi je i druge stvari koje su pripadale Poslaniku. U trenutku kada sam izasao vani zaplakao sam dirnut postupkom ovog dobrog covjeka, a za sto nije trazio da mu platim ni dinara. Odbijao je i kada sam mu nudio nesto para, mada je na kraju, uz moje insistiranje i upoornost, prihvatio jednu malu sumu. Tada mi je cestitao, jer sam bio od rijetkih koji su bili pocasceni da vide stvari koje su pripadale licno Allahovom Poslaniku (s).

Ovaj dogadjaj je ostavio dubok utisak na mene, pa sam nekoliko noci razmisljao o wahabijama koji su smatrali Poslanika Muhammeda (s) za obicnog covjeka, cija je licnost zauvijek nestala sa smrću.

Nije mi se svidjala ta ideja i bio sam uvjeren u njenu netacnost. Jedan sehid, koji pogine boreci se u ime Allaha, ne smatra se mrtvim nego zivim kod svog Gospodara. Kako je to tek u slucaju Bozijeg Poslanika (s) koji je izabran od Allaha kao Njegov najbolji sluga.

Moja uvjerenja su postala jasnija i cvrsca vezano za ovo zahvaljajuci druzenjima sa sufijima, koji vjeruju da velije i pobožni ljudi mogu uticati na njihove zivote, zahvaljajuci moci koju su dobili od Allaha kao nagradu za poslusnost i dobrovoljno prihvatanje Njegovih odredbi. Zar Allah ne kaze u Hadisu-Kudsi: "Moj robe pokori mi se i bices kao i Ja: kada pozelis da nesto bude to ce i biti".

Prije nego sam napustio Egipat, posjetio sam veliki broj dzamija medu kojima i Malikovu, Abu Hanifijinu, Safijevu, Ahmeda ibn Hanbalija, sejjide Zejnebe i sejjida Husejna, i u svakoj od njih sam klanjao. Takodjer sam posjetio i Tidzanijev sufi red. Imam toliko toga da napisem o svakoj posjeti

da bi mi bile potrebne stranice i stranice da to opisem onako kako zelim.

Susret na brodu

Doputovao sam u Aleksandriju tacno na dan kada mi je brod kretao ka Bejrutu. Osjecao sam se iscrpljeno, psihicki i fizicki, tako da sam po ukrcavanju na brod odmah otisao na spavanje. Spavao sam dva-tri sahata kada me je jedan glas prenuo iz sna:

-Brat izgleda veoma umorno. Odgovorio sam potvrdno i rekao:

-Putovanje iz Kaira u Aleksandriju je ucinilo da se osjecam ovako umornim. Zelio sam da stignem na vrijeme tako da se nisam imao vremena naspavati prosle noci.

Shvatio sam po njegovom akcentu da nije bio Egipcanin. Pitao sam se ko bi mogao ovo biti, a takodjer sam se zelio licno predstaviti. Zvao se Munim i bio je predavac na Bagdadskom Univerzitetu. Vracao se iz Kaira gdje je na Azhar Univerzitetu predao svoju doktorsku disertaciju.

Poceli smo nas razgovor prepricavajuci svako svoje doživljaje iz Egipta. Zatim smo razgovarali o islamskom svijetu uopsteno i nedavnom porazu Arapa od strane Jevreja. U jednom trenutku sam rekao da je razlog poraza Muslimana njihova podijeljenost u mnogo malih drzava. Zbog toga ih, bez obzira na njihovu brojnost, neprijatelji ne uzimaju za ozbiljno.

Razgovarali smo o Egiptu i Egipcanima i obojica smo se slozili oko razloga njihovog poraza. Dodao sam da sam bio protiv tih podjela medju Muslimanima koje su bile naglasene od strane kolonijalnih snaga da bi im olaksale okupaciju i vladavinu nad njima. Rekao sam da mi cak vrsimo podjelu izmedu Hanafija i Malikija i ispricao mu sta mi se desilo u Abu Hanifijinoj dzamiji u Kairu. Kada sam otisao da je posjetim klanjao sam tamo ikindiju (asr) namaz. Kada smo zavrшили, covjek do mene me je upitao ljutitim

glasom: -Zasto niste svezali ruke za vrijeme namaza. Odgovorio sam mu uljudno i s postovanjem da Maliki klanjaju spustenih ruku i da ja pripadam Maliki mezhebu. Njegova reakcija je bila: -Onda idi u Maliki dzamiju i klanjaj tamo. Napustio sam dzamiju sa osjecanjem gorcine. Bio sam uvrijedjen, zbunjen i zaprepashten.

Iracanin se tada nasmijao i rekao mi da ni on nije Maliki nego daje shija. Bio sam uznemiren i ne razmisljajuci rekao: -Da sam znao da ste shija ne bih s vama razgovarao. Kada me je upitao za razlog odgovorio sam: -Zato jer vi niste Muslimani. Vi obozavate Aliju ibn Abu Taliba. Neki od vas vjeruju u Allaha, ali ne vjeruju u poruku koju je Allah poslao preko poslanika Muhammeda (s). Vi proklinjete meleka Dzibraila sto je pronevjerio ono cime je bio zaduzen: umjesto da saopsti Allahovu poruku Aliji, dao ju je Muhammedu (s).

Nastavio sam sa ovom pricom dok me je moj sagovornik pazljivo slusao, povremeno se smijeseci i pokazujuci cudenje. Kada sam zavrpio, on me je upitao: -Da li ste vi zaista predavac na jednoj obrazovnoj ustanovi? Kada sam odgovorio potvrdno rekao je:

-Ako je to misljenje ucitelja onda ne mozemo optuzivati obicne ljude koji imaju jedva neko ili nikakvo obrazovanje.

-Sta pod tim podrazumijevate? - upitao sam.

-Izvinjavam se, ali gdje ste dobili sve te informacije? upitao je.

Rekao sam mu da sam to saznao iz dobro poznatih istorijskih knjiga i prica drugih.

-Ostavimo za trenutak price drugih i razgovarajmo o knjigama koje ste citali, - rekao je.

Poceo sam da nabrajam knjige kao sto su "Fadzr el-Islam", "Duha el-Islam" i "Zuhur el-Islam" od Ahmeda Amina i mnoge druge njegove knjige.

-Od kad je Ahmed Amini bio strucnjak za shije? - upitao je i onda rekao: Da

bi se bilo fer i objektivno prema predmetu proučavanja trebaju se upitati i proučiti originalni izvori.

-Zasto bi neko trebao istražiti jednu stvar koja je dobro poznata? - upitao sam.

Moj sagovornik mi je dao ovaj odgovor:

-Kada je Ahmed Amini prvi puta posjetio Irak licno sam prisustvovao njegovom susretu sa ulemom u Nadzafu. Kada mu je bilo zamjereno ono što je pisao o shijama, izvinuo se rekavši da tada nije znao ništa o njima i da mu je ovo bilo prvi put da ih sretne. Rekli smo mu da nam je svojim postupkom nanio nepravdu koju je sad teško ispraviti. - Onda je dodao:

-Brate, ako budemo dokazivali Jevrejima ili kršćanima samo na osnovu Kur'ana oni nikad neće prihvatiti naše mišljenje uprkos činjenici da je Kur'an naš dokaz. Trebamo pokazati da smo u pravu pomoću njihovih vlastitih knjiga, jer bi u tom slučaju efekat bio veći. Jedna izreka kaže: "Između njih samih se nalazi onaj ko će svjedočiti protiv njih".

Njegov govor je legao na moje srce kao hladna voda na usne zednog čovjeka, pa se ja promijenih od oštrog kritičara u onog ko je spreman da sluša i nešto nauči. Osjećao sam prisutnost zdrave logike i jasnih dokaza pa sam odlučio da pokazem malo strpljenja i spremnosti da saslušam.

Rekao sam mu -Znači vi također vjerujete u Muhammedovo poslanstvo?

-Sve si je kao i ja vjerujemo u to. - Brate, bolje bi bilo ispitati tu stvar o vasoj braci licno, jer je i malo sumnje prema nevinom grijesno. Ako zaista želite da saznate istinu i sve vidite vlastitim očima, pozivam vas da dođete u Irak gdje ćete sresti shija ulemu kao i obične ljude. Onda sve to uporedite sa lažima koje ste čuli i sami zaključite.

-Zaista, imam želju da jednog dana posjetim Irak i vidim svu tu poznatu islamsku ostavštinu, naročito starine kao što su građevine iz doba Haruna Rashida. Na žalost, to mi moja financijska situacija ne dozvoljava, jer imam dovoljno samo da obavim umru. Drugi problem je pasos u kojem nemam

vizu za Irak.

-Kada sam vas pozvao da nas posjetite podrazumijevao sam da cu se licno pobrinuti za vase putne troskove u oba pravca izmedu Bejruta i Bagdada, a dok budete u Iraku bicete smjesteni kod mene kao gost. Sto se tice vases pasosa, to ostavimo Allahu hvaljen i uzvisen je, jer, ako On odluci da posjetite Irak, onda ce to biti i bez pasosa. U svakom slucaju, pokusacemo dobiti ulaznu vizu odmah po dolasku u Bejrut.

Bilo mi je veoma drago kada sam cuo ovu ponudu. Obecao sam prijatelju da cu mu dati odgovor istog dana, insaAllah. Izasao sam napolje i otisao na palubu udisuci svjez vazduh i docekujuci svakojake misli koje su navirale. Ispred mene se valjalo more koje je zauzimalo citav horizont. Na trenutak sam se prepustio posmatranju vodene površine koja je bila ukrasena pjenušavim talasima. Zahvalio sam svom Gospodaru, Koji je stvorio citav ovaj Univerzum i Koji me je doveo do ovog mjesta. Zamolio sam da me zastiti od zlih i zlobnih i cuva od gresaka i zabluda.

Razmisljao sam o posljednjim događajima i ljudima koje sam sretao. Sjetio sam se trenutaka iz djetinjstva i mastanja o boljoj budućnosti. Osjećao sam kao da mi Allah i Njegov Poslanik pomazu i pružaju specijalnu pažnju. Pogledao sam prema Egiptu čije su se obale s vremena na vrijeme oslikavale na horizontu i sjetio se kako sam držao kosulju poslanika Muhammeda (s) i kako sam plakao ljubeci je...

To su bila najljepša sjećanja koja sam nosio iz Egipta.

Prisjetio sam se ponude novog poznanika koja me je učinila sretnim, jer mi se pružala prilika da ostvarim svoj stari san i da posjetim Irak, zemlju obrazovnih centara Rasida i Mamuna u koje su dolazili mnogi studenti sa Zapada u danima kada je islamska civilizacija bila na svom vrhuncu. To je također, bila zemlja sejhha Abdulkadira Dzilanija, čija slava je obišla mnoge države i čiji sufi red se mogao naći u svakom selu. On je bio islamski mislilac s kojim se niko nije mogao uporediti. Ovo je, pomislio sam, bio još jedan dokaz Allahove brige kojom mi pomaze da ispunim svoje želje. Misli mi je

prekinuo glas sa zvucnika koji je pozivao putnike na veceru u brodsku kantu. Uputio sam se ka mjestu, ali sam nasao gomilu ljudi koji su se gurali i galamili pokusavajući da udju.

djednom sam osjetio da me neko lagano povlaci za kosulju govoreći: -Brate, dodjite samnom. Jescemo kasnije kada ne bude ove guzve, - shija poznanik mi je rekao - Da li ste klanjali?

Odgovorio sam da nisam pa mi je predlozio da se pridruzim njegovom namazu i da dodjemo jesti kasnije kada trka i zbrka prestanu.

Kada sam pristao otisli smo do jednog usamljenog mjesta gdje smo uzeli abdest, a onda sam ga zamolio da predvodi namaz. Samo sam zelio da vidim kako klanja misleći da sam ponovo klanjam kasnije. Ali, kada je proucio ezan i poceo da uci sure iz Kur'ana i dovu, promijenio sam misljenje. Imao sam osjecaj kao da sam bio predvodjen jednim od pobožnih ashaba samog poslanika Muhammeda (s) o kojima sam mnogo citao. Kada je završio, proucio je jednu dugu dovu koju nikad nisam cuo u svojoj zemlji, a ni u zemljama koje sam posjecivao. Svaki put sam kada bih cuo kako cini salavate na poslanika Muhammeda (s) i njegove potomke, osjetio bih jednu vrstu olaksanja.

Poslije ove dove primijetio sam suze u njegovim ocima, dok nisam mogao vjerovati svojim usima kada sam nacuo kako moli Allaha da mi otvori oci i uputi me na pravi put.

Otisli smo u kantu, koja je sada bila gotovo prazna. Prvo je sacekao da sjednem, a zatim je sam sjeo do mene. Kada su nam donijeli hranu, zamijenio je svoju porciju za moju, jer je njegova imala vise mesa.

Tretirao me je kao da sam njegov gost pricajuci mi stvari u vezi hrane, pica i obicaja za stolom koje nisam nikad cuo. Dopalo mi se njegovo ponasanje. Vodio je i nocni namaz nakon cega je ucio duge dove na nacin kojim sam bio dirnut do suza. Onda sam zatražio od Allaha S.V.T. da otkloni sumnju prema ovom covjeku jer "ponekad i sumnja moze biti grijeh". Ali, ko zna?

Te noci sam spavao sanjajući kako setam Bagdadskim ulicama. U zoru me je poznanik probudio na fedzr (sabah). Klanjali smo zajedno i onda razgovarali o Allahovoj milosti prema Muslimanima. Poslije toga smo ponovo otisli na spavanje. Kada sam se probudio ugledao sam ga kako sjedi na krevetu s tesbihom u ruci spominjući Allahovo ime. To me je podstaklo da se još više opustim i zamolim Allaha da mi oprost.

Za vrijeme dorucka, glas sa zvucnika nas je obavjestavao da se brod priblizava Libanskoj obali i da ćemo, s Allahovom pomoci, biti u Bejrutskoj luci za dva sahata. Upitao me je da li sam razmislio o njegovoj ponudi. Rekao sam mu da, ako uspijem dobiti ulaznu vizu, ne vidim razlog zasto je ne bi prihvatio. Takodjer sam se zahvalio za njegov poziv.

Stigli smo u Bejrut gdje smo ostali jednu noc prije odlaska ka Damasku. Odmah po dolasku otisli smo do Iracke ambasade gdje smo uspjeli nabaviti vizu sa neobjasnjivom laskom. Kada smo napustali ambasadu on mi je cestitao dok sam se ja zahvaljivao Allahu.

Prva posjeta Iraku

Putovali smo iz Damaska u Bagdad u autobusu Nadzaf internacionalne kompanije pri temperaturi od 40 stepeni. Njegova kuca se nalazila u Dzamilah cetvrti u dijelu grada zvanom Ummal.

Prvo smo odlucili da se odmorimo u prostoriji koja je bila opremljena ventilatorima. Dao mi je da obucem kosulju zvanu "disdasa" u kojoj sam se veoma udobno osjecao. Takodjer, hrana i voce su bili doneseni za mene. Nakon toga clanovi njegove familije pocese dolaziti da me pozdrave i upoznaju se samnom. Ne mogu a da ne spomenem postovanje prema meni koje sam osjecao iz njihovih ponasanja i rijeci. Njegov otac me je pozdravio i zagrlio kao da me je oduvijek znao. Prijateljeva majka, koja je stajala na vratima obucena u dugu crnu haljinu, me je takodjer pozdravila i izrazila

dobrodošlicu. Prijatelj mi se izvinio u njeno ime što nije mogla da se rukuje samnom, jer to nije dozvoljeno. Dirnulo me je njihovo ponasanje tako da sam morao priznati u sebi: cini mi se da su ovi ljudi, koje optuzujemo da su napustili vjeru, veći vjernici od nas. Za vrijeme zajedničkog putovanja lično sam bio svjedok plemenitog ponasanja svoga prijatelja, njegove obazrivosti i velikodusnosti. Također sam primjetio njegovu skromnost i pobožnost kao kod nikog od svih onih koje sam imao priliku da sretnem. Ovdje se nisam osjećao kao stranac, nego naprotiv, osjećao sam se kao u vlastitoj kući.

Kada se spustila noć otisli smo u potkrovlje gdje su kreveti bili pripremljeni za nas. Nisam mogao zaspati tako lako, jer sam bio ispunjen velikim uzbuđenjem: Zar sam stvarno bio u Bagdadu, mjestu boravka velikog Abdulkadira Dzilanija? Prijatelj se samo blago smijesio kada sam mu pričao šta ljudi u Tunisu misle o Abdulkadiru Dzilaniju.

Počeo sam da mu pričam o cudima koja mu se pripisuju i mjestima koja su nazvana po njegovom imenu. Rekao sam mu da je on "centar kruga" i da je on najveći od svih sufija kao što je Muhammed Allahov Poslanik (s) najveći od svih poslanika. Pokušavao sam ga uvjeriti da sejh Abdulkadir posjećuje svoje sljedbenike, njeguje ih kad su bolesni i tjesio kada su potišteni. Možda sam na trenutak zaboravljao ucenje wehabija, koje kaže da je sve to obični sirk (pripisivanje božanskih svojstava drugim osobama ili predmetima). Kada sam primijetio nedostatak odusevljenja na njegovom licu, počeo sam da se pitam da li je i sve to što sam rekao tačno. Onda sam ga upitao za mišljenje.

Prijatelj se nasmijao i rekao: -Večeras se dobro naspavajte i odmorite, pa ćemo sutra, ako Bog da, otići da posjetimo kabur sejha Abdulkadira.

Bio sam odusevljen tom vijesci i pozelio da je već svanulo. Zbog premorenosti sam pao u duboki san iz kojeg sam se probudio tek kada mi je sunceva svjetlost pala po licu propustivši jutarnji namaz. Prijatelj mi je rekao da me je pokušavao probuditi nekoliko puta, ali bez uspjeha, pa me je pustio da se odmaram.

Abdulkadir Dzilani i Musa Kazim

Poslije dorucka, smo otisli u Babul-Sejh i ugledali mjesto koje sam oduvijek zelio posjetiti. Utrcao sam unutra kao covjek zeljan da vidi nekog dragog i baci mu se u narucje.

Pomijesao sam se s velikim brojem posjetilaca koji su se tiskali kao hadzije oko Allahove Kuce. Poneki od njih su bacali bombone i ja se brzo sagnuh i uzeh dvije. Pojeo sam jednu a drugu sacuvao kao uspomenu. Tamo sam klanjao, proucio nekoliko dova i pio izvorsku vodu kao da sam pio sa samog Zem-zema.

Zamolio sam prijatelja da me saceka dok ne posaljem nekoliko razglednica s mauzolejem sejha Abdulkadira prijateljima u Tunisu. Zelio sam ih obradovati vijescu da sam uspio posjetiti i ovo vazno mjesto.

Rucali smo u jednom restoranu u centru grada nakon cega me je prijatelj odveo u dio grada po imenu Kazimijja. Kada smo stigli pridruzili smo se velikoj grupi ljudi, zena i djece koja se sporo kretala u odredjenom pravcu, sto me je opet podsjetilo na vrijeme hadza. Nije mi bilo jasno kuda idemo sve dok nisam ugledao svjetlucanje koje je dolazilo sa zlatnih kupola i minareta. Shvatio sam da je to bila sija dzamija, jer sam znao od prije da oni ukrasavaju svoje dzamije zlatom i srebrom, nesto sto je islam zabranjivao. Neprijatno sam se osjecao kada smo usli u dzamiju, ali sam iz postovanja prema prijatelju ostao u njegovom drustvu.

Kada smo se priblizili ulazu ugledao sam neke stare ljude kako dodiruju i ljube vrata. Okrenuo sam glavu i poceo citati ugraviran natpis: "Zenama bez hidzaba nije dozvoljen ulaz", s kazivanjem hazreti Alije: "Doci ce vrijeme kada ce zene hodati ulicom u providnoj odjeci, pa cak i bez odjece ... itd".

Kada smo stigli do kabura prijatelj je poceo da uci dove, dok sam ja bio zauzet posmatranjem vrata i zidova i bio iznenadjen velikom kolicinom zlata kojom je ulaz bio prekriven i na kome su bili izgravirani kur'anski ajeti. U

unutrasnjosti sam vidio predivne dekoracije koje su ukrasavale zidove. Bio sam iznenadjen tom scenom osjecajuci sve to meni tako stranim. S vremena na vrijeme i s osjecanjem odvratnosti, posmatrao sam ljude kako idu oko kabura placuci i ljubeci resetke i coskove, dok su drugi klanjali u blizini. U tom trenutku mi jedno kazivanje poslanika Muhammeda (s) pade na pamet: "Allah je prokleo Jevreje i krscane zbog pravljenja bogomolja na grobovima svojih svetaca".

Udaljio sam se od uplakanog prijatelja, jer sam primjetio da zeli klanjati. Priblizio sam se jednom natpisu koji je bio namjenjen za posjetioce, ali nisam mogao nista razumjeti, jer je sadrzavao meni nepoznata imena. Otisao sam do coska i poceo uciti fatihu i traziti od Allaha da se smiluje osobi koja je u kaburu: O Boze! Ako je ova osoba Musliman onda joj se smiluj, jer Ti znas bolje od mene. U tom trenutku prijatelj dodje i sapnu: -Ako zelite nesto od Allaha sada zatrazite, jer ovo mjesto zovemo "vrata zelja".

Nisam obracao mnogo paznje na njegove rijeci, neka mi Allah oprost, nego sam radije gledao u neke stare ljude sa crnim i bijelim turbanima, i znakovima sedzde na celima. Svojim dugim sivim bradama u meni su izazivali osjecaj postovanja.

Primijetio sam da svaki put kada bi jedan od njih usao pocinjao bi plakati. Upitao sam se: Da li je moguće da su sve ove suze lazne? Da li je moguće da su svi ovi ljudi u zabludi?

Izasao sam napolje smeten i iznenadjen onim sto sam vidio. Ugledao sam prijatelja kako ide unazad s licem okrenutim ka kaburu u znak postovanja. Upitao sam ga: -Ciji je to kabur? -Imama Muse Kazima. -Ko je Musa Kazim? - Subhanallah!(Slavljen neka je Allah) "Vi, nasa suni braca, odbacujete jezgro i drzite se ljuske".

Docekao sam ljutito: -Sta podrazumijevate pod "odbacujete jezgro i drzite se ljuske"?

-Brate, od kade ste dosli u Irak ne prestajete pricati o Abdulkadiru Dzilaniju.

Ali, ko je Abdulkadir Dzilani i zasto bi on trebao privuci vasu paznju?

Odmah sam odgovorio ponosno: -On je jedan potomaka poslanika Muhammeda s a.v.. I, ako iko zasluzuje da bude poslanik poslije Muhammeda to bi bio Abdulkadir Dzilani, neka Allah bude njime zadovoljan.

-Brate Samavi, da li vi poznajete islamsku istoriju? upitao me je.

Bez dvoumljenja sam odgovorio: -Naravno da znam.

U stvari, o islamskoj istoriji sam znao veoma malo, jer su nas ucitelji stalno odvracali da se time bavimo govoreci da je to crna i nejasna tematika koja nije bila vrijedna ozbiljnog proucavanja. Sjecam se, na primjer, kada nam je ucitelj arapske retorike (govornistva) predavao "sagsakijja" hudbu (govor) iz knjige Nahdzul Balagha od imama Alije, kako sam bio zbunjen, kao i mnogi studenti iz moje grupe, ali, skupivsi dovoljno hrabrosti, upitao sam: "Da li su to zaista rijeci hazreti Alije"? Ucitelj je odgovorio: Naravno, jer niko nije mogao tako govoriti osim njega. Da su to njegove rijeci dokazuje i cinjenica da su se islamski ucenjaci kao sto je bio egipatski glavni muftija, sejh Muhammed Abduh, bavili njihovom analizom i tumacenjem?

"Ali, tu imam Alija optuzuje Abu Bekra i Omera da su mu oteli pravo na halifat ... zbunjeno sam rekao. U tom momentu ucitelj se razbjesci i strogo mi zaprijeti da ce me istjerati iz razreda rekavsi: "Ja predajem retoriku, a ne istoriju. Ne zanima nas mracna istorija niti krvavi ratovi medju Muslimanima. Allah je ocistio nase ruke od njihove krvi, pa ocistimo sada i nase jezike i ne osudujmo ih."

Nije me zadovoljilo ovo objasnjenje i bio sam ogorcen na ucitelja koji nas je ucio retoriku bez znacenja. Nekoliko puta sam pokusavao da proucavam islamsku istoriju, ali nisam imao odakle niti sam imao novaca da kupujem knjige. Takodjer, nisam nasao ni jednog on nasih ucenih ljudi koji bi bio zainteresovan za taj predmet. Cinilo mi se da se svaki od njih slozio da to zaboravi i da zauvijek ostavi istoriju po strani. Zbog toga nije postojao ni jedan ucen covjek koji je posjedovao potpunu literaturu o tom predmetu.

Kada me je prijatelj upitao o mom znanju o istoriji samo sam zelio da mu se suprotstavim, pa sam mu odgovori potvrdno, ali moj odgovor je znacio: Ko bi se snasao u jednoj istoriji punoj civilnih ratova, intriga i kontradikcija.

Da li znate kada je Abdulkadir Dzilani rodjen? upito je.

- Otprilike izmedu sestog i sedmog vijeka poslije Hidzre.

- Ako se u jednom vijeku rode dvije generacije, onda je najmanje dvanaest generacija zivjelo izmedju njega i poslanika Muhammeda (s)

Kada sam se slozio s ovim rekao je:

- Ovo je kabur Muse sina Dzafera sina Muhammeda sina Alije sina Husejna sina Fatime kcerke poslanika Muhammeda (s). Izmedju njega i njegovog pra-pra-pra djeda se nalaze samo cetiri generacije. Tacnije, on je rodjen u drugom vijeku posle Hidzre. Pa, ko je blizi Poslaniku (s); Musa ili Abdulkadir?

Bez razmisljanja sam odgovorio: -Naravno on, ali zasto ne znamo nista o njemu?

- E, u tome je problem. Zato sam i rekao, dozvolite mi da ponovim, da vi suni braca odbacujete jezgro, a prihvatate ljusku Molim vas da mi to ne uzmete za zlo i da mi oprostite

Hodali smo razgovarajuci, s vremena na vrije zastajkujuci dok nismo stigli do mjesta na kome su bili okupljeni studenti sa obliznjeg fakulteta. Kada smo sjeli, primijetio sam da prijatelj pogledom trazi nekoga.

- Doveo sam vas na ovo mjesto da bih vas upoznao sa jednim ekspertom, profesorom istorije na Bagdadskom Univerzitetu. Njegove doktorske teze su bile o zivotu Abdulkadira Dzilanija. Mislim da vam on moze biti vise od koristi posto ja nisam strucnjak za istoriju.

Popili smo po jedan hladan sok dok nam se istoricar nije pridruzio. Kada smo se upoznali prijatelj ga je zamolio da mi ukratko isprica najvaznije pojedinosti iz zivota Abdulkadira Dzilanija. Uz jos jedan hladan sok istoricar se raspitivao o meni, mojoj zemlji i zanimanju. Zamolio me je da mu kazem

kakvo misljenje imaju o Abdulkadiru Dzilaniju muslimani u Tunisu.

Rekao sam da ljudi vjeruju da je Abdulkadir nosio poslanika Muhammeda (s) na ramenima za vrijeme noci miradza (noc kada je Poslanik (s) posjetio sedam nebesa). Allahov Poslanik mu je rekao: "Moje stopalo je na tvom vratu, a tvoje stopalo ce biti na vratu svakog poboznog covjeka sve do Sudnjeg Dana".

Kada je cuo moju pricu istoricar se od srca nasmijao. Nisam bio siguran da li se smijao zbog same price ili zbog zbunjenog Tuniskog ucitelja koji je sjedio ispred njega !!

Poslije kratke diskusije o velijama rekao mi je da je istrazivao taj predmet sedam godina. Putovao je u Pakistan, Tursku, Egipat, Englesku i sva mjesta gdje su se mogli naci rukopisi od Ahdulkadira Dzilanija. U dokumentima, koje je sve dobro proucavao, ispitivao i zatim fotografisao, nije nasao ni jedan dokaz da je Abdulkadir bio potomak poslanika Muhammeda (s). Sve sto je nasao sastojalo se od jednog stiha koji kaze: "...i moj predak je bio Allahov Poslanik". To je, mozda, uzeto iz jednog Poslanikovog hadisa kojeg su uceni ljudi cesto navodili, a koji glasi: "Ja sam predak svakom pobožnom i bogobožnom covjeku"

Takodjer me je obavjestio da zadnje istorijsko istrazivanje pokazuje da Abdulkadir Dzilani nije bio Arap nego Persijac rodnom iz malog grada u Iranu zvanog Dzilan. U Bagdad je dosao na studiranje poslije cega je ostao tamo kao ucitelj u vrijeme kada je vladala velika korupcija i nemoralnost. On je bio veoma bogobožan i postovan covjek tako da su nakon njegove smrti osnovali Kadirijja sufi red u znak sjecanja na njega.

Njegov govor me je jako podsjecao na wehabijsko ucenje.

- Doktore, vi znaci vjerujete u ideje koje propagiraju wehabi da u islamu nema "velija" (ljudi bliskih Allahu usljed svoje velike pobožnosti)!?

- Ne, nisam sljedbenik wehabijskog ucenja. Zalosno je da Muslimani obicno pretjeruju i idu iz krajnosti u krajnost. Oni, ili vjeruju u legende i bajke, koje

nisu zasnovane na logici i suprotstavljaju se islamskom ucenju, ili odbijaju da vjeruju u bilo sta, cak i u kazivanja poslanika Muhammeda (s) i njegove mudzize. Tako, wehabi tvrde da je sirk traziti od Poslanika da se za nas zauzme kod Allaha. To nije u redu, moj brate, jer mi trebamo biti kao sto je Allah rekao u Svojoj velicanstvenoj knjizi:

"I tako smo vas mi ucinili pravednom zajednicom, koja ce biti u zlatnoj sredini, tako da budete u stanju svjedociti ljudima" Kur'an 2:143

Zahvalio sam se za njegovo kratko predavanje slozivsi se sa njegovim zakljuccima. Tada je otvorio torbu, i izvadio svoju knjigu o Abdulkadiru Dzilaniju i dao mi je na poklon. Onda smo malo pricali o Tunisu i sjevernoj Africi poslije cega me je pozvao da mu budem gost sto sam ja nerado odbio.

Uskoro mi je prijatelj dao znak da je vrijeme da podjemo kuci. Osjecao sam se umorno i iscrpljeno tako da sam odmah otisao na spavanje. Sutradan sam ustao rano i poceo citati knjigu koja je govorila o zivotu Abdulkadira Dzilanija. Kada se prijatelj probudio vec sam bio presao pola knjige. Pozvao me je da doruckujem s njim, ali se nisam mogao odvojiti od knjige dok je nisam cijelu procitao.

Sumnja i ispitivanje

Ostao sam u prijateljevoj kuci tri dana u kojima sam se odmorio i pazljivo razmislio o tome sto sam cuo od ovih ljudi, koji su mi se ucinili kao da su zivjeli na Mjesecu. Zasto su nam uvijek govorili lose stvari o njima ? Zasto smo ih trebali mrziti i osudjivati kada ih uopste nismo poznavali? Mozda je sve to doslo od glasina da oni obozavaju Aliju, da smatraju imame bogovima, vjeruju u reinkarnaciju i klanjaju se kamenjima umjesto Allahu. I oni su, kako mi je otac prepticavao po povratku sa hadza, kada bi dosli do Pejgamberovog kabura bacali prljavstinu na njega i kada bi bili uhvaceni od Saudijaca, osudjivani su na smrt. I jos mnogo, mnogo stosta ... Poslije

slusanja takvih prica, nije ni cudno sto ih drugi Muslimani mrze, preziru, pa cak ubijaju.

Ali sada, kako sam mogao vjerovati u te glasine poslije svega sto sam vidio i cuo vlastitim ocima i usima? Proveo sam jednu cijelu sedmicu medju ovim ljudima i nisam vidio niti cuo nista sto bi se suprotstavljalo vjeri. U stvari, dopadao mi se nacin kako su klanjali i ucili dove; dopadalo mi se njihovo ponasanje i postovanje koje su pokazivali prema svojim ucenim ljudima.

Jednostavno, pozelio sam da budem jedan od njih. Stalno sam se pitao: Da li je tacno da oni mrze Allahovog Poslanika? Da bih to ispitao namjerno sam spominjao njegovo ime da bih svaki put bio docekan glasnim rijecima: "Neka Allah blagoslovi Muhammeda i njegovu porodicu".

Na pocetku sam mislio da se samo pretvaraju ali sam kasnije promijenio misljenje, narocito onda kada sam procitao neke njihove knjige u kojima sam na mnogo mjesta nasao postovanje i respekt prema Poslaniku koje nisam nalazio u nasim knjigama. Na primjer, oni vjeruju u potpunu bezgrijesnost poslanika Muhammeda (s) kako prije tako i poslije pocetka Allahove objave. Mi, sunije, vjerujemo da je on bio nepogrjesiv samo u primanju objave dok je pored toga bio obican covjek podlozan greskama. Mi imamo mnogo primjera kojima dokazujemo da je Pejgamber grijesio i da je bio ispravljen od strane svojih ashaba (drugova). Shije odbacuju svaku mogucnost da je poslanik Muhammed s.a.v mogao biti ispravljen ili kritikovan od strane drugih ljudi. Oni tvrde da je on bio savrseno ljudsko stvorenje.

Poslije svega ovoga kako sam mogao vjerovati da oni mrze Allahovog Poslanika? Jednog dana, kada sam setao s prijateljem, zamolio sam ga da mi iskreno odgovori na neka pitanja.

- Vi stavljate Aliju, radijallahu anhu (neka je Allah zadovoljan njime), na isti nivo sa Poslanicima, jer svaki put kada spomenete njegovo ime, kazete "alejhi selam" (Allahov mir neka je njemu).

- Tacno je da svaki put kada kazemo ime Vodje vjernika (Amirul Mu`minin),

Alije ili jednog od imama iz njegovog potomstva kazemo "alejhi selam", ali to ne znaci da ih smatramo poslanicima. Kako su oni potomci poslanika Muhammeda (s) i kako nam je Allah naredio da saljemo salavate na njih dozvoljeno je reci "sallallahu alejhum ve selam" (neka ih Allah blagoslovi i podari im Svoj mir).

- Nije tako, brate, mi ne kazemo "sallallahu alejhi ve selam" nikome drugome nego poslaniku Muhammedu (s) i poslanicima koji su bili prije njega. Tu nema nista vezano za hazreti Aliju ili njegove potomke, radijallahu anhum.

- Zamolio bih vas da o tome procitate vise da bi ste se i sami uvjerali.

- Brate, koje knjige bih trebao citati? Zar mi i sami niste rekli da knjige od Ahmeda Amina nisu pogodne. Vase vlastite knjige o tim stvarima ne mogu citati, jer bi to bilo isto kao u slucaju sa krscanima: i oni prenose iz svojih vlastitih knjiga da je Isus rekao: "Ja sam Boziji sin". Ako mi uzmemo rijeci iz Kur'ana naci cemo da je sam Isus rekao: "Ja im nisam nista rekao osim ono sto mi je naredjeno, a to je da obozavaju samo Allaha, mog Boga i njihovog Boga".

- Dobro receno! I ja tako mislim. Zelim da koristite vlastiti razum i logiku i da zasnivate vase argumente na osnovu velicanstvenog Kur'ana i ispravnog sunneta (kazivanja i radnji poslanika Muhammeda s.a.w.). Ovo morate koristiti kada se raspravljate s jednim Muslimanom. Ako se rasprava vodi s Jevrejima ili krscanima za vase argumente trebali bi nesto drugo.

- Dobro, u kojoj knjizi cu naci istinu? Svaki pisac, svaka grupa ili mezheb, svaka vjera tvrdi da je u pravu.

-Dacu vam jedan siguran dokaz koji prihvataju svi Muslimani bez obzira koga slijede i bez obzira na mezheb kome pripadaju, dokaz koji i vi sami znate.

- Recite, neka mi Allah pomogne!

- Da li ste citali objasnjenje sljedeceg kur'anskog ajeta:

"Zaista, Allah i Njegovi melec i salju blagoslov na Poslanika. O vi koji vjerujete, saljite mu (Allahov) blagoslov i neprestane selame" Kur'an 33:56

Svaki se tumac Kur'ana, bilo da je on suni ili sija, slaze da su Poslanikovi ashabi, o kojima je ovaj ajet bio objavljen pitali: O Boziji Poslanice, mi znamo kako da vam kazemo "selam" (pozdrav), ali ne znamo kako da vam saljemo Allahov blagoslov. Poslanik je rekao: Recite: Allahumme salli 'alaa Muhammedin va ali Muhammedin, kema sallejte 'ala Ibrahim ve ali Ibrahim, inneke hamidun medzid. (Boze, blagoslovi Muhammeda i porodicu Muhammedovu, kao sto Si blagoslovio Ibrahima i porodicu Ibrahimovu, zaista Si Ti hvaljen i slavljen), i nemojte mi slati pola blagoslova. Onda su oni rekli: Sta je to "pola blagoslova", o Boziji Poslanice? Poslanik je odgovorio: Zasto, kada izgovorite **"Allahumme salli 'alaa Muhammedin (Boze! Blagoslovi Muhammeda)"**, stanete, a Allah je savrsen i prima samo savrsenost. Poslije toga su ga ashabi poslusali i izgovarali potpun blagoslov.

Cak i imam Shafi (suni Shafi mezheb) kaze u njihovu cast: "O Poslanikova porodico! Ljubav za vas je Allahovo naredjenje u Kur'anu objavljeno".

"Velika cast je vama dana - onome ko za vas ne trazi Allahov blagoslov njegov namaz nije prihvacen".

Slusao sam pazljivo njegov govor i njegove rijeci dodjose do mog srca i nadjose svoje mjesto. Zaista sam citao ono o cemu mi je govorio, ali se nisam mogao sjetiti naslova knjige. Priznao sam mu da i mi, kada saljemo salavate na Poslanika, takodjer ukljucujemo i njegovu porodicu i sve ashabe, ali ne spominjemo Aliju posebno kao sto to sije cine.

Sta mislite o Buhariji? - upitao me je.

- On je jedan veliki sunni imam i njegove knjige se smatraju najvjerodostojnijim knjigama poslije Kur'ana.

Onda je ustao i donio "Sahih Buhari" iz svoje biblioteke potrazio stranicu koju je zelio da mi pokaze i dao mi da citam: "Rekao nam je taj i taj da je Alija a.s.(alejhi selam)....

Nisam mogao vjerovati vlastitim ocima. Bio sam toliko iznenadjen da sam u prvom trenutku pomislio da to nije "Sahih-el Buhari", pa sam ponovo pogledao u korice. Kada je prijatelj primjetio moje sumnjicave poglede uzeo je knjigu od mene otvorio novu stranicu na kojoj sam procitao: "Alija ibn Husejn, a.s.(alejhi selam),...".

Poslije toga sam samo rekao "Subhanallah (Slava pripada Allahu)". Onda je prijatelj napustio sobu ostavljajući me samog. Ponovo sam citao stranice i pogledao na korice gdje sam nasao da je knjiga bila izdana od El-Halabi & Sons Co. izdavaca u Egiptu.

O Boze? Zasto bih trebao biti tako arogantan i tvrdoglav kada mi je covjek dao dokaze iz nasih vlastitih knjiga. Buharija se nikako nije moglo reci da je bio shija. Poznato je da je bio sunni imam i veoma priznati alim.

Da li da im priznam da su u pravu kada tvrde da je hazreti Alija vrijedan da se kaze "alejhi selam" iza njegovog imena? Ali bojim se posljedica koje nisam spreman da prihvatim. Vec dva puta sam bio porazen: prvi put kada sam trebao da prihvatim dokaze o Abdulkadiru Dzilaniju i drugi put kada sam bio prinudjen da se slozim oko Muse Kazima. Mada sam u sebi priznavao da je Alija bio vrijedan "alejhi selam", nisan bio spreman prihvatiti sljedeci poraz. Samo nekoliko dana unazad sam bio tako ponosan na sebe, jer sam bio smatran ucenim covjekom priznatim cak i od profesora sa Azhar Univerziteta...

Danas dozivljam poraz za porazom i to od koga? Od onih za koje sam mislio i jos uvijek mislim da su na pogresnom putu. Sjecam se da sam koristio rijec "shija" samo onda kada bih se zelio podrugivati.

To su bile moja arogantnost i sebicnost ...To su bile moja tvrdoglavost i fanatizam ... Boze! Podaj mi iskrenost i pomoz mi da prihvatim istinu cak i ako je ona gorka; Boze! Otvori mi oci i pomoz mi da shvatim; vodi me ka Svojoj stazi, ucini me od onih koji slusaju i slijede ono sto je najbolje. Boze! Pokazi nam istinu kao istinu i podaj nam sposobnost da je slijedimo; pokazi nam laz kao laz i pokazi kako da je izbjegnemo.

Vraca0 sam se kuci s prijateljem i u sebi sam ponavljao ove dove, kada mi on s osmijehom rece: "Neka Allah vodi vas i nas, kao i sve Muslimane na pravom putu."

On kaze u Svojoj Knjizi:

"I za one koji se zbog Nas uporno trude, Mi cemo sigurno voditi Nasim putevima; i Allah je sigurno s onima koji cine dobro": Kur'an 29:69

Rijec "dzihad" (borba, trud, zalaganje) u ovom kur'anskom ajetu nosi znacenje truda i nastojanja da se dodje do istine. Allah ce voditi svakoga ka istini samo ako se on ili ona odluqe da je traze.

Posjeta Nadzafu

Jedne veceri prijatelj mi je rekao da cemo, ako Bog da sutra otici do Nadzafa. Kada je primijetio da mi je to ime bilo nepoznato, objasnio je: "To je jedan naucni centar, a, takodjer, u tom mjestu se nalazi kabur Alije ibn Abu Taliba".

Bio sam iznenadjen ovim sto sam cuo, jer je svaki od nasih sejhova tvrdio da se ne zna za mjesto gdje je hazreti Alija ukopan. Sjeli smo u autobus, kojim smo prvo stigli u Kufu gdje smo napravili pauzu da bi posjetili cuvenu Kufa dzamiju. Prijatelj mi je pokazao sva cuvena istorijska mjesta i odveo me do dzamija Muslima ibn Akila i Hani ibn Urve ukratko mi opisao kako su poginuli. Takodjer mi je pokazao i mihrab gdje je hazreti Alija bio smrtno ranjen. Poslije toga smo posjetili kucu gdje je Alija zivio zajedno sa svoja dva sina, Hasana i Husejna. U dvoristu smo vidjeli izvor sa kojeg su pili i uzimali vodu za abdest.

Dusom sam prozivljavao trenutke u kojima sam zaboravljao svijet oko sebe zamisljajuci Imamov asketizam i skromnost.

Ne smijem zaboraviti gostoprimstvo i ljubaznost ljudi u Kufi: svaki put kad bi

prošli pokraj jedne grupe, oni bi se podigli i pozdravili nas. Činilo mi se da je prijatelj poznao većinu od njih. Tu smo sreli i direktora Kufa Instituta koji nas je pozvao svojoj kući gdje smo upoznali njegovu porodicu i proveli jedno veoma prijatno veče. Osjećao sam se kao među svojom vlastitom porodicom i vlastitim narodom. Kada bi govorili o sunnijam uvijek bi rekli "nasa braca sunni" što mi se sviđalo, ali sam im ipak postavio nekoliko pitanja da bi ispitao njihovu iskrenost.

Sutradan smo nastavili naše putovanje ka Nadzafu koji je bio udaljen od Kufe desetak kilometara. Kada smo stigli sjetio sam se Kazimijja dzamije u Bagdadu, jer sam i ovdje vidio slične minarete koji su stajali oko kupole obložene zlatom koja je bljestala na sunčevoj svjetlosti. Usli smo u mauzolej nakon što smo pročitali jedan natpis što je običaj kod šija posjetilaca. U unutrašnjosti sam vidio više zadivljujućih stvari nego u dzamiji Muse Kazima. Zastao sam ispred kabura citajući fatihu i pitajući se da li je u njemu stvarno Imamovo tijelo. Jednostavnost kuće u kojoj je imam Alija živio ostavila je dubok utisak na mene tako da sam pomislio: Bože zakloni! Hazreti Alija nikad ne bi prihvatio sve ovo zlato i srebro kad u svijetu hiljade i hiljade Muslimana umiru od gladi".

Vlastitim očima sam vidio siromasne ljude koji su vani prosili. Onda sam rekao u sebi: O šije! Kako grijesite! U najmanju ruku bi trebali priznati da grijesite, jer je poslanik Muhammed (s) zadužio hazreti Aliju da porusi grobnice. Pa šta su ove vase grobnice koje ste ukasili srebrom i zlatom nego sirk koji islam strogo zabranjuje.

Prijatelj me je upitao da li sam želio klanjati pružajući mi jedan okrugli pločasti komad stvrdnute gline. Ostro sam mu odgovorio: "Mi ne klanjamo u blizini kabura". Onda me sačekajte dok ja završim svoj namaz.

Dok sam ga čekao pročitao sam ugraviran natpis na tabli koja je visila na kaburu. Pogledao sam kroz rešetke obložene srebrom i zlatom i vidio mnogo kovanica i novčanica različitih vrijednosti ubacnih od strane posjetilaca. Pomocu njega su se financirale razne dobrotvorne akcije koje je poduzimala uprava mauzoleja. Zbog velike količine novca pomislio sam da prodju

mjeseci između dva kupljenja, ali sam bio iznenađen kada su mi rekli da se novac kupi svake večeri poslije jaciye.

Izasao sam za prijateljem iznenađen onim što sam upravo vidio. Pozelio sam da mi daju nešto od tog novca ili da ga podijele među brojnom sirotinjom. Pogledao sam naokolo i vidio mnoge ljude kako klanjaju. Neki su bili okupljeni oko govornika koji su stajali na uzdignutim platformama. Onda sam ugledao grupu ljudi koji su plakali i udarali se u prsa. Taman kada sam mislio da pitam prijatelja zasto to cine, primijetio sam dzenazu koja je prolazila pokraj i kako neki ljudi skidaju prekrivac sa jedne mermerne ploce da bi tamo spustili tijelo. Pomislio sam da su plakali zbog gubitka voljene osobe.

Susret s ulemom

Prijatelj me je odveo do dzamije koja je stajala u blizini mauzoleja ciji je pod prostrt cilimima i oko cijeg mihraba su ugravirani kur'anski ajeti prekrasnom kaligrafijom. U blizini mihraba sam primijetio nekoliko djecaka sa turbanima koji su bili zadubljeni u ucenje. Svaki od njih je imao knjigu u rukama.

Slika je ostavila dubok utisak na mene, jer sam prvi put vidio sejhe od trinaest do sesnaest godina starosti obucene u skladnu i lijepu odjecu. Prijatelj ih je upitao za "sejida" Odgovorili su mu da je vodio namaz u susjednoj prostoriji. Nisam znao sta je mislio pod imenom "sejid", ali sam kasnije shvatio da je to bio sejid Kho'i, vodja shijske zajednice.

Vrijedno je ovdje pomenuti da titula "sejid" pripada onima koji vode porijeklo iz porodice poslanika Muhammed (s). I sejid, bez obzira da li je on student ili alim, nosi crni turban, dok druga ulema obicno nosi bijeli turban i ima titulu "sejh". Takodje sam vidio da neki nose i zelene turbane, ali oni nisu ulema nego "asraf" ili ugledne osobe.

Prijatelj me je zamolio da sjednem s djecacima dok on ode i vidi sejida. Oni

su mi nazvali selam i sjeli do mene u polukrug. Pogledao sam u njihova lica i vidio samu čistocu nevinost. U tom trenutku sam se sjetio Poslanikovog hadisa "Čovjek je rođen u islamu samo ga njegovi roditelji učine Jevrejem ili kršćaninom ili magusom" - ili ga naprave šijom dodao sam za sebe.

Pitali su me iz koje zemlje dolazim

- Iz Tunisa. - odgovorio sam.

- Imate li vi tamo vjerskih škola? - pitali su.

- Naravno, imamo škole i univerzitete.

Sa svih strana sam bio bombardovan pitanjima, koja su bila određena i precizna. Sta sam mogao reći ovim djecacima koji su mislili da je islamski svijet bio pun vjerskih škola u kojima se uče fiqh, usule din, furue din, tefsir i dr.? Nisu znali da smo u našem "modernom" islamskom svijetu promijenili škole u kojima se učio Kur'an u dječije vrtice kojima su upravljali i nadzirali ih kršćani. Nisam bio siguran da li bi im smio reći da su oni bili "zaostali" u poredjenju sa nama. Jedan od dječaka je upitao:

- Koji mezheb (islamsko učenje) se slijedi u Tunisu?

Kada sam rekao Maliki, primjetio sam da su se neki od njih nasmijali, ali nisam obraćao mnogo pažnje. Dalje me je pitao:

- Da li ste čuli za Džaferi mezheb?

- Kakvo je to novo ime? Nikad čuo. Znam samo za četiri mezheba i da svi drugi ne pripadaju islamu.

Nasmijao se i rekao: "Džaferi mezheb je srce islama. Da li znate da je imam Abu Hanifa studirao pod nadzorom imama Džafera Sadika?" Da li znate da je sam Abu Hanifa rekao: "Bez one dvije godine kod Džafera ne bih ništa znao"?

Ovo sam prvi puta čuo, ali im se nisam mogao suprotstaviti, jer su govorili s velikom sigurnošću i uvjerenošću. Zahvalio sam se Allahu što imam Džafer

nije bio ucitelj imama Malika, pa sam im i rekao da mi slijedimo njega a ne Abu Hanifu.

On mi je na to rekao: "Sva cetiri mezheba su preuzimala ucenje jedni od drugih: Ahmed ibn Hanbal od Shafija, Shafi od Malika, Malik od Abu Hanife, a Abu Hanifa od Dzafera Sadika. Kao sto vidite svi su oni bili studenti Dzafera sina Muhammeda koji je otvorio prvi islamski univerzitet u dzamiji svog pradjeda, Allahovog Poslanika (s). Da li znate da je kod njega ucilo vise od cetiri hiljade islamskih pravnika i strucnjaka za hadis"?

Bio sam iznenadjen inteligencijom ovog djecaka koji je govorio o ovome tako tecno i jasno. Jos vise sam bio iznenadjen kada mi je poceo nabrajati neke istorijske podatke i naslove knjiga i odjeljaka u kojima su se nalazili. Nastavio je svoju diskusiju kao da je on bio ucitelj a ja ucenik. U stvari, osjecao sam se nemocno, tako da pozelih da sam posao s prijateljem umjesto sto sam ostao s ovim djecacima. Nisam bio u stanju da odgovorim ni na prosta pitanja koja su se odnosila na pravo ili istoriju. Pitao me je:

- Kojeg od imama sada slijedite?

- Imama Malika - odgovorio sam.

- Kako mozete slijediti mrtvog covjeka koji je zivio prije cetrnaest vjekova? Ako zelite da ga pitate o jednoj sadasnjoj stvari da li ce on biti u stanju da vam da odgovor?

Razmislio sam za trenutak pa onda rekao:

- I vas Dzafer je, takodjer, umro prije cetrnaest vjekova pa koga vi danas slijedite?

- Mi slijedimo sejida Kho'i-a, on je nas imam.

Nisam smio pitati ko je bio ucevniji, Kho'i ili Dzafer Sadik pa sam dao sve od sebe da promjenim temu naseg razgovora. Poceo sam im postavljati pitanja kao sto su: Koliko stanovnika ima Nadzaf? Koliko je Bagdad udaljen? Da li su bili u nekim drugim zemljama osim Iraka? ... itd. Svaki put kada bi odgovorili

ja sam im bio spremio novo pitanje da bi ih spriječio da me nešto ne upitaju. Osjećao sam se nesposobnim da diskutujem s njima. Odbijao sam da priznam svoju slabost uprkos osjećanju da sam u sebi prihvatio poraz. Dani slave i ugled među učenim ljudima u Egiptu su se polahko topili naročito ovdje među ovim djecacima. Onda sam se sjetio riječi: "Reci onome ko tvrdi da posjeduje znanje: "Vi ste saznali jednu stvar, ali postoje mnoge koje još ne znate".

Pomislio sam da je razmišljanje ovih djecaka bilo na većem nivou od razmišljanja sejhova koje sam sretao na Azhar Univerzitetu i onih u Tunisu.

Sejid Kho'i je usao i s njim grupa ljudi koji su izgledali ugledno i dostojanstveno. Svi djecaci su se odmah podigli a i ja s njima. Onda mu je svaki od njih prisao i poljubio ruku dok sam ja ostao nepomican na svom mjestu. Sejid je sacekao dok svi sjednu, pa je onda nazvao selam svakom posebno. Kada je došao red na mene uzvratio sam mu na isti način. Poslije toga mu je prijatelj rekao nešto priglasnim glasom i onda pogledao u mom pravcu dajući mi znak da dodjem bliže. Sejid mi je ponudio mjesto sa svoje desne strane i kada smo izmijenili selame prijatelj je rekao:

- Recite sejidu ono što se govori o shijama u Tunisu.

- Brate, zaboravimo price koje čujemo tu i tamo. Lično sam želio da čujem šta same shije kažu, pa sam došao s pitanjima na koje bih želio iskrene odgovore.

Prijatelj je insistirao da obavijestim sejida o onome što mislimo o shijama. Rekao sam:

- Mi smatramo da su shije dalje od islama nego Jevreji i hrišćani, jer ove dvije religije vjeruju u Boga i knjige koje su objavljene Poslanicima Musau i Isau. Shije smatraju hazreti Aliju Bogom ili ga drže za "sveca". Također, postoji među njima jedna sekta koja vjeruje u Allaha, ali stavljaju hazreti Aliju na isti nivo sa poslanikom Muhammedom (s) ...

Ispricao sam mu i onu priču kako shije vjeruju da je melek Dzibrail propustio

ispuniti svoju dužnost i umjesto Aliji prenio Allahovu poruku Muhammedu (s).

Sejid za trenutak nije ništa rekao gledajući ispred sebe pognute glave. Onda je usmjerio pogled prema meni i rekao: "Mi vjerujemo da nema drugog boga osim Allaha, da je Muhammed (s) zadnji Allahov Poslanik i da je Alija samo jedan od Allahovih sluga."

Onda je okrenuo glavu ka prisutnima i rekao: "Pogledajte te jadne ljude kako su zavedeni lažima. Čuo sam i gore stvari od ovih. La havle ve la kuvvete illa billahil Alijjul Azim (Nema snage niti moći osim kod Allaha, Uzvišenog, Velikog)."

Ponovo se okrenuo prema meni i rekao: "Da li ste citali Kur'an?"

Znao sam pola Kur'ana napamet kada još nisam imao ni deset godina - brzo sam odgovorio.

"Zar ne znate da se sve islamske grupe, neovisno od drugih vjerovanja, slazu oko Kur'anske vjerodostojnosti i jedinstvenosti?"

Kada sam odgovorio potvrdno nastavio je: "Zar niste citali Allahove riječi u njemu:

**"I Muhammed je samo jedan poslanik, a i prije njega je bilo poslanika ".
Kur'an 3:144**

"Muhammed je Allahov Poslanik, i oni s njim su strogi prema nevjernicima" Kur'an 48:29

"Muhammed nije otac ni jednom od vasih ljudi, nego je Allahov poslanik i posljednji vjerovjesnik" Kur'an 33:40

- Naravno da sam ih citao i dobro su mi poznati.

- Onda gdje je Alija u njima? Ako nam Kur'an kaže da je Muhammed (s) Allahov poslanik, ko može tvrditi suprotno?

Kada nisam rekao ništa nastavio je: "Sto se tiče Dzibrailove greske, Bože nas

sacuvaj, to je gore od prvog, jer, kada je Allah poslao Dzibraila, Muhammed (s) je imao cetrdeset godina dok je Alija bio djecak od sest ili sedam godina. Kako je Dzibrail mogao napraviti gresku i zamijeniti Muhammeda (s) koji je bio odrastao covjek, sa Alijem, koji je bio dijete?

Poslije toga je Sejjid zasutio dok sam ja razmisljao o onome sto sam upravo cuo. Pitao sam se zasto i mi ne zasnivamo nase prosudivanje na ovako razumnoj logici.

- Zelio bih da vam kazem da su shije jedina grupa medju Muslimanima koja vjeruje u nepogrjesivost poslanika i imama. Pa, ako su nasi imami, kao ljudska bica bezgrijesni, kako mozemo reci da je Dzibrail, Allahov melek, mogao grijesiti.

- Onda, odakle dolaze sve te lazne price o vama? upitao sam.

-Od neprijatelja islama koji zele podijeliti i zavaditi Muslimane. Mi smo braca bili mi shije ili sunnije, jer obozavamo istog Allaha i ne pridruzujemo Mu nikoga, imamo isti Kur'an istog Poslanika i istu Kiblu. Sunnije i shije se samo razlikuju po sherijatskim pitanjima na isti nacin kako se razlikuju sunni mezhebi medju sobom. Imam Malik se nije slagao u svemu sa Imamom Hanifom, koji se nije slagao u svemu sa imamom Shafijem...

- Znaci li to da je sve ono sto se o vama prica laz?

- Vi ste, hvala Allahu, jedan razuman covjek i u stanju ste da razumijete stvari. Sada, kada ste bili medu shijama i zivjeli s njima, da li ste vidjeli ista od onoga vezanog za te neistne?

- Nisam vidio nista osim dobrih stvari. Hvala Allahu koji mi je omogucio da sretnem Munima, jer je on bio uzrok mog dolaska u Irak gdje sam saznao mnogo stosta.

- Ukljucujuci i mjesto kabura imama Alije - Munim dodade s osmijehom.

U stvari, naucio sam mnogo novih stvari, cak i od ovih djecaka pozelivsi da sam imao mogucnost uciti u jednoj medresi kao sto je ova.

- Dobro dosli! Ako zelite da studirate naci cemo mjesto za vas. - rekao je sejid.

Svi prisutni su pozdravili ovaj prijedlog, narocito Munim cije je lice blistalo od sreće.

- Ali, ja sam ozenjen covjek s dvoje djece ...

- Mi cemo se pobrinuti za vas smjestaj, odrzavanje i sve sto cete trebati, najvaznije je vase ucenje - rece mi sejid.

Za trenutak sam pomislio: Cini mi se neprihvatljivim da budem student nakon pet godina provedenih kao predavac.

Zahvalio sam se za ponudu i rekao da bih zelio razmisliti o tome ozbiljno po povratku sa umre. Kada sam izrazio zelju da procitam nesto od njihovih knjiga, sejid je zamolio studente da me snabdiju sa odgovarajucom literaturom. Za nekoliko minuta se ispred mene nadje vise od sedamdeset knjiga. Shvatio sam da nije moguće nositi sve te knjige sa sobom, pogotovo, jer sam isao u Saudijsku Arabiju gdje vlast cenzurise svaku knjigu koja ulazi u zemlju ne zeledi dopustiti razvijanje novih ideja, narocito ne onih koje se ne slazu sa drzavnom politikom. S druge strane, nisam zelio da propustim sansu da posjedujem ove knjige koje sam vidio prvi put u zivotu. Rekao sam im da je ispred mene dugo putovanje koje me vodi kroz Siriju, Jordan i Saudijsku Arabiju. Na putu nazad ono ce biti cak i duze, jer treba da putujem kroz Egipat i Libiju. Pored tezine, koja bi predstavljala prepreku da ih ponese sa sobom, vecina od ovih zemalja zabranjuje ulazak ovakvih knjiga i svoju unutrashnjost.

Sejid mi je predlozio da im ostavim adresu da bi mi poslali knjige kuci u Tunis. Prihvatio sam ovo i zahvalio za njegovu darezljivost. Kada sam se spremao da odem sejid se podigao i rekao: "Neka vas Allah stiti na vasem putovanju i omoguci vam sretan povratak. Kada budete stajali kod kabura moga pradjeda, Allahovog Poslanika, molim vas prenesite mu moje selame."

Svako je bio dirnut ovim rijecima, ukljucujuci i mene. Primijetio sam suze u

njegovim ocima, pa sam pomislio: "Boze me sacuvaj, ovakav covjek ne moze biti u zabludi niti lagati: njegova dostojanstvenost i skromnost pokazuju da je on zaista potomak poslanika Muhammeda (s)

Nisam se mogao suzdrzati da ne uzmem njegovu ruku i poljubim je, uprkos njegovog odbijanja.

Kada sam ustao svi su se podigli i pozeljeli mi sretan put. Nekoliko djecaka me je ispratilo i zatrazilo moju adresu da bi se kasnije dopisivali.

Tu vece smo otisli kod jednog Munimovog prijatelja po imenu Shubbar. Citavu noc smo proveli razgovarajuci s jednom grupom studenata medju kojima su bili i studenti sejida Muhammeda Bakira Sadra. Oni mi predlozise da se sretnem s njim obecavajuci da ce ugovoriti sastanak za prekosutra. Prijatelju Munimu se dopadala ta ideja mada on sam nije mogao prisustvovati, jer je morao nazad u Bagdad na jedan vazan sastanak. Slozili smo se da ostanem kod Shubbara tri do cetiri dana dok se prijatelj ne vrati.

Munim nas je napustio odmah iza jutarnjeg namaza dok smo mi otisli na spavanje. Iz razgovora sa ovim studentima sam saznao o sarolikosti predmeta koji su predavani na jednoj vjerskoj ustanovi. Pored islamskih predmeta kao sto su pravo (fiqh), zakon (sari'a) i tewhid (islamska teologija), predaje se i ekonomija, sociologija, politicke nauke, istorija, strani jezici i astronomija.

Sejjid Muhammed Bakir Sadr

Do sejidove kuce sam otisao u Shubberovom drustvu. Uz put je strpljivo odgovarao na moja pitanja o ulemi i njegovom odnosu s njima. Kada smo usli, sejid Sadr je bio okruzen studentima koji su na glavama imali turbane. Ustao je i nazvao nam selam, a kada sam mu bio predstavljen ponudio mi je mjesto pokraj sebe. Poslije toga me je pitao o Tunisu i Alziru i o poznatoj ulemi kao sto su bili Hidr Husejn i Tahir ibn Asur i drugi. Uprkos njegovom

ugledu i postovanju koje je uzivao medju studentima bio sam opusten i cinilo mi se kao da sam ga odavno poznavao.

Mnogo toga sam naucio slusajuci njegove odgovore i objasnjenja, koja je davao kada je diskutovao sa studentima. Dopadala mi se ideja o prihvatanju uleme koja je bila u stanju dati jasne odgovore na razlicita pitanja i rijesiti razne probleme na islamski nacin. Postao sam uvjeren da su shije muslimani koji se klanjaju samo Allahu i koji vjeruju u poruku koju je poslanik Muhammed (s) donio. Na pocetku sam sumnjao da je to sve kod njih bila gluma ili, mozda, kako oni to zovu takija (pretvaranje). Kasnije sam prestao sumnjati, jer je bilo nemoguće da su se stotine ljudi, koje sam sreo i s kojima sam razgovarao, udruzili da glume i da me prevare. Osim toga, ko sam bio ja zbog koga bi se trebali pretvarati? U svim njihovim knjigama, bilo da su one stare - izdane nekoliko vijekova unazad, ili nove, nalazio sam vjerovanje u jednog Boga, Allaha, i Njegovog poslanika Muhammeda (s). Sada sam bio u prilici da budem u drustvu sejida Muhammeda Bakira Sadra, cuvenog shija alima, visoko cijenjenog unutar i izvan Iraka, i vlastitim ocima posmatram njegovo ponasanje i nacin zivota koje vodi.

Kada je doslo vrijeme za namaz uputili smo se ka dzamiji koja je bila u blizini kuce. Sejid Sadr je predvodio podne (zuhr) i ikindiju (asr) namaze i za to vrijeme sam se osjecao kao da sam bio medju samim ashabima poslanika Muhammeda (s). Na kraju je bila proucena dova poslije cega su svi uzviknuli uglas: **"Allahumme salli ala Muhammedin ve ali Muhammed (Boze Blagoslovi Muhammeda i porodicu Muhammedovu.)"**

To je bila dova zahvalnosti i velicanja Allaha i na kraju selami Muhammedu (s) i njegovoj primjernoj porodici.

Poslije namaza sejid je sjeo u mihrab dok su mu ljudi dolazili, nesto priupitali i onda odlazili. Trazili su odgovore za licne probleme kao i za one poslovne prirode. Svaki od njih bi dobio odgovarajuci odgovor, poslije cega bi poljubio sejidovu ruku i onda se udaljio. Pomislio sam: kako su to srecni ljudi, jer medju sobom imaju takvu osobu kojoj su se mogli povjeriti i koja je sposobna rijesiti njihove probleme.

U svakom trenutku sejid je bio ljubazan i pazljiv prema meni toliko da sam potpuno zaboravio na svoju familiju i naciju. Cinilo mi se, ako bih ostao mjesec dana u njegovom drustvu, postao bih shija, ako ni zbog cega drugog ono zbog njegove skromnosti, gostoprimstva i paznje. Kad god sam pogledao prema njemu ljubazno bi me upitao da li nesto trebam. U ta cetiri dana nisam bio u njegovom drustvu samo kada bi odlazili na spavanje. Svaki dan sam vidjao brojne posjetioce medju kojima su bile shije iz Saudijske Arabije, podrucja Hidzaza, ostali iz Bahrejna, Katara, Ujedinjenih Arapskih Emirata, Libana, Sirije, Irana, Avganistana, Turske i Afrike. Sejid je razgovarao sa svakim od njih ponaosob rjesavajući probleme koji su ih teretili. Kasnije su izlazili s vidnim olaksanjem i radosnim licima. Ovdje bih zelio da pomenem jedan slucaj koji je bio predstavljen sejidu dok sam bio u njegovoj blizini. Veoma prijatno me je iznenadio nacin kojim ga je rijesio i kojeg pominjem s ciljem da uvidimo sta smo izgubili prestajuci zivjeti po Allahovim zakonima.

Cetiri covjeka, koji su bili Iracani zakljucujuci po njihovom naglasku, dodjose da razgovaraju sa sejjidom Sadrom. Jedan od njih je bio naslijedio djedovu kucu koju je odmah prodao (osoba kojoj je kuca prodana je, takodjer, bila prisutna). Godinu dana poslije prodaje, pojavila su se dva brata tvrdeci da su i oni bili zakonski nasljednici umrlog covjeka. Sva cetvorica su sjeli ispred sejjida podnoseci mu svoje dokaze na papiru i druge dokumente koje je on procitao i nakon nekoliko minuta razgovora s njima izrekao pravednu presudu: Dodijelio je covjeku koji je kupio kucu puno pravo da je zadrzi. Onda je rekao onome ko je prodao kucu da poda odredjenu svotu novca dvojici brace. Poslije toga su mu poljubili ruku i zagrlili jedan drugoga. Bio sam iznenadjen ovim, tako da sam pitao Shubbara: "Da li je slucaj završen"?

- Jeste, svako je dobio svoje pravo.

- Zar je bilo moguće da je takav slucaj bio rijesen za ovako kratko vrijeme, nekoliko minuta!? U nasoj zemlji slican slucaj bi trajao najmanje deset godina. Neki od tuzilaca bi i umrli i njihovi sinovi bi preuzeli slucaj. Cesto bi legalni troskovi bili veci i od vrijednosti same kuce. Slucaj bi isao od

osnovnog suda na visi sud, a odatle na vrhovni sud. Na kraju niko ne bi bio zadovoljan, dok bi se mrznja medju porodicama i dalje nastavljala.

- Mi ovdje imamo iste slucajeve, ako ne i gore. Ako ljudi podnesu svoj slucaj pred drzavne sudove, onda trebaju proci kroz sve te teskoce koje ste upravo naveli. Ali, ako bi ukazali povjerenje vjerskom autoritetu i prihvatili islamski zakon, onda bi njihovi slucajevi bili rijeseni za nekoliko minuta, kao sto ste i mogli vidjeti. A sta je bolje od Allahovog zakona za one koji shvataju? Ovdje od njih nije trazeno ni dinara, a da su otisli na drzavni sud morali bi platiti visoku cijenu.

- Subhanallah! Da nisam licno prisustvovao ovome, niko me ne bi mogao uvjeriti da je takvo nesto moguće.

Subbar se nasmijao i rekao: "Brate, kazem vam da je ovo sto ste vidjeli samo jedan jednostavan slucaj u poredjenju sa onima kada padne krv. Cak i takve slucajeve razmatra i rjesava vjerski autoritet za nekoliko sati."

- Znaci li to da vi u Iraku imate dvije vlasti, drzavnu i vjersku?

- Ne, u Iraku postoji samo drzavna vlast, ali Muslimani shija mezheba koji prihvataju vjerski autoritet nemaju nista sa drzavnom vlasti, jer ona nije islamska. Oni su pod drzavnim zakonima jer zive u drzavi, njeni su gradjani, placaju drzavne takse itd... U slucaju kada musliman ima spor sa ne-muslimanom onda je prinudjen da se obrati drzavnom sudu, jer druga strana ne prihvata vjerski autoritet. Ako je rasprava izmedju dva muslimana onda se slucaj završava brzo i bez komplikacija, jer obje strane prihvataju odluku. Tako se svi slucajevi koji dolaze pred vjerske autoritete obicno rjesavaju u jednom danu dok drugi znaju visiti na drzavnim sudovima mjesecima i godinama.

To je bio slucaj koji me je ucinio zadovoljnim sa Allahovim zakonima, hvaljen neka je On, i koji mi je pomogao da razumijem Allahove rijeci:

"... I oni koji ne sude prema onome sto je Allah objavio, su pravi nevjernici". Kur'an 5:44

"... I oni koji nisu sudili prema onome sta je Allah objavio; oni su ti koji su nepravedni". Kur'an 5:45

"... I svi oni koji nisu sudili po onome sto je Allah objavio - pravi su grijesnici". Kur'an 5:47

Ovaj dogadjaj je, takodjer, u meni pobudio osjecanja gnijeva i gorcine zbog onih koji su promijenili Allahova pravila i uveli zakone koji su ljudska tvorevina. Oni sa podsmijehom i drskoscju kritikuju bozanske zakone nazivajuci ih surovim i nehumanim, jer propisuju: odsijeci ruku lopovu, kamenovati preljubnika, ubiti ubicu. Odakle su dosle sve te nove teorije koje su neprihvatljive Muslimanima i islamskoj kulturi? Nema sumnje da poticu sa Zapada i od neprijatelja islama. Oni znaju da primjena Allahovih zakona znaci njihovu propast, jer su oni ti lopovi, silnici, ucjenjivaci, preljubnici, kriminalci i ubice.

Za vrijeme tih nekoliko dana cesto sam razgovarao sa sejidom pitajuci ga o svemu onome sto sam cuo o njihovim vjerovanjima, o onome sta su mislili o ashabima poslanika Muhammeda (s) o hazreti Aliji i njegovim sinovima ...

Pitao sam sejjid Sadra o imamu Aliji i zasto izjavljuju u ezanu (pozivu za namaz) da je on "valijul Allah" (Allahu blizak) Odgovorio mi je ovako:

- Amirul mu'minin (Vodja vjernika), Alija, neka ga Allah blagoslovi, je bio jedan od onih Allahovih sluga koje je On odabrao i zaduzio da se brinu o Njegovoj poruci poslije zadnjeg Poslanika Muhammeda (s). Te sluge su bile poslanikovi opunomocenici. Svaki poslanik je imao svog opunomocenika (osoba koja se brine o stvarima u odsustvu glavne osobe), a Alija ibn Abu Talib je bio opunomocenik poslanika Muhammeda (s).

Mi njega izdvajamo medju drugim ashabima (drugovima), jer su Allah i poslanik Muhammed (s) tako cinili. Za to imamo mnoge dokaze, jedne dobivene logicnim razmislnjem, a druge dokaze iz Kur'ana i sunneta. U njih nije moguće sumnjati, jer su dobro ispitani i dokazani od strane nasih ucenih ljudi, koji su napisali mnoge knjige o tom predmetu. Takodjer, ovo potvrđuju i neki alimi iz sunni mezheba. Umajjadski rezim je svom snagom

nastojao da sakrije ovu istinu boreći se protiv imama Alije i njegovih sinova koje su na kraju i pobili. Oni su čak naredjivali ljudima, ponekad ih i silom primoravajući, da javno izazivaju Allahovo prokletstvo na Aliju. Zbog toga su njegove shije (na arapskom "slijedbenici"), neka ih Allah blagoslovi, počeli svjedočiti, također javno, da je Alija čovjek blizak Allahu (Alijen velijullah). Ni jedan musliman neće izazivati Allahovo prokletstvo na onoga ko je Allahu blizak uprkos pritiscima tiranske vlasti, tako da je pobjeda bila Allahova, Njegovog Poslanika i svih vjernika. Na ovaj način su buduće generacije uspjele saznati pravedni razlog zbog kojeg se Alija borio i nepravdu koja mu je nanesena. Svjedočenje da je Alija čovjek blizak Allahu nasa ulema smatra mustehabom (preporučljivim), a ne vadžibom (obaveznim). U vjeri postoje mnoge stvari koje su mustehab, za koje će vjernik biti nagrađen ako ih izvršava a neće biti kažnjen ako ih propusta.

Na primjer, za muslimana je preporučeno da poslije sehadeta (svjedočenje da nema boga osim Allaha i da je Muhammed (s) Njegov Poslanik) kaže: svjedočim da je Dzennet istina i da je Dzehennem istina, i da će Allah izvesti ljude iz kabura. - sejjid mi je objasnio.

- Nasa ulema nas uči da je prvenstvo u nasljedjivanju Poslanika imao Abu Bekr Sidik, onda Omer Faruk, onda Osman, pa tek onda Alija, neka ih Allah sve blagoslovi.

Sejjid je za trenutak sutio da bi onda rekao: "Oni mogu govoriti šta žele, ali to ne mogu dokazati. Pored toga, ono što su vas učili je suprotno onome što piše u njihovim knjigama u kojima se kaže: "Najbolji od muslimana je bio Abu Bekr pa onda Osman", nigdje ne spominjući Aliju kojeg su smatrali običnom osobom. Tek kasnije, historičari su počeli da spominju i njegovo ime kada bi pominjali četiri pravedne halife.

Poslije toga sam ga pitao o parceli zemlje na koji stavljaju čela za vrijeme klanjanja i koje zovu "turbah Husejnija".

- Kada smo u sedzdi mi stavljamo čelo na zemlju, ali ne zbog zemlje, kako to neki tvrde, nego zbog Allaha, Uzvisenog i Velikog, jer se sedzda čini samo i

jedino pred Njim i zbog Njega. Dobro je poznato, a to prihvataju i braca sunnije, da je najbolje ciniti sedzdu na zemlji ili na nejestivim tvarima koje poticu od zemlje. Sedzda ucinjena na necem drugom je nepravilna. Poslanik Muhammed (s) je obicno sedio na zemlji, a takodjer je imao parce zemlje na koje je stavljao celo kada bi klanjao. Govorio je ashabima, neka ih Allah blagoslovi, da cine sedzdu na zemlji ili na plocastim kamenjima dok im je zabranjivao da stavljaju cela na rukave kosulja ili dijelova druge odjece. Mi smatramo da se treba postovati ovaj sunnet u potpunosti.

Imam Zejnul Abidin ibn Husejn, neka ih Allah blagoslovi obojicu, je klanjao na jednom komadu zemlje (turba) uzetom sa ocevog kabura, jer je blagoslovljena zemlja na kojoj je prolivena krv najveceg sehida. Tako, kao njegovi sljedbenici mi nastavljamo s tom tradicijom. Mi ne kazemo da sedzda koja nije ucinjena na turbi nije ispravna. U stvari, svaka sedzda na bilo kojem komadu zemlje ili kamenu ili na prostirci koja je napravljena od palminog lisca ili slicnog prirodnog materijala je ispravna.

Upitao sam vezano za Husejna, neka mu je Allahov blagoslov: "Zasto shije placu i udaraju se po grudima, ponekad se i ranjavajuci kad je to u islamu zabranjeno. Poslanik (s) je rekao: Onaj ko se udara u grudi i cijepa haljine slijedi zov dzahilijje i nije od nas.

- Kazivanje je tacno i tu nema sumnje, ali ono se ne odnosi na tradicionalnu dzenazu imama Husejna. Poziv na osvetu Husejna i slijedjenje njegovog puta nije zov dzahilijeta. Pored svega, i shije su ljudska bica medju kojima cete naci ucene ljude i one bez obrazovanja koji lahko podlijezu emocijama. Kada vidite da su emocije nadvladale, samo se sjetitite sta se desilo Husejnu, njegovoj porodici i prijateljima: kroz kakva mucenja su prolazili, na koji nacin su pobijeni, kako su u zarobljenishtvu ponizavani. Pa posto su oni bili dobri ljudi, pobožni i bogobožni, nasa namjera je da ispoljimo zalost i protest, a Allah, hvaljen neka je, nagradjuje ljude prema namjerama.

Prosle sedmice sam citao izvjestaj egipatske vlade o samoubistvima poslije smrti Dzemala Abdul Nasera. Naveli su osam primjera u kojima su ljudi oduzmali vlastite zivote skacuci sa zgrada ili bacajuci se pod voz. Pored njih

tu je bilo mnogo povrijedjenih. Ovo su bili primjeri slucajeva kada su emocije savladale ljude koji su smatrani svjesnim i razboritim. Svi nastradali su bili muslimani koji su potegli ruke na sebe zbog smrti Dzemala Abdul Nasera koji je umro prirodnim putem. Ne bi bilo u redu da zbog ovoga osudimo sve sunije i kazemo da svi grijese. Zato nije ni u redu da sunni osudjuju shije sto placu za najvećim sehidom. Ovi ljudi prozivljavaju i danas Husejnovu tragediju i nedaju da se zaboravi. Cak je i Allahov Poslanik (s) plakao poslije Husejnovog pogibije kao i melek Dzibrail.

- Zasto sije ukasavaju kabure svojih "velija" srebrom i zlatom uprkos cinjenici da je to zabranjeno u islamu?

- Ta praksa nije zabranjena u islamu i to ne rade samo shije. Pogledajte dzamije brance sunija u Egiptu, Iraku, Turskoj ili bilo gdje u islamskom svijetu pa cete i sami vidjeti da su i one ukasene srebrom i zlatom, cak i poslanikova dzamija u Medini. Ka'ba se svake godine prekriva tkaninom ukrasenom čistim zlatom koja vrijedi milione. Kako mozete vidjeti, ta stvar nije karakteristicna samo za shije.

- Saudijska ulema kaze da je dodirivanje kabura i obracanje "velijama" za blagoslov shirk. Kakvo je vase misljenje?

- Ako se vjeruje da se dodirivanjem kabura i obracanjem umrlima moze nanijeti steta ili dobiti korist onda je to shirk. Nema sumnje da su Muslimani monoteisti i da vjeruju da samo Allah moze prouzrokovati stetu ili korist. Obracanje velijama i imamima (neka ih Allah sve blagoslovi) vjerujuci da bi oni mogli biti posrednici kod Allaha nije shirk. Svi Muslimani, sunni i shije se slazu po ovom pitanju od vremena Allahovog Poslanika (s) pa do danas. Samo se ucenje wehabija, koje se nedavno pojavilo, suprotstavlja svim islamskim mezhebima. Ovim su prouzrokovali mnogo pometnje medju Muslimanima. Wehabije zbog ovoga prolivaju krv i cak znaju da pretuku stare hadzije koji su na putu ka Mekki samo zato sto kazu "Selamun alejkum, ja Resulullah (Selam neka je tebi, Boziji poslanice)". Oni, takodjer, ne dopustaju nikome da dodirne Poslanikov kabur. Imali su mnogo rasprava o ovome s nasom ulemom, ali su ostali i dalje nepopustljivi i arogantni. Kada

je sejid Sarafi el-Din, poznati shija alim, bio na hadzu za vremena kralja Abdula Aziza ibn Sauda, bio je pozvan na kraljevsku palatu za kurbanski bajram u skladu sa tadašnjim obicajima. Kada je dosao njegov red da pozdravi kralja, sejid Sarafi el-Din mu je poklonio Kur'an sa koznim koricama. Kralj je primio Kur'an, stavio ga na celo i onda poljubio. Sejjid ga je upitao: "Kralju, zasto ljubite i ukazujete postovanje tim koricama koje su napravljene od obicne kozije koze"?

- Moje postovanje je bilo ukazano Kur'anu, a ne kozijoj kozi - kralj je odgovorio.

- Dobro receno, kralju. Mi mislimo isto kada ljubimo prozor ili vrata Poslanikove kuce. Znamo da su napravljene od zeljeza i drveta i da ne mogu nanijeti zlo niti donijeti korist. Mi samo zelimo ukazati postovanje i ljubav prema poslaniku Muhammedu (s) na isti nacin kako ste vi uradili sa Kur'anom kada ste poljubili njegove kozne korice.

Svi prisutni su bili zadivljeni sejidovim rijecima govoreci mu da je potpuno u pravu. Kralj je bio prinudjen da dozvoli hadzijama pristup Poslanikovim licnim stvarima. Ovo je ponovo zabranio kralj koji je dosao poslije Abdul Aziza. Cini se da se oni ne boje da ljudi pocnu obozavati stvari nego je tu politika uplela svoje prste. Istorija nam je pokazala sta je politika uradila sa Zajednicom Muslimana.

Sumnja i zbunjenost

Za osobu poput mene je bilo veoma tesko prihvatiti sve sto sam od sejida cuo. Prozivio sam dvadest pet godina diveci se i postujuci Poslanikove ashabe, narocito cetiri pravedne halife. Vjerovao sam da nam je Poslanik naredio da slijedimo njihova ucenja, narocito Abu Bekra el-Sidika i Omera el-Faruka cija imena nisam cuo da se spominju od kako sam dosao u Irak. Umjesto o njima slusao sam o imamima za koje nisam nikad cuo. Takodjer

su tvrdili da je Poslanik jasno proglasio hazreti Aliju za svog nasljednika. Kako sam mogao vjerovati da su se Poslanikovi ashabi poslije njegove smrti udružili protiv Alije, neka mu Allah podari Svoj blagoslov!? Od malena smo bili uceni da su oni, neka ih Allah sve blagoslovi, bili najbolji ljudi i da su postovali Aliju. Znali su da je on bio muz hazreti Fatime Zehre, otac Hasana i Husejna i ulaz u "grad znanja".

Hazreti Alija je znao vrijednosti Abu Bekra el-Sidika, to jest da je bio prvi musliman; da je bio s Poslanikom (s) u pecini sto Allah pominje i u Kur'anu; da mu je Allahov Poslanik (s) povjerio vodjenje namaza za vrijeme svoje bolesti; da je Poslanik rekao o njemu: ako bih trebao bliskog prijatelja odabrao bih Abu Bekra. Zbog svega toga Muslimani su ga postavili za prvog halifu. Hazreti Alija je znao polozaj naseg Omera kojim je Allah proslavio islam i koga je Poslanik zvao el-Faruk, tj, onaj koji razdvaja istinu od lazi. Takodjer, hazreti Alija je znao poziciju naseg Osmana u cijoju su se prisutnosti Allahovi melecii zastidjivali i koji je od Allahovog Poslanika (s) dobio ime "Zu el-Nurejn" sto znaci "covjek kome su podarena dva svjetla".

Kako mogu nasa braca shije zanemariti njihov status i smatrati ih obicnim ljudima, podlozним ovosvjetskim cejfovima i tvrditi da su savladani pohlepom skrenuli sa pravog puta i prekrusili Poslanikova naredjenja!? To je bilo nezamislivo, jer nam je poznato da su oni zurno izvrsavali njegova naredjenja. Za islam i njegovu konacnu pobjedu, bili su se spremni boriti protiv vlastitih oceva, sinova i brace. Onaj ko je bio u stanju ubiti vlastitog sina ili oca radi Allaha i Njegovog Poslanika nije mogao biti podlozan ovosvjetskim ambicijama.

Zbog ovoga nisam mogao vjerovati u sve sto su shije tvrdile, mada sam priznavao da su njihovi dokazi bili zasnovani na logici i zdravom razumu. S druge strane, nisam mogao povjerovati da bi se Poslanikovi ashabi, neka ih Allah sve blagoslovi, mogli spustiti tako nisko i ponasati kao obicni ljudi, nimalo nepromijenjeni objavom niti prosvijetljeni Muhammedom (s).

O moj Boze! Kako je to moguće? Da li su stvarno ashabi bili takvi ljudi kako ih shije predstavljaju? Znao sam da je sumnja pocetak slabosti i da se sada

moraju preispitati mnoge stvari da bi se doslo do istine.

Kad se prijatelj vratio otisli smo do Kerbale gdje sam saznao za Husejnovu tragediju i nacin na koji je bio pogubljen. Ljudi bi se okupljali oko njegovog kabura i plakali, kao da je tek bio poginuo. Slusajuci govornike kako opisuju bitku na Kerbali i mene je obuzimala tuga i zalost kao nikad do tada. Plakao sam i plakao dozvoljavajuci dushi da se oslobodi. Osjecao sam kao da sam bio medju redovima Husejnovih neprijatelja i sada sam, odjednom, promijenio stranu i postao jedan od njegovih sljedbenika spreman da se zrtvuje. Govornik je upravo prepricavao dogadjaj o Hurru, koji je stajao u sredini bitke tresuci se kao list. Jedan od njegovih vojnika ga je upitao:

- Da li ste se to smrti uplasili?

- Nisam, tako mi Allaha, nego upravo biram izmedju Dzenneta i Dzehennema.

Onda je potjerao konja prema Husejnu i upitao:

- Husejne, da li se moze oprostiti meni ovakvom?

Kada sam cuo ovo nisam se mogao vise kontrolisati i poceo sam plakati.

Osjecao sam se kao da sam bio na Hurrovom mjestu pitajuci Husejna: Da li postoji oprost i za mene, o sine Allahovg Poslanika? Kada me je prijatelj cuo kako placem zagrlio me je kao majka dijete zeledi ga utjesiti.

To su bili trenuci u kojima sam shvatio sta znaci plakati, jer sam osjecao da su suze prale srce i tijelo iznutra. Tek tada sam shvatio Poslanikove rijeci: "Ako bi znali ono sto i ja, manje bi ste se smijali a vise plakali".

Taj citav dan sam bio potisten uprkos prijateljevom nastojanju da me oraspolozi. Izgubio sam apetit tako da nisam okusio nista citav dan. Zamolio sam ga da mi ponovo isprica dogadaj sa Kerbale o cemu nisam znao mnogo. Lokalni imami su nam govorili da su neprijatelji islama ubili nase vodje Omera, Osmana i Aliju i da su isti neprijatelji ubili Poslanikovog unuka Husejna. To je bilo sve sto smo znali. Obiljezavali smo ashuru tako sto bi

milostinja bila podijeljena, kuhala bi se razna hrana, a djeca bi isla kod starijih da dobiju novac za igracke i slatkise.

Takodjer, u nekim selima na dan ashure ljudi ne pale vatru i ne rade nikakav posao. Narod se ne vjencava niti se ista proslavlja. Mi smo ove obicaje prihvatili i postovali ne pitajuci mnogo o razlozima. Uprkos tome sto se ovaj dogadaj smatra islamskim niko od lokalnih imama nije govorio o njemu javno.

Poslije smo otisli da posjetimo kabur Husejnovog brata, Abaza gdje mi je prijatelj ispricao o njegovoj hrabrosti i pogibiji. Tamo smo sreli veliki broj alima cija imena nisam zapamtio u detalje, ali se jos uvijek mogu sjetiti njihovih prezimena kao sto su Bahr Ulum, sejid Hakim, Kasif Ghita, Jasin, Tabatabai, Fejruzabadi, Asar Hajder i drugi. U njima sam primijetio znakove dostojanstvenosti i skromnosti sto je u meni izazivalo osjecaj postovanja. Shija muslimani im vjeruju i daju im petinu svog prihoda. Kroz ovu petinu oni odrzavaju i otvaraju vjerske skole, stampaju knjige i pomazu studentima koji im dolaze iz i svih krajeva islamskog svijeta.

Oni su nezavisni i nisu ni na kakav nacin povezani sa vlastima, za razliku od nasih imama, koji ne bi uradili ili rekli nesto bez odobrenja vlasti koja isplacuje njihove plate, postavlja ih i smjenjuje kad god zeli.

To je bio novi svijet koji sam otkrio, ili bolje receno kojeg mi je Allah pokazao. Poceo sam se lijepo osjecati u njemu nakon odupiranja koje sam na pocetku pruzaio. Pridruzio sam se ljudima nakon sto sam im se prvo suprotstavljao. Ovaj novi svijet me je inspirisao zeljom za znanjem i proucavanjem. Sada sam imao priliku da dodjem do zeljene istine na koju sam pomisljao svaki put kada bih procitao rijeci poslanika Muhammeda (s): "Israilovi sinovi su se podijelili u sedamdeset jednu grupu; krscani su se podijelili u sedamdeset dvije grupe; moj narod ce se podijeliti u sedamdeset tri grupe, koje ce sve osim jedne završiti u Dzehennemu".

Svaki put kada citam ovaj hadis obuzme me veliko cudjenje zbog Muslimana koji ga citaju, ali olahko preko njega prelaze bez pokusaja da ga objasne i

pronadju koja je to jedina grupa koja ce biti spasena i koje su to grupe koje ce završiti u Dzehennemu.

Zanimljiva je stvar da svaka islamska grupa tvrdi da je ona ta koja ce biti spasena. Na kraju Poslanikovog kazivanja dolazi: "Ko su oni, O Allahov poslanice"? Poslanik (s) je odgovorio. Oni koji slijede Kur'an i moj put (sunset)".

Da li postoji i jedna islamska grupa koja ne tvrdi da se ne drži Allahove knjige (Kur'ana) i sunneta (Poslanikove tradicije)? Ako bi imami Malik, Abu Hanifa, Shafi ili Ahmed ibn Hanbel bili pitani svaki od njih bi tvrdio da se drži Kur'ana i ispravnog sunneta.

Svi suni mezhebi i razlicite shijske grupe, za koje sam vjerovao da su zastranile, tvrde da se drže Kur'ana i tacnog sunneta. Da li je moguće da su svi u pravu? Ako bi bilo tako onda je Poslanikovo kazivanje izmisljeno ili iskrivljeno. Ali, ni to nije bilo moguće, jer je ono prihvaceno od svih sunija kao i shija. Da li nam preostaje da ovome hadisu ne pridajemo neko veliko značenje? Bože nas sačuvaj! Allahov Poslanik (s) nije mogao reći nešto što bi bilo bez značenja i cilja, jer je uvijek govorio riječi mudrosti i upute. Zbog toga nam je samo ostala mogućnost da prihvatimo postojanje jedne grupe koja je u pravu dok su ostale na pogresnom putu. Ovaj Poslanikov hadisi će nas podstaknuti da se preispitamo, ali u isto vrijeme nagnati na istraživanje i proučavanje sa željom da pripadnemo onima koji će biti spaseni.

Ova potreba za preispitivanjem vlastitog vjerovanja, javila se nakon što sam došao u kontakt sa shijama. Nešto me je njima privlačilo. Da li je to bila istina? Možda, ko zna. Zar ne bih trebao sve lično ispitati i proučiti?

Islam mi, preko Kur'ana i sunneta, naredjuje da proučavam, istražujem i upoređujem. Allah, Najveći, je rekao:

**"One koji se zbog Nas trude mi ćemo, sigurno, na Nasim putevima voditi".
Kur'an 29:69**

On je također rekao:

"Oni koji slusaju i slijede ono sto je najbolje; oni su ti koje je Allah vodio i oni su ljudi od razuma".Kur'an 39:18

Allahov Poslanik (s) je rekao: "Proucavajte svoju vjeru" Zbog toga je proucavanje vjerska obaveza svakog odgovornog Muslimana.

Donio sam cvrstu odluku i obecao sebi da cu licno ispitati stvari.

Pozdravio sam se sa prijateljima srcem punim tuge i zalosti. Osjecao sam da napustam drage i odane prijatelje, koji, su mi poklanjali svoje vrijeme da bi mi pruzili pomoc, uvijek pazeci da se ne osjecam zaduzenim. Poslanik Muhammed (s) je rekao: "Ako vas Allah, Uzviseni, odabere da pokazete jednom covjeku pravi put, onda je to vrijednije od citavog bogatstva na zemlji".

Napustio sam Irak, gdje sam proveo dvadeset dana medju imamima i njihovim sljedbenicima. Boravak tamo je bio kao lijep san iz kojeg spavac ne zeli da se probudi. Napustio sam Irak tuzan zbog kratkoce perioda i rastanka od dragih prijatelja, zaljubljenika u Ahlulbejt.

Krenuo sam ka Hidzazu, jer mi je cilj bila Allahova kuca i kabur naseg hazreti Muhammeda (s)

Putovanje u Hidzaz

Stigao sam u Dziddu gdje me je docekao prijatelj Beshir vidno zadovoljan sto me vidi. Odveo me je kuci ukazujući mi ljubaznost i gostoprimstvo. Proveli smo vrijeme obilazeci razna mjesta u njegovim kolima. Obavili smo umru zajedno i proveli nekoliko dana u molitvama i drugim radnjama ibadeta. Izvinuo sam se zbog kasnog dolaska, jer sam se bio zadržao u Iraku vise nego sto sam planirao. Rekao sam mu o svome otkricu, jer sam ga smatrao covjekom bez predrasuda i dobro obavjestenog.

- To je tacno, jer sam i ja cuo da oni imaju jako ucene alime, ali i mnogo

grupa koje su zastranile i koje stvaraju velike probleme za vrijeme hadza. - rekao je.

Pitao sam o kojim problemima se radi.

- Oni klanjaju kod kabura i ulaze u Baki harem u grupama placuci i naricajuci. Nose sa sobom neko kamenje na kome cine sedzdu. Kada posjecuju Hamzin kabur na Uhudu, organizuju se u povorke udarajuci se po grudima i glasno placuci, kao da je Hamza upravo poginuo. Zbog svega ovoga saudijska vlast im zabranjuje da posjecuju kabure.

Nasmijao sam se i rekao:

- Da li su to jedini razlozi zbog kojih ih smatrate da su zastranili od islama?
- Ti i jos drugi. Kada prolaze pokraj Abu Bekrovog i Omerovog kabura pocnu ih proklinjati, a neki od njih bacaju prasinu i smece.

Kada sam ovo cuo sjetio sam se sta mi je rahmetli otac govorio kada se vratio sa hadza: "Primjetili smo nekoliko vojnika iz saudijske armije kako tuku stapovima par hadzija. Kada smo ih pokusali zastiti odgovorili su nam: "Ovo nisu Muslimani nego shije, koji bacaju smece na Poslanikov kabur", Kada smo culi ovo prepustili smo ih vojnicima, proklinjuci ih i pljucuci.

Sada cujem od prijatelja rođenog u Medini da oni dodju da posjete Poslanikov kabur, ali da bacaju smece po kaburima Abu Bekra i Omera. Sumnjao sam u obje price, jer sam vidio prostoriju u kojoj su bili kaburi Muhammeda (s) Abu Bekra i Omera, koja je bila zakljucana i niko nije bio u stanju da joj se približi, a kamoli da baci nesto unutra. Za ovo su postojala dva razloga:

prvo, nije se moglo nista ubaciti unutra, jer nije postojao ni jedan otvor dovoljno širok,

i drugo, tu je bila straza s kratkim bicevima, koja je motrila na vrata i udarala svakog onog hadziju koji je imao hrabrosti da se približi. Najvjerojatnije je bilo da su neki od vojnika, koji su imali predrasude o shijama, pronalazili

razloge da bi opravdali svoju surovost prema njima. Možda su željeli da pobude neprijateljsko osjećanje prema sijama kod drugih Muslimana koji bi prosirili glasine u svojim zemljama da sije mrze Allahovog Poslanika (s) i bacaju prljavstinu na njegov kabur.

Covjek, u kojeg sam imao povjerenja, ispričao mi je sljedeći događaj: "Isli smo oko Ka'be kada je jedan mladić osjetio jak bol u stomaku i počeo povraćati. Vojnici koji su strazarili kod Crnog kamena, odmah su posli da tuku mladica optuzujući ga zbog sknavljenja. Bio je odveden na los način, osuđen i ubijen istog dana".

Po drugi put sam razmislio o opravdanosti optuzbi koje sam slusao od saudijskog prijatelja. Nisam mogao naci ništa od toga osim da sam ih vidio kako se udaraju po grudima, placu i stavljaju celo na zemlju kada su u sedzi. I, pored toga što klanjaju pokraj kabura, upitao sam se: Da li je to dovoljan dokaz da se optuzuje i huli neko ko vjeruje u Allaha i da je Muhammed (s). Njegov rob i poslanik? Da li onoga ko redovno klanja daje sirotinji, posti mjesec ramazan, ide na hadz, čini dobra djela i sprječava da se čini zlo, imamo pravo osudjivati?

Nisam se želio suprotstavljati prijatelju niti počinjati beskorisnu diskusiju, pa sam samo kratko rekao: Neka nam Allah pomogne, nama i njima, i neka nas vodi ka pravom putu i neka je Njegovo prokletstvo neprijateljima islama i Muslimana.

Svaki put kada sam išao oko Ka'be, gdje sam našao samo nekoliko posjetilaca, iskreno sam molio Allaha da mi otvori oči i povede me ka istini. Stajao sam kod Ibrahimovog a.s. mjesta i proučio sljedeći ajet iz Kur'ana:

"I borite se, Allaha radi, onako kako On to i zaslužuje! On vas je izabrao i u vasoj vjeri ništa tesko nije vam propisao; vjeri vašeg pretka Ibrahima; nazvao vas je Muslimanima još otprije, a i u ovome (Kur'anu), da bi Poslanik mogao vama svjedočiti, a vi biti svjedoci drugim ljudima; zato, klanjajte, dajte sirotinji i čvrsto se Allaha držite; On je vas Zastitnik, i to najbolji Zastitnik i najbolji Pomocnik". Kur'an 22:78

Onda sam počeo zvati poslanika Ibrahima, ili bolje rečeno našeg praoca Ibrahima, kako ga sam Kur'an naziva: "O naše praocice, ti koji si nas nazvao Muslimanima. Tvoje potomstvo se razislo poslije tebe; neki od njih su postali jevreji, neki su postali kršćani, a neki su Muslimani. Jevreji su se između sebe podijelili na sedamdeset jednu grupu, kršćani na sedamdeset dvije, a Muslimani na sedamdeset tri; sve grupe su u mraku, kako kaže tvoj sin Muhammed (s) osim samo jedne koja je ostala vjerna tvome učenju. O naše praocice!!!

Da li je istina da Allah unaprijed određuje svakoj duši da bude Jevrej ili kršćanin ili Musliman ili ateist ili politeist. Ili je to ljubav prema ovom dunjaluku i odstupanje od Allahove objave. Kada ljudi zaborave Allaha onda On učini da zaborave sebe.

Nisam mogao vjerovati da je sudbinom sve određeno. Prije sam bio naklonjen vjerovanju da nas je Allah stvorio i podario razumom da bi mogli odvojiti istinu od laži. Allah nam je slao Svoje poslanike da nam objasne nerazumljive stvari i njima nam pokaže šta je dobro a šta loše. Ali, čovjek je podložan ovozemaljskim strastima i sa svojom arogantnošću, ohološću, sebičnošću, neznanjem, nastranošću, tvrdoglavošću, nepravednošću i nasilnošću skreće sa pravog puta da bi krenuo putem sejtana. Udaljuje se od Milostivog Allaha i zbog toga se gubi.

Ovo je najbolje izraženo u Kur'anu, gdje Allah kaže:

"Zaista, Allah ne čini nepravdu ljudima, nego su ljudi prema sebi nepravedni". Kur'an 10:44

O naše praocice Ibrahime! Ne možemo samo optuživati Jevreje i kršćane što su skrenuli sa pravog puta nakon što im je bio jasno pokazan. Pogledaj i ovaj narod kojeg je Allah spasio poslavi mu tvoga sina Muhammeda da ga izvede iz mraka, da mu da svijetlo i učini najboljim narodom na svijetu.

On se, također, podijelio u mnoge neprijateljske grupe uprkos Poslanikovim upozorenjima i naredjenjima: "Zabranjeno je muslimanu da ne govori sa bratom muslimanom više od tri dana".

Sta se dogodilo sa ovim narodom koji je podijeljen u mnogo neprijateljskih drzavica. O nas praoce Ibrahime! Sta se dogodilo sa ovim narodom"? ... To je nekad bio najbolji narod koji je vladao izmedju istoka i zapada i donosio znanje i prosvjecenje drugim narodima.

Danas je sisao na najnize grane u svojoj istoriji, njegova zemlja se napada i Muslimani se istjeruju sa vlastitih ognjista...

Njegova Aksa dzamija je okupirana od strane cijonisticke bande i niko nije u stanju da je oslobodi. Ako neko posjeti njegove zemlje nece naci nista osim siromastva, bijede, gladi, puste neobradjene zemlje, zaraze, zaostalih obicaja, intelektualne i tehnicke nazadnosti, tiranije, progona i prljavstine. Dovoljno je da se uporede WC-i u zemljama zapadne Evrope i oni u nasim zemljama da bi se vidjela velika razlika u higijeni. Smijesno je da tako nizak stepen u higijeni nalazimo u nasim zemljama, a islam nas uci da je "cistoca znak vjere, a prljavstina znak sejtana (zla)". Da li se to vjera preselila u Evropu, a sejtan dosao da zivi u nasoj sredini? Zasto se Muslimani boje javno izjasniti o svojoj vjeri cak i u vlastitim drzavama!!? Zasto Musliman ne moze biti ni gospodar vlastilog lica, jer mu nije dopusteno da nosi bradu!!? Zasto Muslimani, ne mogu javno nositi svoju islamsku odjecu kada oni grijesni javno piju alkohol i cine odvratna djela, dok ih Musliman nije u stanju ni opomenuti a kamoli pokazati pravi put. Cuo sam da u nekim islamskim zemljama, kao sto su Egipat i Maroko, siromasni ocevi salju vlastite kcerke da se prodaju, jer se nema sta jesti ...- neka tamo ne bude snage i moci osim Allahove, Uzvisenog i Mocnog.

O Boze!! Zasto Si napustio ovaj narod i ostavio ga da tumara u mraku? Nije lako, Milostivi moj, oprost mi, jer je ovaj narod napustio Tebe i krenuo putem zla. Ti si rekao, a Tvoj govor je mudar i u njega se ne moze sumnjati:

"Ko god zaboravi Milostivog Allaha, Mi mu odredimo sejtana da mu bude prijatelj". Kur'an 43:36

Nema sumnje da je potcinjenost i nazadnost muslimanskog naroda znak njegovog odstupanja od pravog puta. Jedna manjina ili grupa medju

sedamdeset tri ne može imati efekta na cijelu islamsku ummu (narod).

Allahov Poslanik (s) je rekao: Naredjeno vam je da cinite dobra djela i sprjecavate cinjenje svake zabranjene stvari. U suprotnom slucaju, Allah ce vam za vladare postaviti zle i pokvarene medju vama. Onda ce vasi posteni i dobri ljudi podici glas, ali neće biti nikoga da slusa.

O Boze! Mi vjerujemo u ono sto Si nam poslao i slijedimo poslanika Muhammeda (s). Da li je to dovoljno da se smatramo vjernicima? O Boze, molimo Te nemoj nas vratiti u mrak nakon sto Si nam osvijetlio put. Molimo Te, Boze, smiluj nam se, jer Ti Si Najmilostiviji. Boze, bili smo nepravedni prema sebi i ako nam Ti ne oprostis i ne smilujesh nam se, onda smo sigurno na velikom gubitku.

Krenuo sam za Medinu s pismom za jednog Besirovog rodjaka kod kojeg sam trebao ostati. On je vec razgovarao s njim telefonom, tako, kada sam se pojavio, docekao me je toplo i ponudio mi smjestaj. Nakon sto sam se oprao i obukao najbolju odjecu otisao sam da posjetim kabur poslanika Muhammeda (s). Tamo sam zatekao samo nekoliko posjetilaca tako da sam se uspio pribliziti kaburima poslanika Muhammeda (s). Abu Bekra i Omera, sto nisam mogao da zamislim u sezoni hadza. Kada sam pokusao da dodirnem vrata, jedan od strazara me je ostro ukorio. Samo sto sam poceo da ucim dovu i selame, dvojica strazara su mi naredila da napustim prostoriju. Pokusao sam da razgovaram s jednim od njih, ali uzalud.

Izisao sam u dvoriste i pronasao mjesto gdje sam sjeo i poceo uciti Kur'an. Ponavljao sam ajete po nekoliko puta, osjecajuci da me sam poslanik Muhammed (s) slusa. Pomislio sam: Da li je zamislivo da je mrtav kao bilo koja mrtva stvar? Ako je tako, onda, zasto mi u nasem svakom namazu ucimo: Esselamu 'alejke ejju-henne-bijju, ve rahmetullahi ve-berakatuhu (Allahov mir neka je tebi, O Boziji Poslanice, i Allahova Milost i Blagoslov).

To je selam, koji se upucuje onome ko ga može i cuti. Zna se da Muslimani vjeruju da poslanik Hidr, a.s., nije mrtav i da uzvraca svaki selam koji mu se uputi. Takodjer, sufi vjeruju da sejhovi, kao sto su Ahmed Tidzani ili

Abdulkadir Dzilani, dolaze da ih posjete, ne u snovima, nego u stvarnosti. Onda, zasto bi bilo tesko vjerovati da poslanik Muhammed (s). nije umro smrću obicnog covjeka? Uopsteno, niko od Muslimana ga ne smatra za obicnog smrtnika, osim wehabija, prema kojima sam, zbog ovoga i drugih stvari, poceo osjecati odbojnost. Bilo mi je odvratno njihovo oholo ponasanje prema ostalim Muslimanima koji se ne slazu sa njihovim vjerovanjem.

Jednom, kada sam bio u Baki haremu da proucim dove za umrle clanove Ahlul-Bejta, primijetio sam u blizini jednog starog covjeka koji je plakao, zbog cega sam zakljucio da je shija. Stao je u pravcu Ka'be i poceo klanjati. Odjedom vojnik, koji ga je, cini se, imao na oku, pritrca i udari ga nogom u predjelu rebra kad je ovaj bio u sedzdi. Starac je pao na ledja izgubivsi svijest, dok ga je vojnik nastavio udarati i proklinjati. Sazalio sam se na starca misleci da ce ga ovaj razbjesnjeni vojnik pretuci do smrti, pa sam povikao: "Ne smijete to ciniti!! Zasto ga udarate dok je klanjao!?"

Ostro me je pogledao i rekao: "Zavezi i ne mijesaj se, jer ces proci kao i on!"

Primijetio sam da je bio spreman to stvarno i uciniti, pa sam se povukao. Bio sam ljut na sebe jer nisam bio u stanju da pomognem onima prema kojima se cinila nepravda. Takodjer sam bio ljut na Saudijsce koji su se ovako ponasali nikome ne odgovarajuci zbog svoje grubosti prema obicnim i nemocnim ljudima. Nekoliko posjetilaca je bilo prisutno i jedino sto su mogli uciniti je da kazu: La havle ve la kuvvete illa bi-llah (Nema snage niti moci osim kod Allaha).

Drugi su govorili: "To i zasluzuje, jer je klanjao kod kabura.

Nisam se vise mogao kontrolisati pa sam se obratio osobi koja je ovo rekla: "Ko vam je rekao da se ne smije klanjati kod kabura?"

- Poslanik Muhammed (s) nam je to zabranio.

Sada govorite lazi o Allahovom Poslaniku. - ljutito sam rekao.

Ali, postadoh svjestan opasnosti, jer je neko od njih mogao nagovoriti onog

strazara da i mene napadne, pa rekoh blazim tonom: Ako nam je Allahov Poslanik (s) zabranio da klanjamo kod kabura, onda milioni i milioni muslimana koji dolaze svake godine na hadz cine grijeh, jer klanjaju pokraj kabura Poslanika (s) Abu Bekra i Omera u Poslanikovo dzamiji i pokraj drugih kabura koji se nalaze u mnogim dzamijama sirom islamskog svijeta. Cak i ako je klanjanje u blizini kabura grijeh, da li osoba treba biti spriječena na ovakav divljacki nacin ? Dopustite mi da vam ispricam dogadjaj kada se jedan covjek pomokrio u Poslanikovo dzamiji u njegovom prisustvu. U trenutku su ashabi izvukli sablje da ga ubiju, ali ih je Poslanik (s) zaustavio rijecima: Pustite ga da ode i nemojte ga povrijediti. Poslije operite vodom mjesto na kome je mokraca. Imajte na umu da smo mi poslani da ucinimo stvari prostim, a ne komplikovanim; da navodimo na dobra djela i govorimo ljubazno, a ne da drzimo ljude na odstojanju i odbijamo ih od sebe. Ashabi su poslusali naredjenje, a Allahov Poslanik (s) je pozvao covjeka i zamolio ga da sjedne pokraj njega. Objasnio mu je da je mjesto u kome se nalazio Allahova kuca i da ne smije biti prljavo. Cinilo se da ga je covjek shvatio, jer je bio vidjen drugog dana kako dolazi u dzamiju u najboljem odijelu. Allah, Uzviseni, je bio u pravu kadaje rekao Poslaniku (s):

"....da si bio osoran i grub prema njima, oni bi te sigurno napustili..."

Kur'an 3:159

Neki od posjetilaca su bili dirnuti pricom i jedan od njih me pozva u stranu i upita: Odakle dolazite?

- Iz Tunisa. - odgovorio sam.

- Brate, tako vam Allaha, mislite na sebe i ne govorite ovakve price na ovom mjestu. To vam je moj iskren savjet - u povjerenju mi je rekao.

Kada sam to cuo, obuze me ljutnja i neka gorcina. Oni koji tvrde sa su zastitnici Haramajna uzimaju sebi za pravo da mlata Allahove goste do smrti. Niko ne smije u njihovom prisustvu da izrazi misljenje niti da ispolji vjerovanje koje bi se suprotstavljalo njihovom. Cak ni jedan Poslanikov hadis ne mozes ispricati ako se ne slaze sa onim sto oni imaju. Kakva sramota!!

Otisao sam sa svojim novim prijateljem do njegove kuće. Donio mi je toplu supu i sjeo da razgovaramo. Pitao me je o mjestima u kojima sam bio. Ispricao sam mu svoju priču od početka do kraja rekavši mu i ovo: Moj brate, počeo sam da budem nezadovoljan sa wehabijima i da polahko naginjem ka shijama.

Odjednom se izraz njegovog lica promijenio. Glasom punim ljutnje mi reče: Upozoravam vas, nemojte to više nikad ponoviti!

Onda me je napustio ne završivši svoju supu ostavljajući me da ga čekam sve dok me san nije savladao. Probudio sam se sljedećeg jutra u trenutku kada je pocijao ezan sa Poslanikove džamije. Pogledao sam prema sofi i primijetio da je hrana bila nedirnuti što je značilo da se moj domaćin nije vraćao. Postao sam sumnjiv pomislivši da se ne radi o pripadniku tajne policije. Brzo sam napustio kuću i uputio se prema džamiji, gdje sam proveo citavo prije-podne klanjajući i uzeći dove za svoju sigurnost. Poslije podnevnog namaza, vidio sam govornika koji se obraćao grupi Muslimana. Uputio sam se prema njima i saznao od jednog da je govornik bio kadija (sudija) u Medini.

Pazljivo sam ga slušao, jer je objašnjavao neke kur'anske ajete.

Kada je završio svoju lekciju prisao sam i rekao: "Molim vas efendija, možete li mi dati neko uputstvo vezano za objašnjenje sljedećeg kur'anskog ajeta:

"....Allah samo želi da vas drži daleko od (svake vrste) nečistoće, O članovi porodice (EhlulBejt), i da vas potpuno pročisti".Kur`an 33:33

Ko su EhlulBejt u ovom kur'anском ajetu?

Odmah mi je odgovorio: "Žene poslanika Muhammeda (s) jer ajet pocije njihovim spominjanjem:

"O Poslanikove žene, vi niste kao druge žene, ako se Allaha bojite..."

- Shija ulema kaže da su to bili Alija, Fatima, Hasan i Husejn, ali naravno, nisam se složio s tim jer, kako i vi kažete, ajet pocije sa:

O Poslanikove zene...

Onda su mi dali ovo objasnjenje: Ako bi se citav ajet odnosio na njih (tj. Poslanikove zene) onda bi gramaticki oblik bio zenski rod kroz citav ajet. Ali, kako Allah, Uzviseni, kaze u tom ajetu:

"Vi niste (kao druge zene) ako se bojite Allaha; umiljato ne govorite (sa drugima), ostanite u svojim kucama, svoju raskosnu odjecu ne pokazujte (u javnosti), odrzavajte namaz, dajite milostinju i slusajte Allahovog Poslanika"

(Vazno je reci da je svaki od gore navedenih glagola u zenskom rodu. Arapski jezik ima glagolske dodatke za dva roda, muski i zenski)

I onda, u dijelu ajeta u kojem se pominje Ahlulbejt, rod se mijenja, pa Allah kaze:

"...da drzi od vas daleko svaku necistocu i potpuno vas procisti".

(glagoli u muskom rodu).

Kada sam završio, on skide naocale i rece: "Pazite se tih otrovnih ideja! Shije mijenjaju Allahove rijeci onako kako to njima odgovara. Oni imaju mnoge ajete koji govore o Aliji i njegovoj djeci, ajete, koji su nama nepoznati. U stvari, oni imaju poseban Kur'an, kojeg zovu Fatimin Kur'an. Upozoravam vas da budete pazljivi sa shijama.

- Ne brinite efendija, ja se dobro cuvam. Znam mnogo stvari o njima i licno zelim da ih ispitam.

Upitao me je odakle dolazim i kako se zovem. Kada sam mu odgovorio nasmijao se arogantno i rekao: "Da li znate ko je bio Ahmed Tidzani?"

- Shejh sufi reda - ponosno sam rekao.

Prijatelju, on je bio agent francuskih kolonijalnih vlasti. Francuzi su se odrzali u Tunisu i Alziru uz njegovu pomoc. Kada odete u Pariz, posjetite Nacionalnu biblioteku i procitajte u rijecniku pod "A" da je Francuska dala Legion de Honour (Legiju Casti) Ahmedu Tidzaniju za njegovu neprocjenjivu pomoc.

Bio sam neprijatno iznenadjen ovim, ali sam mu se ipak zahvalio i potom oprostio od njega.

Ostao sam u Medini citavu sedmicu i za to vrijeme posjetio sva poznata i nama vazna mjesta. Pazljivo sam posmatrao ljude oko sebe i postajo sve vise kritican prema wehabijama.

Napustio sam Medinu i krenuo za Jordan da posjetim neke od svojih prijatelja koje sam sreo na prvom hadzu. Ostao sam s njima tri dana primijetivsi da su bili puni mrznje prema shijama, cak vise i od ljudi u Tunisu.

Kruzile su iste price i glasine. Kada bih upitao za dokaz odgovorili bi: "tako smo culi o njima". Saznao sam da niko od njih nije imao kontakt sa shijama, niti su procitali neku njihovu knjigu, niti je iko od njih sreo shiju u svom zivotu.

Iz Jordana sam otisao u Siriju, u Damask, gdje sam posjetio Umajad dzamiju pored koje je bila sahranjena glava Husejna ibn Ali ibn Abu Talib. Takodje sam posjetio i kabure Salahudina Ejjubija i nase Zejnebe bint Ali ibn Abu Talib.

Iz Bejruta sam se ukrcao na brod koji je isao direktno do Tripolija. Putovanje je trajalo cetiri dana za koje vrijeme sam se odmorio fizicki i mentalno. U mislima sam preispitao citavo putovanje i nasao naklonost i postovanje prema shijama. U medjuvremenu sam poceo osjecati odvratnost i udaljavanje od wehabija. Zahvalio sam se Allahu za brigu o meni i zamolio Ga da me vodi ka pravom putu.

Stigao sam kuci zeljan porodice i prijatelja nasavsi ih sve u dobrom zdravlju i raspolozenju. Iznenadio sam se kada sam usao u kucu i vidio mnoge knjige za koje sam odmah znao odakle dolaze. Zurno sam otvarao brojne kutije koje su ispunjavale citavu kucu, osjecajuci zahvalnost prema tim ljudima koji su

ispunili svoje obećanje. U stvari, broj knjiga koje sam dobio je bio mnogo veci od broja koji mi je bio poklonjen onog poslijepodneva u dzamiji u Iraku.

Pocetak istrazivanja

Bio sam jako zahvalan za ove knjige koje sam odmah slozio u svoju biblioteku. Odmarao sam se nekoliko dana i u medjuvremenu dobio raspored predavanja za novu akademsku godinu. Predavao sam samo tri dana sedmicno, sto je znacilo da sam bio slobodan ostalih cetiri.

Procitao sam knjige kao sto su "Vjerovanja sljedbenika Imama" i "Porijeklo Shija". Poslije njih sam poceo citati knjigu "Muradzaat (Dopisivanje)" od sejjida Sharafudina Musavija. Nakon prvih nekoliko stranica toliko sam se udubio da sam prestajao citati samo ukoliko je nesto zaista bilo prece. Cak sam je nosio sa sobom na fakultet. Iznenadila me je jasnoca i preciznost shija alima koji je odgovarao na pitanja sunni alima sa Azhar Univerziteta. Nasao sam da ovo nije bila obicna knjiga u kojoj pisac pise sta zazeli, bez kritichnosti i diskusije s nekim ko bi mogao imati drugacije misljenje. "Muradzaat" ima oblik dijaloga izmedju dva alima, koji pripadaju razlicitim skolama i koji su kritichni prema izjavama i misljenjima jedan drugog. Obojica temelje svoje argumente na dvjema stvarima zajednickim za sve Muslimane: Kur'anu i sunnetu koji je podrzan u Sihah el-Sittah (sest knjiga hadisa). Postojalo je nesto zajednicko izmedju mene i ove knjige, jer sam i ja bio tragaoc za istinom, spreman da je prihvatim gdje god bih je nasao.

Iznenadio sam se kada sam ga nasao kako govori o odbijanju pojedinih ashaba da poslusaju naredjenje poslanika Muhammeda (s). Za to je davao i mnoge primjere, ukljucujuci i slucaj "tragicnog cetvrtka". Nisam mogao zamisliti da je nas Omer ibn Hattab odbio Poslanikov zahtjev i optuzio ga da ne zna sta govori. Na pocetku sam pomislio da je to samo jedna od prica iz shijskih knjiga, ali sam bio jos vise iznenadjen kada je shija alim naveo Buharijev Sahih i Muslimov Sahih (knjige koje se smatraju najvjerodostojnijim izvorom hadisa kod sunijskih mezheba) kao svoje izvore.

Otputovao sam do glavnog grada da bih kupio Buharijev Sahih, Muslimov

Sahih, Mosnad od imama Ahmeda, Tirmizijev Sahih, Muvatta od imama Malika i druge poznate knjige. Nisam mogao cekati da se vratim kuci nego sam poceo sa citanjem na putu ka Gafsi. Sjedio sam u autobusu okrecuci stranice Buharijevog Sahiha trazeci dogadjaj "tragicni cetvrtak" nadajuci se da ga tu necu nikad pronaci.

U svakom slucaju sam ga pronasao i procitao nekoliko puta. Zaista je bio tu, potpuno onakav kakvog ga je sejjid Sharafudin citirao.

Prvo sam pokusao odbaciti mogucnost da se tako nesto dogodilo i da je nas Omer u to umijesan. Ali, kako sam mogao da ne vjerujem kada se to nalazilo u nasim sahihima, sunni sahihima, koje smo obavezni da prihvatimo!? Da je shija alim navodio njihove knjige, ja mu ne bih vjerovao, ali on je citirao dogadjaje opisane u nasim sunnitskim sahihima u ciju se istinitost ne moze sumnjati. Za ove sahihe mi vjerujemo da su najautenticnije i najtacnije knjige poslije Kur'ana. Ako bi sumnjali u njihovu tacnost ostali bi bez gotovo svih islamskih pravila i regulacija koji su iz njih potekli.

Kako sam se spremao poceti sa temeljitim istrazivanjem, obecao sam sebi da cu se oslanjati samo na one hadise koji su potvrđeni od obje strane, i sunnija i shija. Takodjer sam odlucio da ne obracam paznju na one hadise koje navodi samo jedna strana. Na ovaj nacin bih se osigurao od uticaja emocija i jednostranosti i bio u stanju proci dolinom sumnje i uspeti se na planinu sigurnosti i uvjerenosti. To je pravi Allahov put.

Poslanikovi ashabi - kako ih vidje shije i sunije

Odlucio sam da kamen temeljac mog studiranja bude kriticko proucavanje zivota Poslanikovih ashaba. Sumnjao sam da sve ove razlike, koje susrecemo danas, vuku korjena iz njihovog vremena. Islamska ulema je cesto poduzimala detaljno istrazivanje zivota Poslanikovih ashaba. Medju tim djelima su i sljedece knjige nase uleme: Usd el-Ghabah fi Tamjiiz el-Sahaba,

El-Isabah fi Maarifat el-Sahabah, Mizan el-I'tidal i druge. U njima se nalaze kriticki osvrti na zivote i djela svih vaznijih ashaba.

Ovdje moram skrenuti paznju da je u ranom periodu vecina uleme pisala u skladu sa razmisljanjem tadasnjih partija na vlasti, tj. Umajjadskih i Abbasidskih vladara, koji su, kako je dobro poznato, bili zestoki protivnici AhlulBejta i njihovih sljedbenika. Zbog toga ne bi bilo u redu oslanjati se samo na njih bez uzimanja u obzir i radova druge uleme koja je bila proganjana zbog toga sto su bili sljedbenici AhlulBejta i uzrok pobuna protiv tih tiranskih vladara.

Jedno od prvih otkrica je bilo da se ashabi nisu slozili sa zeljom poslanika Muhammeda (s) da im napise oporuku koja bi im pomogla da ostanu na pravom putu. Ovo neslaganje medju samim ashabima je lisilo islamski ummet jedinstvenosti i gurnulo ga u mrak podjela, ratova i dovelo ga tamo gdje je danas.

To su bili oni koji su se podijelili po pitanju halifata-nasljedstva poslanika Muhammeda (s) u dvije partije, cijepajuci ummet na Alijine sljedbenike i Muavijine sljedbenike. To su bili oni koji su se razilazili po pitanju tumacenja Kur'ana i Poslanikovih hadisa, sto je dovelo do stvaranja razlicitih vjerovanja, skola, mezheba, grupa i podgrupa. Od njih poticu teologije, skole misljenja i filozofije inspirisane politickim ambicijama.

Muslimani ne bi bili podijeljeni i u neslozni da nije bilo podjele i nesloge medju ashabima. Postoji samo jedan Allah, jedan Kur'an, jedan Poslanik i jedna Kibla o kojima se svi slazu, dok je neslaganje, koje je nastalo medju ashabima jos uvijek prisutno. Ono je nastalo prvog dana poslije smrti poslanika Muhammeda (s) u sakifi (holu) plemena Saidah i trajat ce onoliko dugo koliko Allah bude zelio.

Kroz moju diskusiju sa shija ulemom saznao sam da su, po njihovom misljenju, ashabi podijeljeni u slijedece grupe:

Prva grupa se sastojala od ashaba koji su uvijek odano slijedili i podrzavali Allahovog Poslanika. Oni su bili njegovi iskreni prijatelji, u rijecima i djelima,

i ni za trenutak ga nisu napustali. Stajali su cvrsto uz njega pružajući mu podršku u svakoj prilici. Allah, Uzviseni, govori pohvalno o ovim ashabima na mnogim mjestima u Kur'anu. Također, Poslanik (s) hvali ove ashabe na mnogo mjesta. Šije pominju ovu grupu sa dubokim postovanjem i naklonošću i o njima su u potpunom slaganju sa sunnijima.

Druga grupa se sastojala od ashaba koji su prihvatili islam i slijedili Allahovog Poslanika (s) zbog koristi ili iz straha. Bili su ga u stanju povrijediti i nisu uvijek slusali njegova uputstva i naredjenja. U stvari, često su ga izazivali osporavajući jasne propise i namećuci svoja licna misljenja. Allah govori o njima u mnogim Kur'anskim ajetima, a također, Poslanik Muhammed (s) upozorava na njih. Šije spominju ove ashabe samo zbog njihovih dijela, ali bez postivanja i naklonosti.

Treća grupa ashaba su hipokriti i licemjери koji su pratili Poslanika (s) samo da bi ga zaveli i prevarili. Oni su se pretvarali da su Muslimani, dok su u duši bili spremni vrijeđati i huliti islam i Muslimane. Allah je o njima objavio citavu Kur'ansku suru i obećao im najniže mjesto u Džehennemu. Također, poslanik Muhammed (s) upozorava na njih na mnogim mjestima i čak obavještava svoje najbliže prijatelje o njihovim imenima i osobinama.

Postojala je grupa ashaba, koji su se izdvajali od ostalih po rodbinskoj vezi sa hazreti Muhammedom (s) plus što su bili izuzetni po svojim duhovnim vrijednostima i plemenitosti. To su bili članovi EhlulBejta (Poslanikove porodice) koje je Allah držao čistim od svakog grijeha i podario im poseban status naredivši nam da učimo salavate za njih Allahumme salli 'ala Muhammedin ve Aali Muhammed - (Bože! Blagoslovi Muhammeda i porodicu Muhammedovu).

On zahtjeva od svako Muslimana da ih iskreno voli kao naknadu Muhammedu (s) za islam kojeg je donio. Oni su ljudi koji posjeduju najveće znanje i potpuno objasnjenje Kur'ana.

Oni su ljudi zikra, koje Allahov Poslanik (s) izjednačava sa Kur'anom u njegovom kazivanju "dvije vrijedne stvari" (el-Sakalejn) u kojem nam

naredjuje da ih se drzimo. [Medju izvorimao ovog hadisa su 'Kanz el-Ummal, knjiga I, strana 44; 'Ahmedov Musnad', knjiga V, strana 182]

Hazreti Muhammed (s) ih izjednacava sa Nuhovom ladjom : Ko god se popne spasen je a ko god zaostane potopljen je.

[Medju izvorima ovog hadisa su i 'El Mustedarak' - skracena verzija od El Hakima, knjiga II strana 115 i 'El-Sava'ik el-Muhrikah' od Ibn Hadzara, strane 184,234]

Ashabi su znali ovaj specijalan položaj članova AhlulBejta, pa su ih postovali i respektovali. Shije slijede njih i drže ih iznad svakog ashaba dokazujući njihovu izuzetnost pomocu brojnih Poslanikovih hadisa.

- Sunni ulema postuje i ima naklonjenost prema svim ashabima i ne prihvata gore navedenu podjelu. Takodjer ne vjeruju da je medju Poslanikovim ashabima bilo hipokrita i licemjera, nego tvrde da su svi ashabi bili najbolji ljudi poslije poslanika Muhammeda (s). Ako bi izvršili neku podjelu medju njima, učinili bi to prema njihovoj starosti, zaslugama i duzini sluzenja islamu. Oni stavljaju "cetiri pravedne halife" u prvu grupu, zatim i ostalih sest od desetorice kojima je obecan Dzennet, kako to tvrde. Zbog toga uce salavat za poslanika Muhammeda (s) onda za hazreti Muhammedovu porodicu (EhlulBejt) i na kraju za sve ashabe.

Ovo je bilo sto sam uspio saznati od sunni i shija uleme vezano za podjelu medju ashabima. To me je ponukalo da pocnem detaljno istrazivati o tom spornom pitanju. Obecao sam Allahu da cu se, Njegovom pomoci, odreci emocionalne vezanosti i biti neutralan i objektivan pazljivo slusajuci sta obje strane kazuju, i tek onda slijediti ono najbolje. Da bih to postigao odlucio sam:

1. Uvijek se oslanjati na ono o cemu se obje strane slazu vezano za tumacenje Kur'ana i sunneta poslanika Muhmmeda (s)
2. Takodjer cu se oslanjati na razum, jer je to najveći dar koji je Allah dao ljudima i po cemu ih je odvojio od ostalih stvorenja. Svaki put kada je

nezadovoljan postupcima ljudi, Allah traži da koriste razum. Allah, Uzviseni, se veoma često u Kur'anu obraća ljudima ovako: Zar ne razumiju? Zar ne shvataju? Zar ne vide....?

3. Da moj islam bude: vjerovanje u Allaha, Njegove Meleke, Knjige i Poslanike; da je Muhammed Njegov rob i poslanik; da nikad necu slijepo vjerovati bilo kojem ashabu neovisno od njegovog položaja i odnosa sa Poslanikom, jer nisam bio ni Umajjad, ni Abbasid ni Fatimid, niti zelim da budem sunni ili shija, niti osjećam neprijateljstvo prema Abu Bekru ili Omeru ili Osmanu ili Aliji ili čak Vahsiju, ubici naseg Hamze, jer je na kraju i on postao Musliman i bilo mu je oprosteno. Kako sam odlucio da poduzmem ovo studiranje da bih dosao do istine, prvo sam ulozio napor da se oslobodim predrasuda i tako se, Allahovom pomoci, priprelim za proučavanje života, djela i ponasanja ashaba, narocito u pojedinim vaznim dogadjajima u islamskoj istoriji.

Ashabi pri potpisivanju Hudejbijskog ugovora

Ukratko, dogadjaj ide ovako:U sesto godini poslije Hidzre, Allahov Poslanik sa hiljadu i cetiri stotine ashaba kreće ka Meki da obavi umru. Zaustavljaju se u Zil-Halifi, gdje Poslanik (s) naredjuje ashabima da odloze oruzje i obuku ihram (bijelu odjecu koja se nosi za vrijeme hadza i umre). Onda salju hediju (ponudu) da bi obavijestili Kurejse da dolaze kao posjetoci, a ne kao ratnici. Ali, Kurejsi, plaseci se za ugled medju Arapima i ne zeledi da dopuste Muhammedu slobodan ulazak u Meku, salju delegaciju pod vodjstvom Suhejla ibn Amra da kaze Muslimanima da se vrata nazad i da tek sljedece godine mogu doci i tri dana boraviti u Mekki. Postavili su nekoliko uslova koji su bili na stetu Muslimana, ali koje Allahov Poslanik prihvata, jer su okolnosti tako zahtjevale i zato sto mu je tako bilo objavljeno od Allaha, Uzvisenog i Mocnog.

Ovo se nije svidjalo nekolicini ashaba, medju kojima je bio i Omer ibn Hatab,

koji su se Poslaniku ostro suprostavili.

Omer mu je dosao i rekao: "Zar nisi Allahov Poslanik"?

- Jesam, ja sam Allahov Poslanik.

- Zar nismo mi u pravu, a oni ti koji su nepravедni?

- Tacno tako - Poslanik (s) odgovara.

- Pa zasto onda ponizavamo nasu vjeru?

- Ja sam Allahov Poslanik i nikad ne bih odbio da poslusam Njegova naredjenja. On je moj oslonac.

Omer je ponovo upitao: "Zar nam nisi rekao da cemo doci u Mekku i posjetiti Allahovu kucu?"

- Jesam, a da li sam rekao da cemo to uciniti ove godine?

- Nisi.

- Onda cemo doci i posjetiti (Allahovu kucu).

Kasnije je Omer otisao do Abu Bekra i upitao: "Abu Bekre, da li je on stvarno Allahov Poslanik"?

Kada mu je odgovorio potvrdno Omer ga je pitao ista pitanja kao i Poslanika. Abu Bekr mu je dao iste odgovore i jos dodao: "Omere, on je Allahov Poslanik i nikad Ga ne bi odbio poslusati. Allah je njegov oslonac i zato se osloni na njega."

Kada je Poslanik potpisao ugovor, rekao je ashabima "Idite, zakoljite kurbane i obrijte glave!"

I, tako mi Allaha, ni jedan od njih se nije podigao i ako je Poslanik ponovio naredjenje tri puta. Kada je vidio da niko ne slusa, otisao je do satora ne govoreci niskim. Poslije je izasao napolje, zaklao mladu kamilu vlastitim rukama i zatražio od brijaca da mu obrije glavu. Tek kada su sve to vidjeli,

ashabi su otisli, zaklali kurbane i obrijali jedan drugom glave, na taj nacin da je izgledalo da ce se medusobno poubijati. [Sahih Buhari, dio 3, knjiga 50, hadis 891 - 7 pasus]

Ovo je bio ukratko opisan dogadjaj vezan za potpisivanje Hudejbijskog ugovora oko cijih se detalja podjednako slazu i sunnije i shije. On je prenesen od strane mnogih istoricara i pisaca Poslanikove biografije kao sto su Tabari, Ibn el-Athir, Ibn Saad, Buhari i Muslim.

Zaustavio sam se za trenutak. Nisam mogao citati ovakvu vrstu materijala ravnodusno i ne biti iznenadjen ponasanjem tih ashaba. Da li moze i jedan razuman covjek prihvatiti tvrdnje kako su ashabi, neka ih Allah sve blagoslovi, uvijek slusali i izvorsavali naredjenja Allahovog Poslanika (s) bez pogovora!? Zar ovakvi dogadjaji ne razotkrivaju njihove lazi i osujecuju njihove namjere!? Da li moze i jedan razuman covjek reci da je takvo ponasanje prema Poslaniku prihvatljivo ili cak stvar koja nije vrijedna pominjanja!!!?

Allah Svemogici kaze:

"I tako Mi Gospodara tvoga oni nece biti smatrani vjernicima sve dok za svog sudiju u medjusobnim sporovima tebe ne prihvate i da, onda zbog presude tvoje u srcima svojim nimalo tegobe ne osjete i dok se potpuno ne pokore". Kur'an 4:65

Da li se to Omer ibn Hatab pokoravao i sa lahkocom prihvatao Poslanikove odluke i naredjenja, ili ih je teskom mukom prihvatao i izvorsavao? Narocito kada je pitao: "Da li ste vi Allahov Poslanik? Zar nam niste rekli..."? itd.

I onda, da li se pomirio i prihvatio odgovore koje mu je dao Poslanik? Nije, nego je otisao do Abu Bekra da pita isto. Da li je bio uvjeren poslije Abu Bekrovih odgovora i savjeta? Meni licno nije bilo jasno, jer, zasto bi pokajnickim glasom na samrtnoj postelji rekao: "Jer, toliko stvari sam pocinio..."

Samo Allah i Njegov Poslanik znaju sta je Omer sve uradio.

Nisam znao ni za razloge zbog kojih su i ostali ashabi bili neodлучni kada im je bilo receno: "Idite, zakolјite kurbane i obrijte glave"!

Niko nije poslusaо Poslanikovu naredbu, koja je bila ponovljena cak tri puta.

Subhanallah! (Slavljen je Allah!) Nisam mogao vjerovati u ovo. Da li su se ashabi zaista tako ponasali prema Poslaniku? Da je dogadjaj bio prenesen samo od shija, mogao sam ga smatrati kao laz koja je usmjerena protiv postovanih ashaba. Ali, dogadjaj je toliko poznat da gotovo svi vazniji suni istoricari obavjestavaju o njemu. Kako sam odlucio da prihvatim sve ono oko cega su se slagale obje strane, ostao sam bez izbora i zbunjen. Sta sam mogao reci? Kakvo izvinjenje sam mogao pronaci za ove ashabe, koji su proveli vise od dvadeset godina sa Allahovim Poslanikom, svjedocili njegove mudzize (cuda) i svjetlost poslanstva? I jos dalje, Kur'an ih je svakodnevno uci o ponasanju u prisustvu Allahovog Poslanika; cak je i nacin razgovora s njim bio naglasen u toj mjeri da im je Allah prijetio ponistenjem dobrih dijela ako bi povisili svoj glas iznad njegovog.

Ashabi i rezijet jevmul Hamis (tragicni cetvrtak)

Ukratko, dogadjaj ide ovako: Tri dana prije Poslanikove smrti ashabi su se sakupili u njegovoj kuci. Naredio im je da donesu materijal za pisanje i mastilo da bi im napisao nesto sto bi ih sprijecilo da skrenu sa pravog puta, ali se oni medju sobom podijelise. Neki su ga cak optuzili da bunca i govori besmisleno. Poslanik se jako naljuti i naredi im da napuste kucu ne napisavsi nista.

Sada cemo navesti ovaj dogadjaj sa nesto vise detalja:

Ibn Abbas nam je ispricao:

"Cetvrtak! Kakav cetvrtak je to bio!! Poslanikov bol je postao ostar kada je rekao: Dodjite ovamo! Napisacu vam nesto sto ce vas sprijeciti da skrenete

sa pravog puta. Ali, Omer nam je rekao da je Poslanik pod uticajem zestokog bola i da imamo Kur'an dovoljan za uputstvo. Neki od prisutnih se nisu slagali dok su drugi podrzavali Omera, tako da se pocese prepirati. Kada je prepirka postala glasna i svadja se pocinjala nazirati, Allahov Poslanik je rekao: "Ostavite me samog"! Ibn Abbas je rekao: "Velika je tragedija sto su ashabi sprijecili poslanika Muhammeda (s) da im napise uputstvo"

[Sahih Buhari, dio 7, knjiga 70, hadis 573]

Ovaj dogadaj je tacan i tu nema sumnje, jer je prenesen kako od shija tako i sunni uleme i istoricara. Kada sam procitao o ovom i uvjerio se u istinitost, osjetio sam u sebi veliki bijes zbog Omerovog ponasanja. I kakav je to Poslanikov zahtjev bio!!? Da napise nesto sto ce sprijeciti Muslimane da skrenu sa pravog puta - nesto sto bi ih ostavilo bez sjenke sumnje.

Sada, ostavimo po strani misljenje shija da je Poslanik (s) zelio da napise Alijevo ime kao svog nasljednika, a daje to Omer shvatio i sprijecio. Mozda nam takva pretpostavka ne zvuci uvjerljivo, ali da li mozemo pronaci i jedno drugo razumno objasnjenje za ponasanje koje je povrijedilo Poslanika u tolikoj mjeri da im je naredio da ga ostave samog. Ovo je toliko razalostilo Ibn Abbaza da su njegove suze ostavljale lokvice na kamenom podu.

Sunnije kazu da je Omer primijetio Poslanikov bol, pa je zelio da mu olaksa i izuzme ga od naprezanja. Ovakvo rezonovanje ne bi zadovoljilo ni dijete, a kamoli ljude od znanja. Uzastopno sam pokusavao da pronadjem opravdanje za Omera, ali okolnosti u kojima se dogadjaj desio, u tome su me sprijecile. Cak i ako promijenim "On ne zna sta govori", Boze me zaklони, u "On je savladan bolom", ne mogu da pronadem nikakvo opravdanje za: "Imamo Kur'an i to nam je dovoljno za uputstvo".

Zar je on poznavao Kur'an bolje od Allahovog Poslanika (s) kome je bio objavljen? Da li je pomislio da je Poslanik, Boze me zaklони, zaboravio ko je, ili da je zelio, Boze me zaklони, da ovim zahtjevom stvori neslaganje medju ashabima? Cak i ako bi objasnjenje koje sunnije daju bilo ispravno, Allahov

Poslanik bi prepoznao Omerovu dobronamjernost i mozda bi mu rekao da ostane, umjesto da bude ljut na njega i naredi mu da napusti kucu. Mogu li samo upitati: Zasto su poslusali naredjenje da napuste kucu ne upitavsi se da li je mozda i ono "besmislen govor"?

Da li su se slozili da izadju, jer su ga uspjeli sprijeciti da napise testament i nije bilo vise potrebno da ostanu duze???

I tako, nalazimo ih kako stvaraju buku i dijele se u Poslanikovom prisustvu: jedni od njih se slazu sa Poslanikom, dok se drugi slazu sa Omerom da "on ne zna sta govori".

Ova stvar se ne odnosi samo na Omera, jer ako bi tako bilo, Allahov Poslanik bi ga mogao uvjeriti da nije govorio besmislice i da ga bol ne moze savladati u stvarima vezanim za vodjstvo Muslimana i sprjecavanje da skrenu sa pravog puta. Ali, situacija je bila ozbiljnija, jer je Omer pronasao one koji su ga podrzavali, i koji su, kako se cini, bili u dogovoru kada su poceli galamiti i svadjati se medju sobom zaboravljajuci ili pak se pretvarajuci da su zaboravili Allahove rijeci:

"O vi koji vjerujete! Ne dizite glasove svoje iznad Poslanikovog glasa, i ne razgovarajte s njim glasno kao sto jedan s drugim razgovarate da ne bi bila ponistena vasa djela, a da vi to i ne primijetite". Kur'an 49:2

U ovom primjeru su otisli daleko iznad povisivanja glasa i cak ga optuzili da prica besmislice, Boze me zakloni. Onda su u njegovom prisustvu nastavili sa medjusobnom prepirkom dok to nije preraslo u pravu bitku rijecima.

Ja licno mislim da je vecina ashaba bila na Omerovoj strani, sto je Poslanik i uvidio i zakljucio da bi bilo beskorisno pisati testament koji ne bi postovali, kao sto nisu ni postovali jasnu Allahovu naredbu da ne podizu glasove iznad njegovog.

Poslanik nije ni sada, kada ih je trebao napustiti, napisao ono zhog cega je bio napadan za zivota, jer su oni, koji su bili protiv toga, mogli lahko izazvati sumnju i navesti druge da ne prihvate i ne izvrse njegovo naredjenje tvrdeci

da je bio na samrtnom krevetu i nije znao sta govori.

Trazim oprost kod Allaha i zalim za sve ono izreceno u prisustvu Njegovog Poslanika (s). Kako sam mogao vjerovati da se Omer ponasao kako treba, kada su drugi zbog njegovog postupka plakali i oznacili dogadaj kao "velika muslimanska tragedija".

Zbog toga sam bio prinudjen da odbacim svako opravdanje i prihvatim kao istinitu ovu tragediju, koju svaka knjiga istorije potvrđuje, ali ni jedna ne nudi razumno objasnjenje.

Bio sam se sklon sloziti sa objasnjenjem kojeg daju shije, jer sam ga nasao logicnim i realnim.

Jos uvijek se sjecam odgovora kojeg mi je sejjid Muhammed Bakir Sadr dao kada sam upitao: "Kako je hazreti Omer znao, medju svim prisutnim ashabima, sta je Poslanik zelio da napise, tj. da odredi Aliju kao nasljednika, kako vi tvrdite? To nam pokazuje da je Omer bio jako pronicljiv covjek."

- Omer nije bio jedini koji je shvatio sta je Poslanik zelio napisati. U stvari, vecina prisutnih je razumjela situaciju na isti nacin kao i Omer, jer im je Allahov Poslanik (s) i prije rekao: "Ostavicu medju vama dvije vrijedne stvari - Allahovu Knjigu (Kur'an) i moju porodicu (EhlulBejt) i njihove potomke. Ako ih se budete cvrsto drzali i uvijek slijedili, necete nikad zalutati poslije mene". Tako im je i za vrijeme bolesti rekao: "Dajte da vam napisem testament. Ako budete slijedili ono sto bude u njemu, necete nikad zalutati". Oni koji su bili prisutni, ukljucujuci i Omera, razumjeli su da je Allahov Poslanik (s) zelio da pismeno potvrdi ono sto je ranije rekao na izvoru (ghadir) Khum, a to je da se poslije njega treba slijediti Allahova Knjiga i EhlulBejt sa Alijom na celu. To je bilo kao da je rekao: "Slijedite Kur'an i Aliju". Ovo je ponovio i na nekoliko drugih mjesta koji su, takodjer, zabiljezeni u istorijskim knjigama.

Ali, vecina starijesina Kurejsa nisu voljeli Aliju zbog toga sto je bio mladji od vecine njih, sto je unistio njihovu gordost i pobio im sve heroje. Po ovom pitanju se nisu smjeli otvoreno suprotstaviti kao sto su cinili pri

Hudejbijskom ugovoru i kada je Poslanik klanjao za Abdulaha ibn Abi Munafika i jos na mnogo prilika zabiljezenih od istoricara. Ovaj dogadjaj je bio samo jedan od mnogih, tako da i sami mozete vidjeti da je suprotstavljanje bolesnom Poslaniku ohrabrilo neke da budu drski i naprave veliku buku u njegovom prisustvu.

Sejidov odgovor se slagao sa znacenjem Omerovih rijeci: "Imamo Allahovu Knjigu i to nam je dovoljno za uputstvo" sto nije bilo u skladu sa Poslanikovom zeljom da slijede Allahovu Knjigu i EhlulBejt, zajedno. Cini se kao da je Omer zelio da kaze: ***"Imamo Allahovu Knjigu i to nam je dovoljno. Zato, nema potrebe za EhlulBejtom"***.

Nisam mogao pronaci ni jedno drugo razumno objasnjenje ovog dogadjaja nego ovaj kojeg sam naveo, osim, mozda, da prihvatimo da su ashabi bili "poslusni Allahu, ali ne i Njegovom Poslaniku". Ako bi ostavio predrasude i emocije po strani i zasnovao prosudjivanje na zdravoj i slobodnoj pameti, priklonio bih se prvoj analizi, koja nam otkriva da je Omer bio prvi koji se suprotstavio Poslanikovom sunnetu rijecima: "Dovoljna nam je Allahova Knjiga..."

Poslije toga, ako bi i bilo pojedinih vladara koji su odbili da slijede sunnet, tvrdeci da je bio "protivrjecan", mogli bismo samo reci da su slijedili raniji primjer u islamskoj istoriji. U svakom slucaju, ne bih zelio teretiti samog hazreti Omera za ovu tragediju u kojoj su Muslimani liseni vaznog uputstva. Da bi se bilo pravedno prema njemu, predlazem da se odgovornim smatraju i oni ashabi koji su ga podrzavali u suprotstavljanju Allahovom Poslaniku (s)

Veoma sam iznenadjen onima koji citaju o ovome dogadjaju i prelaze preko njega kao da se nista vazno nije dogodilo, mada je to bila "velika tragedija", kako ju je Ibn Abbas nazvao. Moje iznenadjenje je jos i vece vezano za one koji uporno nastoje da sacuvaju cast jednog ashaba i isprave njegove greske, cak i po cijenu Poslanikovog dostojanstva i casti i po cijenu islama i njegovih temelja.

Zasto izbjegavamo istinu i pokusavamo je zataskati kada se ona ne slaze sa

nasim cejfovima i prohtjevima? Zasto ne prihvatamo cinjenicu da su ashabi bili ljudska stvorenja kao sto smo i mi, sa prohtjevima, interesima i predrasudama i da su mogli pociniti gresku kao i biti u pravu?

Ali, moje iznenadjenje polahko pocinje opadati kada pocnem citati Kur'an gdje nam Allah kazuje o ranijim Poslanicima, neka ih Allah blagoslovi i podari mir, o neposlušnosti i suprotstavljanju sa kojima su se susretali, uprkos mudzizama (cudima) koje su cinili... O Boze! Ne dopusti da nasa srca odlutaju nakon sto Si ih na pravi put doveo i podari nam Svoju Milost; Zaista, Ti najvelikodusnije dajes.

Polahko sam pocinjao da razumijem stav shija prema drugom halifi, gdje ga optuzuju za mnoge tragicne dogadjaje medju kojima je i ovaj kada su Muslimani bili liseni pisanog uputstva. Cinjenica je da bi razuman covjek koji na prvo mjesto stavlja istinu pa onda licnosti, stao na stranu i slozio se sa stanovistem shija. Ali, sta mozemo reci da bi uvjerali one koji istinu znaju preko licnosti koje slijede.

Ashabi u vojnom pohodu pod Usamom

Ukratko, dogadjaj ide ovako: Dva dana prije smrti poslanik Muhammed (s) je organizovao armiju za pohod protiv Rimljana. Za komandanta je odredio osamnaestogodisnjeg Usamu ibn Zejda ibn Harisa i naredio svojim najblizim ashabima da se prikljuce ovoj armiji. Medju njima su bili ansari i muhadziri kao sto su Abu Bekr, Omer, Abu Ubejdah i drugi dobro poznati ashabi. Neki od njih su kritikovali Poslanika (s) zbog postavljanja tako mladog covjeka za komandanta. Takodjer i prije, kada je Usamov otac Zejd bio odredjen za komandanta, poslaniku je bilo prigovarano. Prigovori zbog Usame su bili toliko ucestali da je Poslanik ljut ustao iz bolesnickog kreveta, sa visokom temperaturom i zamotanom glavom i uz pomoc dva covjeka koji su ga pridrzavali tako da je jedva dodirivao zemlju vlastitim nogama. Popeo se na mimer i obratio se Muslimanima, rijecima:

"O ljudi! Obavijesten sam da neki od vas odbijaju Usamu kao i onda kada sam postavio njegovog oca na isto mjesto. Allaha mi, njegov otac je bio sposoban komandant i on je, takodjer, jednako sposoban";

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 745]

Onda ih je pozvao da krenu na put bez daljeg cekanja ponavljajuci: "Neka Usamov pohod krene odmah i bez odlaganja! Poshaljite Usamov pohod sada! Neka Usamova armija odmah krene naprijed"!

[El Tabakat od Ibn Sa`ada, Knjiga II, str 190; Tarikh Ibn Athir, Knjiga II, str 317; El-Sirah el-Halabijah, Knjiga III, str 207; Tarikh el-Tabari, Knjiga III, str 226.]

Ashabi su se nevoljno pokretali, da bi napokon, citava armija zastala na el-Dzurfu, ne micuci se dalje.

Dogadjaji kao ovaj su me natjerali da se upitam: Sta je to uzrokovalo ovakvu drskost prema Allahu i Njegovom Poslaniku? Zasto sva ova neposlusnost prema naredjenjima poslanika Muhammeda (s) koji je bio toliko brizan i ljubazan prema svim vjernicima?

Nisam mogao pronaci ni jedno prihvatljivo objasnjenje za tu neposlusnost i drskost, niti je to mogao iko drugi. Kao i obicno, kada sam citao o ovakvim dogadjajima koji su dirali u karaktere ashaba, pokusavao sam ne obracati paznju ili ih poreci. Ali, kako je to bilo moguće kada se svi istoricari i ulema, sunni i shije, slazu o njihovoj istinitosti!??

Obecao sam Allahu da cu biti fer i da nikad necu davati prednost licnom uvjerenju, nego cu uzimati istinu kao mjerilo. Ovdje mi je istina bila toliko gorka, ali sam se ipak odlucio drzati Poslanikovih rijeci "Recite istinu pa makar to bilo i protiv vas; uvijek recite istinu, pa bila ona i gorka..."

U ovom slucaju istina je bila da su ashabi, koji su prigovarali postavljanje Usame, odbili poslusati naredjenja koja su bila potpuno jasna i oko kojih se nije moglo puno raspravljati. Za ovo nije bilo ama nikakvog opravdanja, mada neki pokusavaju pronaci providne razloge da bi zastitili ugled ashaba.

Ali, slobodoumna i razumna osoba nikad ne bi prihvatila takva providna opravdanja. Za sebe sam bio siguran da nisam od onih koji ne razumiju ono sto procitaju niti od onih koji su zaslijepljeni predrasudama u toj mjeri da nisu u stanju razlikovati izmedju obaveznih stvari u islamu, koje se moraju izvršiti i onih zabranjenih, koje se moraju izbjeći.

Dugo sam razmišljao pokušavajući da pronadjem opravdanje za te ljude, ali bez uspjeha. Citao sam objasnjenja koja su davali sunnije gdje kazu da su ti ashabi bili starjesine Kurejsa i medu prvim slijedbenicima islama, dok je Usama bio mladac koji nije učestvovao u vaznim bitkama kao sto su Badr, Uhud i Hunejn. Dalje, Usama je imao samo osamnaest godina kada je bio postavljen za komandanta citave armije. Kako navode, ljudska priroda ne prihvata da stariji ljudi budu vodjeni mladjim, pa su zbog toga ashabi prigovorili Poslaniku (s) u zelji da odredi nekog starijeg i postovanijeg ashaba.

To je opravdanje koje u islamu nema ni trunka vrijednosti, jer bilo koji musliman koji cita Kur'an i razumije njegova znacjenja mora odbiti takvo pravdanje, jer Allah, Mocni, kaze:

"Sta god vam poslanik dopusta, to prihvatite, a sta god vam zabranjuje, toga se suzdrzite". Kur'an 59:7

"Kad Allah i Poslanik Njegov nesto odrede, onda ni vjernik a niti vjernica nemaju pravo da po svom nahodjenju postupe. A ko Allaha i Njegovog Poslanika ne poslusa, taj je sigurno sa pravog puta skrenuo". Kur'an 33:36

Pa, kakvu vrstu opravdanja moze prihvatiti jedna razumna osoba poslije citanja ovog jasnog teksta!? Sta sam mogao reci o ljudima koji su naljutili Allahovog Poslanika znajući da je Poslanikova ljutnja bila Allahova ljutnja!? Oni su bili ti koji su ga optuzivali da govori "besmislice" i oni su bili ti koji su izazvali galamu i buku u njegovom prisustvu, u toj mjeri da im je naredio da napuste prostoriju. To im nije bilo dosta i umjesto da se vrata na pravi put, zatraze Allahov oprost i izvine se Njegovom Poslaniku, kako im je bilo receno u Kur'anu, oni su nastavili da mu protivrjece. Nisu ga postovali ni dva dana

kasnije, nego su mu prigovorili zbog postavljanja Usame na celo armije. Prisilili su ga da izađe napolje u tom uzasnom stanju, kako to historičari opisuju, kada su dva čovjeka trebala da ga pridržavaju, gotovo nose, do mimbera. Tu je trebao da se zakune Allahom da je Usama bio sposoban za komandanta i podsjeti ih da su bili i protiv postavljanja njegovog oca. Ovo pokazuje da su mu se i ranije suprotstavljali i da nisu bili spremni poslušati naredjenja i prihvatiti presudu, nego su mu radije prigovarali, mada im je to Allah zabranio.

Ono što nas uvjerava da su se otvoreno suprotstavljali je činjenica da su se, uprkos što je Poslanik vlastitim rukama postavio i predao zastavu na celo vojske i naredio da odmah krenu, sporo su se i nevoljko pokretali i nisu krenuli na pohod sve do njegove smrti. Poslanik Muhammed (s) je umro zalostan zbog svog nesretnog naroda za kojeg se plasio da će se vratiti nazad u nevjerovanje i završiti u Džehennemu.

Bio sam iznaneljen ponasanjem ashaba koji su naljutili Poslanika toga četvrtka i optuzili ga da govori "besmislice" i rekli mu "dovoljno nam je što imamo Allahovu Knjigu", kada sam Kur'an kaže:

"Reci (O Muhammede!) ako volite Allaha, onda me slijedite i Allah će vas voljeti". Kur'an 3:31

Kao da su više znali o Kur'anu od onoga kome je bio objavljivan. Samo dva dana poslije tog četvrtka su ga još više naljutili prigovarajući mu za postavljanje Usame na celo armije i ne slusajući njegovu naredjenje. Za vrijeme prve nesreće je bio prikovan za krevet, ali za vrijeme ove druge je bio prinudjen da izađe napolje, sa visokom temperaturom i zavijenom glavom, podpomognut dvojicom ljudi, da bi se obratio Muslimanima. Poceo je govor spominjući Allaha da bi ih uvjerio da zna šta govori i onda ih obavijestio o onome što je znao o njihovom ranijem protivljenju. Tu ih je podsjetio na događaj prije četiri godine, kada je bio kritikovan vezano za Usamovog oca. Poslije svega toga, da li su stvarno mislili da je govorio "besmislice" ili da ga je bolest savladala u toj mjeri da nije znao šta govori??

Hvaljen i Slavljen neka Si, moj Boze, kako su se smjeli suprotstaviti Tvome Poslaniku? Prigovorili su mu kada je potpisao Hudejbijski ugovor i nisu poslušali kada im je rekao da zakolju kurbane i obriju glave, cak kad je to ponovio tri puta; i onda ponovo, kada su ga povukli za kosulju sprjecavajući ga da klanja za Ahdulaha ibn Ubeja, rekavši mu: "Allah vam je zabranio klanjati za hipokrite i licemjere", kao da su ga trebali uciti onome sto mu je objavljivano. A, Ti Si rekao u Svojoj Knjizi:

"Tebi (O Muhammede!) objavljujemo Knjigu da bi mogao objasniti ljudima ono sto je za njih objavljeno". Kur'an 16:14

I, Ti Si takodjer rekao:

"Mi tebi (O Muhammede!) objavljujemo Knjigu, samu istinu, da ljudima sudis onako kako ti Allah objavljuje". Kur'an 4:105

I Ti Si rekao, a Tvoj Govor je istina:

"Mi smo vam jednog od vas kao Poslanika poslali, da vam rijeci Nase kazuje i da vas ocisti i da vas Knjizi i mudrosti pouci i da vas onome sto niste znali nauciti". Kur'an 2:151

Bio sam veoma iznenadjen tim ljudima koji su se postavili iznad Allahovog Poslanika: jedne prilike su odbili da ga poslušaju, drugi puta su ga optuzili da prica "besmislice" i onda nastavili da se izmedju sebe prepiru dizuci galamu u njegovom prisustvu. Prigovarali su mu zbog postavljanja Zejda ibn Harisa kao komandanta armije i poslije zbog njegovog sina Usame. Zar ovakvo ponasanje ne dokazuje da su shije zaista u pravu kada postavljaju znak pitanja o pojedinim ashabima i pokazuju uzdrzanost prema nekim od njih, cisto zbog postovanja i ljubavi prema poslaniku Muhammedu (s) i clanovima njegove porodice??

Spomenuo sam samo cetiri-pet ovakvih spornih slucajeva da bih bio kratak, ali shija ulema je sposobna da nabroji stotine situacija u kojima su se ashabi suprotstavili jasnim naredbama. Sto je znacajnije, sve ove primjere nalaze se u knjigama pisanih od sunni istoricara i uleme.

Kada pogledam ponasanje jednog broja ashaba prema poslaniku Muhammedu (s) ostanem iznenadjen, ne samo njima, nego i ulemom koja ih uvijek nastoji prikazati kao savrsene osobe, uvijek u pravu i koje se nikako ne mogu kritikovati. Takvim tvrdnjama sprjecavaju svakog istrazivaca da dodje do istine ostavljajuci ga zbunjenog i okruzenog mnogim suprotnostima. U dodatku cu navesti jos nekoliko primjera da bi dobili bolju sliku o tim ashabima i bolje razumjeli stav shija prema njima.

Prema Buhariju, u njegovom Sahihu, knjiga I, strana 47, dio pod naslovom "Prednost strpljenja kad se bude povrijedjen", u kojem se navode Allahove rijeci "...I oni strpljivi, sigurno ce biti nagrađeni" kaze se:

"Al-Amas je cuo od Sakika, a ovaj od Abdullaha ovo: Jednom je poslanik Muhammed (s) podijelio nesto medju ashabima onako kako je to i uvijek cinio, ali je jedan od ansara ustao i rekao: "Ova podjela nije bila u ime Allaha". Rekao sam: "Sto se tice mog dijela, imacu rijec s Poslanikom (s). Otisao sam da ga vidim i nasao ga s nekoliko ashaba. Kada sam mu objasnio zalbu, izraz njegovog lica se promijenio i ukazali su se znakovi ljutnje tako da sam pozelio da se nisam ni zalio. Onda je Poslanik (s) rekao "Musa je bio vise povrijedjen nego ja, ali je ostao strpljiv".

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 73, hadis 122]

Buhari spominje u istoj knjizi vezano za smijanje da je Anas ibn Malik rekao:

Jednom sam hodao s Poslanikom (s) koji je nosio "nadzrani" ogrtac s prilicno širokim porubima. Tada mu je prisao jedan covjek i grubo ga povukao sve dok donji kraj ogtaca nije bio izvucen do ramena. Onda je rekao:

"Muhmede! Podaj mi nesto od bogatstva koje si dobio od Allaha, Poslanik (s) se okrenuo prema njemu, a na usnama mu je bio blagi osmjeh. Tada je naredio ashabima da covjeku daju nesto novca".

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 73, hadis 111]

Buhari, takodjer, spominje i sljedeci dogadaj u knjizi I, pod naslovom "Onaj ko ne optuzuje ljude":

"Ajsa kaze da je Poslanik (s) uradio nesto i proglasio tu radnju dozvoljenom, ali ga niko nije slijedio. Poslanik (s) je cuo o tome pa odluci da se obrati Muslimanima. Prvo se zahvalio Allahu i onda rekao: "Sta se dogadja sa ljudima pa se suzdravaju od radnje koju ja cinim? Tako mi Allaha, ja znam vise o Njemu nego i jedan od njih i ja Ga se bojim najvise..."!

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 73, hadis 123]

Kada se malo vise zadubimo u ove dogadjaje nalazimo da su ashabi uzimali sebi za pravo da ispravljaju Allahovog Poslanika (s). I jos dalje, postojali su istoricari koji su ih opravdavali cak i ako su se suprotstavljali Poslanikovom sunnetu, prikazivajuci ih kao poboznije i pametnije od samog poslanika Muhammeda (s). Takav je slucaj bio kada su prosudili da je Poslanik (s) pogrijesio u slucaju ratnih zarobljenika u bici na Badru, a da je Omer ibn Hatab bio u pravu. Oni nam takodjer kazuju i lazne hadise kao sto je i sljedeci:

"Ako bi Allah odlucio da na nas spusti neku kaznu, niko se ne bi spasio osim Omera ibn Hataba".

Drugim rijecima "Poslanik (s) bi bio kaznjen, ali ne i Omer".

Boze nas sacuvaj od takvih izopacenih i sramnih vjerovanja. Onaj ko u njih i dalje vjeruje je zasigurno daleko od islama i mora preispitati svoje razmisljanje i osloboditi se sejtana. Allah, Uzviseni, kaze:

"Reci ti Meni ko ce uputiti onoga ko je strast svoju za boga svoga uzeo, onoga koga je Allah, znajuci ga, u zabludi ostavio i sluh njegov i srce njegovo zapecatio, a pred oci mu koprenu stavio? Ko ce mu, ako nece Allah, na pravi put ukazati? Zasto se ne urazumite"? Kur'an 45:23

Vjerujem da oni, koji su mislili da je poslanik Muhammed (s) bio podlozan emocijama u toj mjeri da je skretao sa pravog puta i donosio odluke, ne zbog Allaha, nego zbog vlastitog cejfa, ili oni koji su izbjegavali ono sto je sam Poslanik cinio misleci da su pametniji i pobozniji, takvi ne zasluzuju

nikakvo postovanje niti priznanje od Muslimana. Ali na zalost, oni su vec stavljani na isti nivo kao melec i kao najbolji ljudi poslije Allahovog Poslanika, tako da su Muslimani obavezni da ih slijede i da ih uzimaju kao primjere.

Ako ih je Allah, hvaljen neka je, stavio u položaj koji im pripada i naredio im da salju selame na poslanika Muhammeda i njegovu porodicu, onda bi se i oni trebali pokoriti i znati svoje mjesto koje im je odredjeno. Zasto bi ih mi trebali stavljati u položaj koji je visi od onoga kojeg zaslužuju? Ko nam daje za pravo da ih izjednacavamo sa ljudima (poslanikom Muhammedom i njegovom porodicom) koje je Sam Allah uzdigao i odabrao?

Neka mi se dopusti da zakljucim da su Umajjadi i Abbasidi, koji su proganjali i ubijali AhluBejt zajedno s njihovim sljedbenicima, shvatali njihov jedinstven status i uvidjali opasnost za svoje vladavine. Kako Allah, hvaljen neka je, ne prihvata namaz bez salavata na EhlulBejt (AliMuhammed), Muslimani nisu mogli shvatiti takav odnos prema njima od strane vladajucih partija. Zbog toga su (Umajjadi i Abbasidi) dodali ashabe do AliMuhammed sa namjerom da se dobije utisak da su na istom nivou.

Sve postaje jasnije kada se zna da iza toga stoje neki od Poslanikovih ashaba koji su uspjevali privuci druge ashabe niskog karaktera i navesti ih da sire izmisljene hadise kojima su se okoristili kao i dolazece generacije, narocito oni koji su se uspjeli dograbiti halifa (tj. Umajjadi i Abbasidi) i ti su hadisi bili glavni razlozi njihovog dolaska na vlast.

Istorija je najbolji svjedok ovog sto kazujem: Omer ibn Hatab je bio dobro poznat po svojoj strogoci prema vladarima pojedinih pokrajina, koje je smjenjivao i zbog male sumnje, ali je bio blag prema Muaviji ibn Abu Sufijanu i nikad ga nije korio. Muaviju je postavio Abu Bekr, a poslije njega Omer ga je nastavio podrzavati, nikad ga cak ni opominjuci uprkos cinjenici da su se mnogi zalili na Muaviju i vidjali ga da nosi svilu i zlato, sto je Allahov Poslanik (s) zabranio muskarcima. Omer je odgovarao na ove optuzbe ovako: "Pustite ga na miru, on je kistra (kralj) Arapa".

Muavija je nastavio da vlada tom pokrajinom vise od dvadeset godina bez uznemiravanja i kritike. Kada je Osman postao halifa, dodao je pod njegovu upravu jos neke oblasti, sto mu je omogucilo da nakupi ogromno bogatstvo i stvori jaku armiju kojom se suprotstavio Imamu Muslimana i na kraju, silom i terorom, preuzeo punu kontrolu nad Zajednicom. Tako je postao apsolutni vladar Muslimana, kasnije ih prinudivsi da izaberu njegovog razvratnog i uvijek pijanog sina, Jezida, kao halifu.

Ovo je duga prica, tako da nece ici u detalje. Vazno je da razumijemo mentalitet tih ashaba koji su dogurali do pozicija halifa i direktno potpomogli osnivanje Umajjadske drzave i zadovoljili Kurejse, koji nisu zeljeli da vide poslanstvo i halifat u jednoj familiji (to jest familiji Hashim).

[El Tabakat od Ibn Sa`ada, Knjiga II, str 190; Tarikh Ibn Athir, Knjiga II, str 317; El-Sirah el-Halabijah, Knjiga III, str 207; Tarikh el-Tabari, Knjiga III, str 226.]

Umajjadska drzava je imala pravo, ili bolje receno, bila se obavezna zahvaliti za svoje osnivanje tim lazljivim, iznajmljenim pripovjedacima. Za uzvrat ih je uzdigla na vise mjesto od svojih neprijatelja, AhlulBejta, izmisljajuci za njih mnoge vrline i zasluge.

Na primjer, cujemo toliko toga o Omerovoj pravednosti. Kada o njemu govore kazu "Vladao si pravedno i zato se sada mozes u miru odmarati".

Takodjer govore da je Omer ukopan u stojecoj poziciji tako da pravda ne bi umrla s njim!? Ali, ispravni istorijski podaci nam kazuju da u dvadesetoj godini poslije Hidzre, Omer nije radio po Poslanikovom sunnetu kada je naredio da se pomoc podijeli medju narodom. Poslanik Muhammed (s) ne bi pravio razlike medju Muslimanima, sto je i Abu Bekr postovao za vrijeme svog halifata. Ali, Omer je uveo novi metod: davao je prednost onima koji su ranije presli na islam nad onima koji su to uradili kasnije; davao je prednost muhadzirima (onima koji su migrirali u Medinu) iz plemena Kurejs nad muhadzirima iz drugih plemena; davao je prednost muhadzirima nad ansarima; davao je prednost Arapima nad ne-Arapima; davao je prednost

slobodnim nad robovima.

[Sarh Ibn Abi el-Hadid , knjiga VIII, strana 111]

Davao je prednost plemenu Mudar nad plemenom Rahia, jer je dao tri stotine prvom, a dvije stotine drugom. [Tarikh el-Jakubi, knjiga II, strana 106]

Davao je prednost plemenu Avs nad plemenom Kharradz. [Futuh el-Buldan, strana 437]

Gdje je pravda u svemu tome, o vi koji imate pameti??!!

Mi, takodjer, mnogo cujemo o Omerovom znanju, u toj mjeri da je prikazan kao najucevniji sahaba. O njemu se kaze da je imao ideje koje su kasnije bile objavljene u razlicitim Kur'anskim ajetima. Ali, tacni istorijski podaci nam kazuju da se Omer nije slagao sa Kur'anom cak i onda kada je bio objavljen. Kada ga je jedan od ashaba upitao za vrijeme njegovog halifata O Vodjo vjernika, bez abdesta sam i ne mogu naci vode da ga uzmem, sta da radim!? Nemoj klanjati. - Omer mu je rekao.

Onda ga je Amar ibn Jasir morao podsjetiti na tejemmum (suho ciscenje), ali Omer u to nije bio uvjeren pa mu je odvratio: Ti si odgovoran samo za ono za sto si zaduzen (nemoj se mijesati)" [Sahih Muslim, knjiga 3, hadis #0718]

Gdje je bilo Omerovo znanje vezano za kur'anski ajet koji govori o tejemmumu i gdje je bilo Omerovo znanje o Poslanikovom sunnetu koji ga je ucio kako se cini tejemmum kao i abdest?? Omer je sam priznavao u vise prilika da nije bio alim (islamski ucenjак) i da svi ljudi, cak i zene imaju vise znanja od njega. Mnogo puta bi govorio "Da nije bilo Alije, Omer bi bio izgubljen".

Kroz citav svoj zivot nije znao pravila vezana za kalalah (rodbinu umrlog iskljucujuci sina i oca), mada je donosio nekoliko presuda o tome, kako istorija svjedoci.

Cujemo, takodjer, mnogo o Omerovoj hrabrosti i fizickoj snazi. Govori se da

su se Kurejsi plasili dana kada je Omer postao Musliman i da islam nije nikad bio jaci nego kada ga je on prihvatio. Takodjer se kaze da je Allah uzvisio islam sa Omerom i da poslanik Muhammed (s) nije pozivao u islam javno sve dok ga Omer nije prihvatio.

Ali, istinite istorijske cinjenice nam ne govore o njegovoj hrabrosti. Cak nam ni jedan istorijski podatak ne govori ni o jednoj poznatoj licnosti, cak ni obicnog vojnika, koji je bio ubijen Omerovom sabljom, bilo u dvoboju ili bici kao sto je bitka na Badru ili Uhudu ili Handaku. U stvari, tacni istorijski podaci nam govore upravo suprotno.

Istrijski podatci kazu da je bjezao zajedno sa dezerterima na Uhudu, da je pobjegao na Hunejnu i kada ga je Poslanik poslao na tvrđjavu Khajber vratio se porazen. Nikad nije bio postavljen na celo ni jedne vojne ekspedicije, a zadnja je bila ona kada je bio stavljen pod komandu mladog Usame ibn Zejda. Pa gdje je ta hrabrost, sada, kad se uzmu sve ove istorijske cinjenice... O Ljudi koji imate pameti!?

Cujemo, takodjer, o Omerovoj pobožnosti u toj mjeri da je plakao od straha od Allaha. Kaze se da se plasio odgovornosti pred Allahom ako bi jedna mazga slomila nogu u Iraku, jer on nije poplocao cestu. Ali, tacni istorijski podaci govore da je Omer bio jako grub covjek kome je falila pobožnost, koji se nije ustrucavao da pretuce covjeka sve dok ne pocne krvariti, jer bi ga ovaj upitao za objasnjenje nekog kur'anskog ajeta. Cak i zene su iz straha znale da pobacuju kada bi ga ugledale. Zasto se nije plasio Allaha kada je podigao sablju i zaprijetio svakome ko kaze da je Muhammed umro kuneci se Allahom da nije mrtav, nego je otisao da govori sa Allahom kao sto je isao i poslanik Musa. Onda je zaprijetio da ce ubiti svakoga ko kaze da je Muhammed mrtav. [Tarikh el-Tabari i Tarikh Ibn el-Asir]

Zasto se nije plasio Allaha onda kada je zaprijetio da ce zapaliti kucu Fatime el-Zahre ako iz nje ne izadju oni koji su odbili da glasaju za nasledjivanje halifata Al-Imamah wall Siyasah od Ibn Qutejba

Kada je cuo da je unutra bila Fatima, rekao je: "Pa sta".

Povrijedio je Allahovu knjigu i poslanikov sunnet i za vrijeme svog halifata donosio je presude koje su bile protivrjecne tekstu Kur'ana i sunnetu poslanika (s) [*Pogledaj Al-Nas wal Ijtihad od Abdul Husein Saraf al-Dina*]

Pa, gdje je sva ta pobožnost i strah od Allaha u svim ovim gorkim istorijskim cinjenicama, dobri Allahovi robovi... Uzeo sam za primjer ovog velikog i dobro poznatog sahaba i skratio koliko sam mogao. Da sam trebao ici u detalje mogao sam napisati knjiga i knjiga.

Ovo sto sam pomenuo je samo mali dio koji nam daje jasnu sliku o mentalitetu Poslanikovih ashaha i suprotnostima o njima kod uleme i istoricara. Jer, u jednu ruku oni zabranjuju Muslimanima da ih kritikuju ili da sumnjaju u njihove namjere, ali u drugu ruku, pisu u vlastitim knjigama stvari koje cine da se pocne sumnjati u djela ashaba i njihov karakter.

Pozelim da uopste nije pisano o tim stvarima na takav nacin, koji prosto kalja licnosti Poslanikovih ashaba i rusi njihov ugled. Da nije, bili bismo poshtedjeni svake konfuzije i smutnje.

Jos uvijek se sjecam susreta sa alimom iz Nadzafa po imenu Asad Hajder (pisac knjige "El-Imam el-Sadik ve el-Medhahib el-Arb'ah") i onoga sto mi je ispricao kada smo razgovarali o sunijama i shijama

Njegov otac je sreo Tuniskog alima iz Zejtune za vrijeme hadza prije nekih pedeset godina. Poceli su da raspravljaju o hazreti Aliji, neka mu je Allahov mir, kao imamu i njegovom pravu za mjesto halife. Tuniski alim je slusao pazljivo dok je taj shia nabrajao cetiri-pet dokaza, da bi ga na kraju upitao - Da li imate jos neki?

Kada mu je odgovorio da nema, Tuniski alim je rekao: - Uzmite tespah i pocnite brojati razloge koje cu vam navesti.

Onda mu je on nabrajao vise od stotinu razloga za hazreti Alijino pravo za koja nije ranije znao.

Shejh Asad Hajder je dodao: Ako bi sunni samo citali ono sto je u njihovim knjigama, onda bi govorili slicno kao i mi i ne bi bilo medju nama nikakvih

razlika.

Tako mi vlastitog zivota! To je potpuno tacno, samo ako bi se covjek oslobodio svoje slijepe predrasude i arogantnosti i prihvatio jasan dokaz.

Ashabi u Kur'anskim ajetima

Prije svega moram reci da Allah s.v.t. na mnogim mjestima u Kur'anu govori pohvalno o onim Poslanikovim ashabima koji su ga voljeli, slusali i slijedili bez ikakvog licnog interesa, bez suprotstavljanja i nadutosti, zeledi samo da Allah bude zadovoljan i prihvati njihova djela.

Ova grupa je priznata kod svih Muslimana, sunija i shija. Moje istrazivanje se ne odnosi na njih, niti na one koji su bili dobro poznati po svojoj dvolicnosti i pretvaranju i koje osudjuju, takodjer, svi Muslimani.

U ovom slucaju, moje proucavanje se odnosi na onu grupu ashaba oko koje postoje razlicita gledista. U Kur'anu postoje ajeti u kojima su ashabi, tj. oni koji su bili u drustvu poslanika Muhammeda (s) ukoravani i upozoravani zbog svog ponasanja u pojedinim situacijama.

Dobro poznata razlika izmedu sunnija i shija je upravo vezana za ovu grupu ashaba: shije kritikuju njihove rijeci i djela osudjujuci ih zbog pogresaka, dok su oni postovani i branjeni od strane sunnija. Moje istrazivanje ce se odnositi na ovu grupu ashaba.

Ovdje ne zelim pisati o obimu posla u protekle tri godine nego cu se samo ograniciti na neke od Kur'anskih ajeta kao primjere. Za one koji zele ici dalje, moj savjet je da sami istrazuju i uporedjuju i tako pronadju pravi put kroz vlastiti rad. Upravo je to ono sto Allah trazi od svakog od nas i sto savjest svakog pojedinca zeli. Na taj nacin cemo dostici potpunu uvjerenost koja nece moci biti nicim uzdrmana. U ostalom, Allahovo uputstvo kroz licno uvjerenje je daleko bolje od onoga koje dolazi kao rezultat spoljasnjih

uticaja.

Uzviseni Allah kaze hvaleci Svog Poslanika (s):

**"I nasao te tragajuci (za pravim putem) pa ti je onda On pokazao Put"
Kur'an 93:7**

To jest, On te je zatekao kako tragas za istinom, pa te je ka istini i poveo.

Allah, takodjer, kaze:

**"I one, koji se zbog Nas trude, Mi cemo voditi Nasim putevima". Kur'an
29:69**

Ajet o vraćanju u nevjerovanje

Allah, Najveci, u svojoj Velicanstvenoj Knjizi kaze:

"Muhammed je samo poslanik, a i prije njega je bilo poslanika. Ako bi on umro ili ubijen bio, zar bi ste se stopama svojim vratili? I ko god se stopama svojim vrati nece Allahu nimalo nauditi, a Allah ce zahvalne sigurno nagraditi". Kur'an 3:144

Ovaj Kur'anski ajet jasno govori o vraćanju nazad (u nevjerovanje). Oni koji ce se odrzati i koji se nece vratiti nazad su oni zahvalni a kako Allah, Uzviseni, kaze zahvalna je samo manjina:

"I veoma malo je zahvalnih medju mojim robovima". Kur'an 34:13

Takodjer, postoje mnogi hadisi poslanika Muhammeda (s) koji objasnjavaju "vraćanje nazad", od kojih cemo navesti neke. U svakom slucaju, vazno je znati da oni koji se vrata svojim stopama ne zaslužu Allahovu nagradu niti Njegov oprost. Ovo je po Poslanikovim hadisima, na koje cemo se, ako Bog da, kasnije osvrnuti. Necemo ovdje reci da se u gore navedenom Kur'anskom ajetu govori o Tulejhi, Sudzahu i Asvadu Ansi, mada su i oni bili

ti koji su se vratili nazad i napustili islam, neki od njih čak tvrdeći da su poslanici za vrijeme života poslanika Muhammeda (s) koji se borio protiv njih i na kraju ih i porazio. Niti možemo reći da ajet govori o Maliku ibn Nuvejri i njegovim drugovima, koji su odbili da daju zekat u vrijeme Abu Bekrovog halifata, jer su željeli da prvo rascište pitanje nasljedstva. Oni su bili u pratnji poslanika Muhammeda (s) na njegovom zadnjem hadžu gdje su čuli vlastitim usima kada je Poslanik (s) odredio Aliju ibn Abu Taliba za svog nasljednika i halifu. I još više, tog istog Abu Bekra su vidjeli kako pruža ruke Aliji da mu čestita. Zbog toga su bili veoma iznenađeni kada im je došao vijesnik od halife obavještavajući ih da je poslanik Muhammed (s) umro i u isto vrijeme tražeci da plate zekat halifi, Abu Bekru. To je bio slučaj u koji historija ne želi dublje ulaziti da bi se sačuvala čast pojedinih ashaba. Još dalje, Malik i njegovi sljedbenici su bili Muslimani kako su to tvrdili sami Omer i Abu Bekr i drugi ashabi koji su protestovali zbog Malikovog ubistva od strane Halida ibn Valida. Historija nam svjedoči da je Abu Bekr platio iz muslimanske blagajne nadoknadu za Malikovu smrt njegovom bratu Mutamimu i ponudio izvinjenje.

Vazna stvar je uvidjeti činjenicu da se ajet o "vraćanju nazad" odnosi na ashabe koji su živjeli sa poslanikom Muhammedom (s) u Medini predskazujući "vraćanje nazad" odmah poslije Poslanikove smrti. Kada pogledamo događaje koji su se odigrali između ashaba primijetiti ćemo da su se samo nekolicina od njih uspjela sačuvati neokaljana.

Ajet o džihadu

Allah Uzviseni, kaže:

"O vjernici, zašto ste oklijevali kada vam je bilo rečeno: Krenite naprijed na Allahovom putu!, kao da ste za zemlju bili prikovani? Zar vam je draži život na ovom svijetu od onog svijeta? A uzivanje na ovom svijetu, prema onom na onom svijetu, nije ništa. Ako ne krenete naprijed, On će vas na

nesnosne muke staviti i drugim ce vas narodom zamjeniti, dok Mu vi necete nimalo nautiti. (Znajte da) Allah sve moze". Kur'an 9:38-39

Ovi Kur'anski ajeti govore o neodlucnosti ashaba da krenu naprijed i bore se na Allahovom putu i kako su bili zadovoljni zivotom na ovom svijetu uprkos znanju o njegovoj prolaznosti. Njihovo ponasanje je izazvalo Allahovu ljutnju tako da im je zaprijetio da ce ih kazniti i zamijeniti drugima koji ce biti iskreni vjernici.

Prijetnja da ce ih zamjeniti za druge se nalazi u mnogim Kur'anskim ajetima sto nam jasno kazuje o njihovoj nevoljnosti da krenu u dzihad. Vise nego jednom Allah Uzviseni, kaze:

"I ako okrenete ledja, On ce umjesto vas dovesti druge ljude, koji nece biti kao vi". Kur'an 47:38

Takodjer, Allah Svemoguci, kaze:

"O vjernici, ako neko od vas svojoj vjeri ledja okrene, pa Allah ce sigurno mjesto njih dovesti ljude, koje On voli i koji ce voljeti Njega, ponizne prema vjernicima, mocne prema nevjernicima; oni ce se na Allahovom putu boriti i nece se nicijeg prijekora bojati. To je Allahov blagoslov, koji daje onome kome On zeli, i Allah obilno daje i on je Sveznajuci". Kur'an 5:54

Ako bi zeljeli da istrazimo Kur'anske ajete koji se odnose na ovu temu i govore o vrstama ashaba onda bi trebali citavu knjigu za to. Kur'an, vazano za ovo, kaze jasno:

"Neka od vas nastane jedna grupa, pozivajuci na ono sto je istinito, trazeci da se cini dobro i odvracajuci od zla. Ti su oni koji ce biti uspjesni. I ne budite kao oni koji su se razjedinili i u misljenu podvojili poslije jasnih znakova koji su im dosli. Ovakve cekava velika kazna. Tog dana, pojedina lica ce biti osvjetljena, a neka ce biti crna; Onima sa crnim licima ce biti receno: Zasto ste odbili da vjerujete poslije prihvatanja? Okusite kaznu zbog napustanja svoje vjere. Ali oni sa svijetlim licima ce biti okruzeni

Allahovom milosci, u kojoj ce vjecno ostati". Kur'an 3:106-107

Ovi Kur'anski ajeti su upuceni ashabima upozoravajuci ih na podjele i neslaganja nakon sto im je pokazan pravi put dijeleci ih u dvije grupe:

prva, cija ce lica biti osvijetljena i kojima ce pripasti Allahova milost

i druga, koja ce imati crna lica kada budu proziviljeni na Sudnjem Danu. To su oni koji su napustili vjeru poslije prihvatanja i kojima je Allah, Svemoguci, obecao veliku kaznu.

Dobro je poznato da su se ashabi podijelili poslije Poslanikove smrti. Posvajali su se do te mjere da su vodili krvave ratove jedni protiv drugih slabeci Zajednicu Muslimana, odvodeci je u zaostalost i cineci je lahkim plijenom za neprijatelje.

Ajet o pokornosti

Allah Najuzviseniji, kaze:

"Zar nije vec doslo vrijeme za one koji vjeruju da se pokore sjecajuci se Allaha i onoga sto im je doslo od istine? I, neka ne budu kao oni kojima je data knjiga prije, pa im je dato vremena za koje su im srca otvrdla, i vecina od njih su prekrсили (Allahove zakone)". Kur'an 57:16

U svojoj knjizi El-Durr el-Mansur, Dzalaludin Sujuti kaze: "Kada su ashabi, poslije teskoca i nevolja u Mekki, dosli u Medinu i poceli bolje zivjeti, cinilo se kao da su se poceli "hladiti", pa su bili kaznjeni zbog toga i ovaj ajet je bio objavljen:

"Zar nije vec doslo vrijeme za one koji vjeruju da....".

Drugo tumacenje imamo od samog Poslanika (s) koji je rekao da je Allah Uzviseni, pronasao malo nevoljkosti i neodlucnost kod muhadzira sedamnaest godina poslije prve Kur'anske objave, pa je objavio:

"Zar nije vec doslo vrijeme za one koji vjeruju da ...".

Ako ti ashabi, za koje se tvrdi da su bili najbolji ljudi, nisu bili ponizni pred Allahom i Njegovom objavom za prvih sedamnaest godina, onda ne mozemo optuziti one koji su prihvatili islam u sedmoj godini poslije Hidzre, nakon sto je Mekka bila osvojena. Allah je pronasao neke od njih kako se hlade i upozorio ih na otvrdla srca, koja su ih pocela voditi ka pokvarenosti.

Ovo je bilo samo nekoliko primjera iz Kur'ana koje sam izdvojio i koji nam jasno ukazuju da svi ashabi nisu bili u pravu, kako su nas ucili da vjerujemo.

Ako bi proucili Poslanikove hadise nasli bismo mnogo vise primjera. Da bih bio kratak, navest cu samo nekoliko.

Poslanikovo misljenje o ashabima

Hadis o izvoru

Poslanik Muhammed (s) kaze:

Kada sam stao, do mene dodje grupa ljudi koje sam prepoznao. Izmedju nas je bio covjek koji im je rekao "Idemo sad"!

Gdje ce? - upitao sam.

U Dzehennem, tako mi Allaha.

Ali, sta su ucinili?

Okrenuli su ledja kada si ih napustio i samo nekolicina njih ce se spasiti.

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 76, hadis 587]

Poslanik Muhammed (s) je takodjer, rekao:

Stici cu na Izvor prije vas i onaj ko mi dodje ce piti i ko god pije neće više nikad osjetiti zedj. Tu ce, takodjer, doci ljudi koje poznajem i koji poznaju mene, ali cemo biti razdvojeni.

Onda cu reci: "Moji ashabi!?!..."

Odgovor ce stici: "Ne znas sta su uradili kad si ih napustio".

Onda cu reci: "Neka daleko od mene budu oni koji su se poslije promijenili".

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 76, hadis 585]

Kada dublje razmotrimo različite hadise koje nalazimo u nasim, sunijskim, knjigama naci cemo da se vecina ashaba promijenila i da su neki od njih cak postali nevjernici poslije Poslanikove smrti. Ovi hadisi se ne mogu odnositi na trecu grupu (ashaba), za koju se znalo da su bili munafici jos za Poslanikovog zivota, jer tu stoji "Ja cu reci: Moji ashabi"!?

Ovim se potvrduju Kur'anski ajeti koje smo ranije spomenuli, a koji govore o njihovom vracanju nazad i velikoj kazni koja ih ceka.

Hadis o nadmetanju za ovaj svijet

Poslanik Muhammed (s) je rekao:

"Vodim vas i ja sam vam svjedok. Allaha mi, sada gledam svoj izvor, gdje su mi predani kljucevi zemljinog blaga; Allaha mi, ne brine me sto cete postati mnogobosci poslije mene, nego sto ce te se nadmetati u tome".

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 76, hadis 434]

Allahov Poslanik (s) je bio u pravu. Oni su se nadmetali u toj mjeri da su se borili jedni protiv drugih, optuzujući se za bogohuljenje. Pojedini poznati ashabi su nakupili velike količine zlata i srebra u svojim privatnim kasama. Mnogi historičari kao što su El-Masudi u svojoj knjizi "Murudz el-Zahab" i el-Tabari, iznose da se Zubejrovo bogatstvo sastojalo od pedeset hiljada dinara (zlatnih kovanica), hiljadu konja, hiljadu robova i više privatnih imanja u Basri, Kufi, Egiptu i drugim mjestima.

['Murud el-Zahab' od Masudija, knjiga II, str.341]

Poljoprivredni proizvodi, samo u Iraku, Talhi su donosili dnevno hiljadu i više dinara.

Abdul Rahman ibn Avf je posjedovao stotinu konja, hiljadu kamila i deset hiljada ovaca. Poslije njegove smrti, četvrtina bogatstva koja je podijeljena među njegovim ženama iznosila je osamdeset četiri hiljade dinara.

['Murud el-Zahab' od Masudija, knjiga II, str.341]

Osman ibn Afan (treći halifa) na dan svoje smrti je ostavio stotinu i pedeset hiljada dinara, plus ogromno bogatstvo u zemlji i stoci.

Zejd ibn Sabit je ostavio velike količine zlata i srebra, pored bogatstva od poljoprivrednih dobara koje se sastojalo od sto hiljada dinara.

['Murud el-Zahab' od Masudija, knjiga II, str.341]

Ovo je bilo samo nekoliko primjera iz islamske historije gdje nismo željeli ulaziti u detalje, jer nam je cilj samo bio dokazati da su (ashabi) bili više zainteresovani za ovosvjetski život.

Misljenje ashaba jednih o drugima

Sami mijenjali poslanikov sunnet

Abu Said el-Hudari kaze:

"Prvog dana Bajrama Poslanik (s) bi uvijek prvo klanjao pa bi se tek onda obratio ljudima koji su sjedili u linijama ispred njega dajuci im savjete ili naredjenja ili cak dovrstavajuci neka nerijesena pitanja. Poslije toga bi ih napustio i uputio se kuci."

Onda, Abu Said dodaje: "Tako je bilo sve do jednog ramazanskog Bajrama kada sam dosao u dzamiju sa Marvanom, gradonacelnikom Medine. Kada smo stigli, odmah je krenuo ka mimberu (mjesto u dzamiji odakle imam drzi govor), ali sam ga povukao za odjecu da se vrati. On me je odgurnuo i krenuo naprijed da bi se obratio ljudima prije namaza."

Rekao sam mu: Tako mi Allaha, promijenio si redosljed.

Abu Saide, ono sto si ti radio je proslost.

Onako kako smo mi radili je bolje od ovoga izmijenjenog.

Ljudi nisu ostajali poslije namaza da slusaju govor (hutbu), pa sam ga zato stavio prije namaza. - Marvan mi je objasnio.

[Sahih Buhari, dio 2, knjiga 15, hadis 076]

Pitao sam se, zasto su ashabi mijenjali sunnet Allahovog Poslanika (s). Ono sto sam nasao u ovom slucaju je da su Umajjadi (vecina njih su bili Poslanikovi ashabi) s Muavijom ibn Abu Sufijanom na celu, silom tjerali Muslimane da u dzamijama izazivaju Allahov lanet (prokletstvo) na Aliju ibn Abu Taliba i sa mimbera o njemu ruzno govore.

Muslim u svom sahihu pise da je Muavija naredio svojim namjesnicima sirom drzave da proklinju Aliju ibn Abu Taliba svaki put kada govore sa mimbera i da naredi svakom javnom govorniku da cini isto u svakom javnom obraćanju narodu.

[Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5915]

Kada su neki ashabi protestovali protiv ovoga, Muavija je naredio da budu ubijeni i zapaljeni. Medju poznatim ashabima koji su završili na ovaj način su i Hidzr ibn Adi el-Kindi i njegovi drugovi. Jedini razlog što su bili ubijeni, a neki od njih čak zivi zakopani, je bio što su odbili izgovoriti prokletstva i psovke protiv hazreti Alije.

Abu Aala Mavdudi piše u svojoj knjizi Halifat i Kraljevstvo:

Abu el-Hasan el-Basri je rekao: "Muavija je uradio četiri stvari od kojih bi, da je uradio i samo jednu, smatran velikim grijesnikom:

1. Donošenje odluka bez dogovora sa ostalim ashabima.
2. Određivanjem svog sina za nasljednika, koji je bio pijanica, razvratan i nosio svilu.
3. Tvrdio je da je Zijad njegov sin, dok je Allahov Poslanik (s) rekao: "Svaka postena žena ima potomstvo, dok prostitutka nema".
4. Ubistvo Hidzra i njegovih drugova. Proklet neka je zbog toga.

['El-Hilafe ve el-Mulk' od Abu el-Aala el-Masudi]

Oni ashabi koji nisu mogli slusati govore, koji su uvijek završavali proklinjanjem i psovka na Aliju ibn Abu Taliba, istrcavali su napolje odmah poslije namaza. Zbog toga su Umajjadi promijenili Poslanikov sunnet stavljajući govor prije namaza, tako da su ljudi morali slusati protiv svoje volje.

Kakva vrsta ljudi su bili ti ashabi! Nisu se plasili da promijene Poslanikov sunnet, čak i Allahove zakone, da bi postigli svoje pokvarene i niske ciljeve. Proklinjali su čovjeka kojeg je Allah pročistio i naredio Muslimanima da mu salju salavate na isti način kao i za Poslanika (s). I još više, Allah i Njegov Poslanik su nam naredili da ga volimo, jer Poslanik kaže "Voliti Aliju je vjera, dok je mrziti ga licemjerstvo" [Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5955]

Ti ashabi su promijenili citava pravila i kao da su govorili "Čujemo, ali se ne pokoravamo". Umjesto da ga postuju i budu mu poslušni, oni su ga

proklinjali i psovali za punih sesdeset godina, kako se navodi u knjigama istorije.

Kako su ashabi poslanika Muse a.s., pravili planove da mu ubiju brata Haruna, tako su neki od Muhammedovih ashaba ubili njegovog Haruna i progonili njegove sinove i sljedbenike gdje god bi ih pronasli. Oni su izbrisali njihova imena iz Divan knjige (knjiga drzavne blagajne) i zabranili da se djeci nadijevaju imena po njima. I to nije bilo dosta, nego su ga proklinjali i prinudjivali i druge ashabe da to cine.

Tako mi Allaha! Ostajem zaprepascen i zbunjen kada citam u nasim sahihima koliko je poslanik Muhammed (s) volio svog "brata" i amidzica Aliju i koliko ga je uzdizao iznad ostalih ashaba, da je cak i rekao:

"Ti si meni ono sto je Harun bio poslaniku Musi, samo sto poslije mene nece vise biti poslanika."

[Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5914]

Poslanik Muhammed (s) je, takodjer, rekao o Aliji

Ti si dio mene, a ja dio tebe.

[Sahih Tirmizi, knjiga V, strana 300 ; Sunan Ibn Madjih, knjiga I, strana 44]

"Voliti Aliju je vjerovati, a mrzice ga uvijek hipokrit (munafik)".

[Sunan el-Nisai, knjiga VI, strana 117 ; Sahih el-Tirmizi, knjiga VIII, strana 306]

"Ja sam grad znanja, a Alija je njegov ulaz"

[Sahih el-Tirmizi, knjiga V, strana 201; Mustadrak el-Hakim, knjiga III, strana 126]

"Alija je vodja svih vjernika poslije mene"

[Musnad od Imama Ahmeda, knjiga V, strana 25; Sahih e1-Tirmizi, knjiga V, strana 296]

"Ko god prihvata mene za vodju, treba takodjer, prihvatiti Aliju za vodju. Boze! Budi prijatelj njegovim prijateljima, a budi neprijatelj njegovim neprijateljima".

[Mustadrak el-Hakim, knjiga III, strana 109; Musnad od Imama Ahmeda, knjiga IV, strana 281]

Ako bismo zeljeli da dobro proucimo kvalitete i osobine koje poslanik Muhammed (s) otkriva o Aliji, a koje su pominjane i potvrđene i od nase uleme, onda bismo trebali da napisemo citavu knjigu.

Pa, kako su ti ashabi mogli ignorisati sva ta jasna kazivanja i dopustiti sebi da ga proklinju, kuju zavjere protiv njega, psuju ga sa dzamijskih mimbera, bore se protiv njega i na kraju ga i ubiju?

Uzalud sam pokusavao da pronadjem razloge za takvo ponasanje, ali nisam nalazio nista drugo do ljubav za ovaj svijet i natjecanje u njemu. Takodjer sam pokusavao da odgovornom ucinim samo grupu losih ashaba i hipokrita, ali na zalost njih je bilo malo u poredjenju sa onim poznatim i vaznim ashabima. Prvi koji je zaprijetio da ce zapaliti njegovu (Alijinu) kucu, zajedno sa svim ukucanima, je bio Omer ibn Hatab (drugi halifa), a prvi koji su se borili protiv njega su bili Talha, Zubejr, Aisha (Ummul Mu'minin - Majka vjernika), Muavija ibn Abu Sufijan i Amr ibn el-'Aas i mnogi drugi.

Veoma me cudni, i moje cudjenje nikako da prestane, da se i dalje vjeruje u ispravnosti svih ashaba i trazi Allahov Blagoslov i salju salavati za sve njih bez razlike. Tu i tamo se moze cuti: "Proklinji Jezida, ali nikog vise"

Ali, gdje je Jezid u svim tim tragedijama koje ni jedna vjera niti razum ne moze objasniti? Ovom prilikom se obracam mojoj braci, ako zaista slijede sunnet poslanika Muhammeda (s) da se upitaju kako se moze prihvatiti da je neko ispravan i gotovo svet, kada je, i po Kur'anu i po Poslanikovom sunnetu, pokvaren, korumpiran, otpadnik i nevjernik. Allahov Poslanik (s) je rekao: "Ko god uvrijedi Aliju vrijedja mene. Onaj ko vrijedja mene, uvrijedio je Allaha. Onaj ko uvrijedi Allaha, On ce ga baciti u Dzehennem.

[Musdatrak el-Hakim, knjiga III, strana 121; Kasais el-Nisai, strana 24]

Ako je to kazna za one koji samo uvrijede Aliju, kakva ce tek kazna biti za one koji su se borili protiv njega i na kraju ga i ubili. Kakvo je misljenje nase uleme o svim ovim cinjenicama ili su im srca cvrsto zatvorena!? O Boze! Zastiti nas od smicalica i prevara zlih.

Pravili izmjene cak i u namazu

Anas ibn Malik je rekao:

"Najbolje od svega sto sam znao od sunneta Poslanika Muhammeda (s) je bio namaz (klanjanje). "Jednom kada je El-Zuhri otisao do Damaska da ga posjeti nasao ga je placuci. Kada ga je upitao sta se dogodilo ovaj je odgovorio: "Nista drugo nisam znao do namaza, a i to je sada izgubljeno".

[Sahih Buhari, dio 1, knjiga 10, hadis 507]

Zelio bih ovdje naglasiti da promjene u Poslanikovom sunnetu nisu dolazile od obicnih Muslimana, nego od onih na vlasti, kao sto je bio treci halifa, Osman. On je bio prvi koji je uveo izmjenu u nacinu obavljanja namaza.

Takodje, Umul Mu'minin, Ajsa, je bila umijesana u ove promjene. Obojica, Buhari i Muslim, iznose u svojim knjigama da je poslanik Muhammed (s) klanjao dva rekeata na Mini, a tako su cinili i Ebu Bekr i Omer, dok je kasnije, Osman poceo klanjati cetiri rekeata.

[Sahih Buhari, dio 2, knjiga 20, hadis 188]

Muslim, takodjer, pise u svojoj knjizi kada je El-Zuhri pitao Urvu:

"Zasto je Ajsa klanjala puni namaz za vrijeme putovanja?" on je odgovorio - "Promijenila je kao sto je i Osman cinio.

[Sahih Muslim, knjiga 04, hadis #1460]

Omer (drugi halifa) je mijenjao i tumacio na svoj nacin Poslanikov sunnet, cak i Kur'anske ajete. U istorijskim knjigama se nalaze ove Omerove rijeci: "Dva zadovoljstva su bila dozvoljena za vrijeme Muhammedovog zivota, ali sam ih ja zabranio i kaznjavam one koji ih cine. Onome ko nema abdesta i ne nadje vode kazem da ne klanja".

I to uprkos Allahovim rijecima u suri El-Majda: Ako ne nadjete vodu, koristite cisti pijesak..."

Buhari pise u svojoj knjizi, u odjeljku vezanom za ritualnu necistocu:

"Cuo sam Shakika ibn Salme kako kaze: "Bio sam u drustvu Abdulaha i Muse kada je Musa pitao: "Sta kazete o covjeku koji nema abdest i ne moze naci vodu?"

Ne treba klanjati sve dok ne nadje vodu - Abdulah je odgovorio.

Onda, sta mislite o onome sto je Poslanik rekao Amaru, kada je ovaj zelio da klanja, ali nije mogao naci vodu?

S tim se Omer nije slagao.

Zaboravite to sto se Omer ne slaze, nego pogledajmo sta Kur'an kaze.

Abdulah vise nije znao sta da odgovori, pa se poceo pravdati ovim rijecima: ***"Ako im dopustimo da tako rade, onda ce, kad kod voda bude hladna, izbjegavati da se peru i umjesto nje koristiti pjesak"***.

[Sahih Buhari, dio 1, knjiga 7, hadis 342]

Ashabi svjedoce sami protiv sebe

Anas ibn Malik je prenio da je poslanik Muhammed (s) rekao ansarima:

"Poslije mene cete primijetiti veliku sebicnost, ali budite strpljivi dok ne sretnete Allaha i Njegovog Poslanika". Onda je Anas dodao: "Mi nismo bili strpljivi".

[Sahih Buhari, dio 4, knjiga 53, hadis 375 - zadnji dio hadisa]

El-'Ala ibn el-Musejib je cuo svog oca kako govori:

"Sreo sam el-Baru ibn Aziba, neka ih Allah blagoslovi obojicu i rekao: "Srecni ste vi koji ste pratili Poslanika (s) i polozili mu zakletvu ispod drveta". On je uzvratio:

"Moj sine, ti ne znas sta smo uradili poslije njega"

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 488]

Ovaj sahaba, koji je medju prvima prihvatio islam i koji je bio medju onima koji su polozili zakletvu ispod drveta, sam svjedoci protiv sebe i svojih drugova. Ovo svjedocenje samo potvrđuje Poslanikove rijeci kojima je predskazao da ce ashabi napustiti njegov sunnet i vratiti se svojim stopama.

Poslije svih ovih dokaza, kako moze i jedna razumna osoba vjerovati u bezgriješnost svih ashaba? Takvo vjerovanje je suprotno logici i istrazivacu ne daje ni jedan kriterij na koji se moze osloniti u cilju stizanja do istine.

Svjedocenje dva sejha (Abu Bekra i Omera)

U dijelu knjige pod naslovom "Osobine Omera ibn Hataba", Buhari pise:

"Kada je Omer bio izboden, osjecao je veliki bol. Ibn Abas je zelio da ga utjesi rekavsi mu: "O Vodjo vjernika, ti si pratio Allahovog Poslanika i bio mu dobar drug. Kada te je napustio bio je veoma zadovoljan tobom. Onda si pratio Abu Bekra i bio i njemu dobar drug, a kada te je i on napustio bio

je zadovoljan tobom. Onda si pratio njihove drugove i bio im dobar drug. Ako bi ih sada ostavio oni bi te se po dobru sjecali."

Na to je Omer rekao: "Sto se tice drustva sa Allahovim Poslanikom i njegovog zadovoljstva samnom, to je bio dar kojeg mi je Allah Uzviseni, darovao. Sto se tice drustva sa Abu Bekrom i njegovog zadovoljstva samnom, to je bio, opet, dar, kojeg mi je Allah Uzviseni, darovao. Ali, razlog ove moje nesrece i bola si ti i tvoji drugovi. Tako mi Allaha, ako bih imao svo zemljino blago dao bih a da se spasim Allahove kazne prije nego Ga sretnem."

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 57, hadis 041]

Takodjer se prenosi da je Omer rekao:

"Zelio bih da sam bio ovca moje familije. Oni bi me hranili i dobro toveli. Kada bi nam dosli prijatelji oni bi me zaklali i dio mene przili i napravili 'kadid'(mjeso isjeceno na tanke komade i suseno) od ostalog dijela. Onda bi me jeli i na kraju bi me ispraznili kroz crijeva Zelio bih radije da sam prosao kroz sve to nego da sam bio ljudsko stvorenje".

[Minhadj el-Sunnah od Ibn Tajmija, knjiga III, strana 131; Hilajat el-Avlia od Ibn Abi Nuejma, knjiga I, strana 52]

Abu Bekr je izrekao slicno gore navedenom. Pogledao je ka ptici na drvetu i rekao:

"O ptico! Blago tebi. Ti jedes voce, odmaras se na drvetu i nisi odgovorna nikome, niti iko moze da te kazni. Pozelim da sam trava pokraj puta i da me pojede kamila koja tim putem ide i na kraju da me isprazni kroz crijeva... Zelio bih da sam bio sve to nego ljudsko bice."

[Tarikh el-Tabari, str. 41; El-Rijad el-Nadira, knjiga I, str. 134, Kanz ul-Ummal, str.361; Minhadj el-Sunnah od ibn Tejmija, knjiga III, str. 120]

On je takodjer rekao:

"Zelio bih da me majka nije ni rodila Zelio bih da sam bio slamka u blatu"

[Tarikh el-Tabari, str. 40; El-Rijad el-Nadira, knjiga I, str. 134, Kanz ul-Ummal, str.361; Minhadj el-Sunnah od ibn Tejmija, knjiga III, str. 120]

Ali, pogledajmo u Allahovu knjigu i uporedimo ova navedena kazivanja sa Allahovim lijepim obećanjima svojim robovima:

"I neka se nicega ne boje i ni za cim nek ne tuguju Allahovi sticenici, oni koji budu vjerovali i koji se budu samo Allaha bojali, za njih su dobre vijesti, na ovom i na onom svijetu - Allahove rijeci niko ne moze izmijeniti - to ce, zaista, veliki uspjeh biti". Kur'an 10:62-64

Allah takodje kaze:

Onima koji govore: "Gospodar nas je Allah" pa poslije ostanu cvrsto pri tome, dolaze meleki govoreci:"Ne bojte se i ne zalostite se i radujte se Dzennetu koji vam je obećan. Mi smo zastitnici vasi, u ovom i u onom svijetu. U njemu cete imati sve ono sto duse vase zele i sto god zatrazite dobitete; bicete pocasceni od Onoga koji prasta i koji je Milostiv". Kur'an 41:30-32

Kako su mogli pozeljati da nisu ni bili ljudska stvorenja, bica koja je Allah pocastio i uzdigao iznad svega stvorenog? Cak i obicnom vjerniku, koji se drzi pravog puta za vrijeme zivota, dolaze meleci da mu kazu o njegovom mjestu u Dzennetu, da se ne plasi Allahove kazne i da ne bude tuzan za onim sto ostavlja u ovom zivotu. Kako su onda mogli ti veliki ashabi, koji su bili najbolja stvorenja poslije poslanika Muhammeda (s) - kako smo bili uceni - pozeljati da su bili izmet ili slamka ili dlaka, kada su im meleci davali lijepe vijesti o dzennetskim bascama koje su namijenjene nama, ljudima? Kako su mogli pozeljati da imaju sve zemljino blago da bi se iskupili od Allahove kazne prije nego Ga sretnu? Kada sam procitao o ovome odmah sam se sjetio sta Allah kaze u Svojoj Knjizi:

"Kada bi svaka dusa, koja je ucinila nepravdu, imala sve sto na zemlji postoji, ponudila bi to samo da se iskupi; i oni ce javno zazaliti kada vide kaznu (da se priblizava), a stvar ce biti pravedno presudjena i neće im se uciniti ni malo nepravde". Kur'an 10:54

I jos:

"A oni koji su nepravедni, kad bi imali svo zemljino blago, i jos toliko, sve bi dali na Sudnjem Danu samo da se iskupe; a Allah ce ih kazniti kaznom kakvu nisu ni slutili. Zlo koje su cinili pred oci ce im se iznijeti, dok ce ih snaci sve ono cemu su se izrugivali". Kur'an 39:47-48

Iskreno zelim da ovi Kur''anski ajeti nemaju nista sa velikim ashabima kao sto su bili Abu Bekr i Omer... Ali, cesto zastanem pri citanju da bih razmislio o njihovim postupcima prema poslaniku Muhammedu (s). Oni su odbili izvrstiti njegova naredjenja i suprotstavili su se njegovim zeljama, cak i u zadnjim trenucima su ga naljutili u toj mjeri da im je naredio da napuste sobu u kojoj je lezao. Takodjer razmislim o nizu dogadjaja odmah poslije Poslanikove smrti i boli i ponizenju koji su zadesili njegovu kcerku, Fatimu, za koju je rekao: **"Fatima je dio mene. Ko god nju ljuti, ljuti mene"**

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 57, hadis 041]

Fatima je pitala Abu Bekra i Omera:

"Pitam vas u ime Allaha, Uzvisenog, da li ste culi Allahovog Poslanika (s) da je rekao - "Fatimino zadovoljstvo je moje zadovoljstvo, Fatimina ljutnja je moja ljutnja; Onaj ko voli moju kcerku Fatimu voli mene, onaj koji udovoljava Fatimi, udovoljava meni, onaj ko ljuti Fatimu, ljuti mene".

Jesmo, culi smo to od Allahovog Poslanika (s) odgovorise.

Onda cujte: Allah mi je svjedok i Njegovi melec i da ste me naljutili i da mi niste udovoljili. Kada se sretnem sa Poslanikom, zalicu mu se na vas."

[El-Imamah vel-Sijasah od Ibn Kutejba, knjiga I, str.20; Fadak u Istoriji od Muhammeda Bakira Sadra, str.92]

Za trenutak, ostavimo po strani ovaj tragicni dogadjaj. Ibn Kutejba, koji se smatra velikim suni alimom i koji je poznat po svojim radovima u oblasti tefsira (tumacenja Kur'ana), hadisa, lingvistike, gramatike i istorije, nije mogao tako lahko preci preko njega. Kada sam pokazao jednoj osobi sta je

Ibn Kutejba pisao u knjizi "Istorija Halifa" o ovom događaju, odgovor je bio da je Ibn Kutejba postao shija.

Ovom vrstom propagande se služi neka nasa ulema kada je pritjerana uza zid i nema više šta da kaže. Tako je i Tabari shija i Nisa'i, koji je napisao knjigu o osobinama imama Alije, je shija, i Taha Husejn, danasnji alim koji je napisao "El-Fitnah el-Kubra" i objavio druge činjenice, je također shija!!!

Ali, u stvari, ni jedan od njih nije bio shija. Kada neko od njih govori ili piše o shijama odmah je napadnut i vrijeđan sa svih strana s namjerom da se po svaku cijenu zaštite ugledi ashaba.

Činjenica je da se svako ko spomene kvalitete Alije ibn Abu Taliba i prizna greske koje su pocinili poznati ashabi, optužuje da je postao shija. Ili, ako kaže u njihovom prisustvu kada spomene Poslanikovo ime "sallallahu 'alejhi ve Aalihi" (neka Allah blagoslovi njega i njegovu familiju) ili kaže "Alija, 'ajehi selam" (Allahov mir neka je njemu) onda je sigurno obilježen kao shija. Jednom, vezano za ovo, raspravljao sam s jednim alimom.

- Sta mislite o Buhariju? - upitao sam.

- On je vodeći autoritet u oblasti hadisa i mi smatramo njegovu knjigu najtačnijom knjigom poslije Kur'ana o čemu se sva nasa ulema slaze. - odgovorio je.

- Buhari je bio shija, reko sam.

- Bože sačuvaj da je imam Buhari bio shija.

- Zar vi ne kažete da je svako onaj ko kaže "Alija, alejhi selam (Allahov mir neka je njemu) shija"?

Kada je odgovorio potvrdno pokazao sam mu, kao i onima koji su bili s njim, Buharijev Sahih i u njemu mnogo mjesta na kojima se pominje Alijino ime da stoji "alejhi selam" kao i iza imena Fatime i Husejna. Čovjek nije znao više šta da kaže.

[Vidi arapski Sahih Buhari, knjiga I, str.127,130, knjiga II, str.126, 205]

Sada se vratimo događaju koji spominje Ibn Kutejba gdje se opisuje kako su Abu Bekr i Omer učinili nazao hazreti Fatimi. Nisam mogao sumnjati u njegovu istinitost, jer nisam mogao sumnjati u Buharijevu knjigu koju smatramo najtačnijom knjigom poslije Kur'ana. Kako vjerujemo u činjenice koje se tu nalaze ne možemo optuziti shije sto ih koriste da nam dokazu svoje tvrdnje i odbrane svoja gledišta.

Buhari piše u dijelu pod naslovom "Vrline rodbine Allahovog Poslanika" sljedeće:

"Allahov Poslanik (s) je rekao: "Fatima je dio mene i ko god nju ljuti, ljuti mene".

U drugom dijelu pod naslovom "Opsada Hajbera" piše:

"Kako Ajsa kaže, Fatima alejha selam (Allahov mir neka je njoj), Poslanikova kćerka, je poslala poruku Abu Bekru u kojoj je tražila svoj dio u nasljedstvu Allahovog Poslanika (s), ali joj je on odbio ista dati. Fatima je postala toliko ljuta da nije progovorila sa Abu Bekrom sve do svoje smrti."

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 546]

Konačan rezultat o kome Buhari piše kratko, a Ibn Kutejba u nešto više detalja, je bio ovaj:

Allahov Poslanik (s) je bio ljut kada je Fatima bila ljuta i bio zadovoljan kada je Fatima bila zadovoljna;

Fatima je umrla dok je bila ljuta na Abu Bekra. Ako je Buhari napisao: "ona je umrla ljuta na Abu Bekra i nije progovorila s njim do kraja života", krajnji rezultat postaje jasan. Ako je "Fatima najbolja žena od svih žena" kako to Buhari piše u dijelu pod naslovom "Isti'dhan" i da je Fatima jedina žena iz ovog naroda koju je Allah čuvao i pročistio, onda se njena ljutnja ne može

smatrati obicnom, jer njena ljutnja je Poslanikova ljutnja, a njegova ljutnja je Allahova ljutnja. Vezano za ovo Abu Bekr je rekao:

"Neka me Allah, Uzviseni, sacuva od svoje ljutnje i Fatimine ljutnje". Onda je gorko plakao i rekao: "Ne trazim vasu zakletvu i razduzite me ove duznosti (halifata)".

[Tarik el-Hulefa, od Ibn Kutejba]

Mnogi istoricari i alimi se slazu sa cinjenicom da je Fatima, alejha selam, trazila od Abu Bekra svoja prava vezana za nasljedstvo, ali svaki put su njeni zahtjevi bili odbijeni. Zbog toga se naljutila na njega i ostala ljuta sve do svoje smrti. Ali nasa ulema brzo prelazi preko ovoga ne zeledi se baviti razlozima i ulaziti u pojedinosti s ciljem da zastite Abu Bekrov ugled. U jednoj knjizi pisac navodi ovaj dogadjaj da bi na kraju zakljucio: "Boze sacuvaj da je Fatima mogla traziti nesto sto joj ne pripada i Boze sacuvaj da je Abu Bekr mogao osporiti njeno pravo".

Pisac je mislio da ce na ovaj nacin rijesiti problem i razuvjeriti tragaoca za istinom. Cini se da pokusava reci nesto slicno ovome: "Boze me sacuvaj da u Kur'anu moze biti ista do istine i Boze me sacuvaj da su Izrailovi sinovi mogli obozavati zlatno tele".

Okruzeni smo ulemom koja govori stvari koje ni sama ne razumije i koja vjeruje u nesto, ali u isto vrijeme i u nesto tome potpuno suprotno. Ovdje je stvar potpuno prosta: Fatima je trazila svoje pravo (nasljedstvo koje joj je otac ostavio), dok je Abu Bekr odbio ispuniti njen zahtjev. Tako imamo: ili je Fatima lagala, Boze sacuvaj, ili je Abu Bekr bio nepravedan prema njoj. Nema trece mogucnosti.

Sada upitajmo nasu logiku o prvoj mogucnosti, tj. da je Fatima lagala imajuci na pameti rijeci njenog oca, poslanika Muhammeda (s): "Fatima je dio mene. Ko god povrijedi nju, vrijeda mene".

Samo nam se kazuje da osoba koja laze ne zasluzuje da tako nesto Allahov Poslanik kaze o njoj. Same Poslanikove rijeci govore o njenoj plemenitosti.

Ajet o "cistoci" (**Kur'an 33:33**) je jos jedan dokaz za vrlost njenog karaktera, ajet koji je bio objavljen u njenu cast i cast njenog muza i dva sina - kako to Ajsa svjedoci. [Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5955]

I tako, za one sa razumom nista drugo ne preostaje nego da zakljuce da se Fatimi nanijela nepravda; da je optuzena da laze od onoga ko je bio spreman pustiti je da izgori ukoliko ostali ljudi iz njene kuce ne izadju i poloze zakletvu. [Tarikh el-Hulefa, knjiga I, str 20]

Zbog svega toga, Fatima, Allahov mir neka je njoj, nije dopustila Abu Bekru i Omeru da udju u njenu kucu. Cak i onda, kada im je hazreti Alija dopustio, odbila ih je pogledati okrecuci lice u stranu. [Tarikh el-Hulefa, knjiga I, str 20]

I jos vise, prije nego je umrla trazila je da bude ukopana tajno i po noci, tako da niko od onih koji su joj nanijeli nepravdu ne bude prisutan. [Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 546]

Ovom prilikom zelim da upitam nashu ulemu zasto sute o ovim cinjenicama i zasto ne zele da se njima bave ili cak samo da ih pomenu. Daju nam utisak da su ashabi bezgrijesni kao melec. Kada ih pitas zasto je halifa Muslimana, Osman (treci halifa), ubijen oni ce reci: "To su uradili Egipcani, koji nisu bili vjernici" i zavrstiti o tome jednom jedinom recenicom.

Kada sam imao priliku da vise istrazim o tome, nasao sam da sami ashabi stoje iza Osmanovog ubistva. Predvodila ih je Ajsa, javno pozivajuci za njegovu smrt govoreci:

"Ubijte tog Nathal-a (staru budalu), jer je prestao da vjeruje."

[Tarikh el-Tabari, knjiga I, str 407; Tarikh Ibn el-Athir, knjiga III, str. 206; Lisan el-Arab, knjiga XIV, str.193; Tadj el-Arus, knjiga VIII, str.141; El-Ikd el-Ferid, knjiga IV, str. 290]

Takodje se zna da su Talha, Zubejr, Muhamed ibn Abu Bekr i ostali poznati ashabi opkolili njegovu kuci lisavajuci ga hrane i vode da bi ga prinudili da napusti poziciju halife. I jos vise, istoricari nam kazuju da nisu dopustili da

njegovo tijelo bude ukopano u muslimanskom haremu tako da je na kraju ukopan u "Hashsh Kavkab"-u, bez gusula (pranja) i kefina (tkanine za pokrov).

O Bože ! Hvaljen Ti si. Kako mogu reci da je nepravедno ubijen i da ga nisu ubili Muslimani? Ovo je jos jedan slucaj slican onome hazreti Fatime i Abu Bekra:ili je Osman bio nepravедno ubijen, pa cemo osuditi one ashabe koji su u to bili umijesani (koji su ubili halifu Muslimana, ponizavali ga dok je bio ziv i bacali kamenje na njegovu dzenazu);ili su ga ashabi ubili zbog njegovih djela koja su se suprotstavljala islamu, kako nam to i kazu istorijski izvori. Tu nema trece mogucnosti, osim ako ne zazmirimo i kazemo "Ubili su ga Egipcani, koji nisu bili vjernici". Iz obje mogucnosti proizilazi da nije istina ono sto je uopsteno prihvaceno, tj. da su svi ashabi bili dobri i pravедni, jer, ili je Osman bio nepravédan ili su to bile njegove ubice. Kako su svi oni bili Poslanikovi ashabi, dolazimo do zakljucka da su neki od njih bili pravédni i posteni, a neki nepravédni i nasilnici, kako to i tvrde sljedbenici ucenja EhlulBejta.

Takodjer, mozemo sebi postaviti nekoliko pitanja vezanih za Dzemel bitku, u cijem izazivanju je Ummul el-Mu'minin Ajsa, igrala vaznu ulogu. Kako je mogla napustiti kucu kad joj je Allah naredio da ostane u njoj rijecima:

"I ostanite u svojim kucama, i ukrase svoje, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte". Kur'an El-Ahzab 33

Takodjer bi se mogli upitati kako je Ajsa sebi dozvolila da podigne vojsku protiv halife Muslimana, Alije ibn Abu Taliba? Kao obicno, odgovor nase uleme je prost: "Ajsa nije bila u dobrom odnosu sa hazreti Alijom, jer je savjetovao Poslaniku da je razvede u dogadaju koji je poznat pod imenom "El-Ifk". Pokusavaju nas uvjeriti da je ovaj Alijin savjet bio dovoljan razlog za nju da krene protiv Allahove naredbe i naredbe njenog muza, Allahovog Poslanika (s). Jahala je kamilu, sto joj je opet Poslanik zabranio predskazujuci joj o lavezu pasa kada bude prolazila pokraj mjesta zvanog el-Havab.

[El-Imama vel-Sijasa]

Putovala je dugo, od Medine do Meke, pa onda do Basre, da bi izazvala ubijanje nevinih ljudi i napokon pocela rat protiv Vodje vjernika i onih ashaba koji su ga podrzavali, prouzrokujuci tako smrti hiljade muslimana.

[El-Tabari, Ibn el-Athit i drugi istoricari koji su pisali o dogadjajima iz 36. p.Hidzre]

Sve je to cinila samo zato sto je Alija rekao Poslaniku da je razvede!? Ali, Poslanik je nije razveo, pa zasto sva ta mrznja protiv njega?

Istorija biljezi nekoliko primjera njenih verbalnih napada i ispoljavanja mrznje prema hazreti Aliji za koje je tesko naci objasnjenja. Navescemo samo nekoliko.

Kada se vracala iz Meke do nje dodje vijest da je Osman bio ubijen. Cuvsu to na licu joj se ukazase znakovi radosti. Ali kada joj je, takodjer, bilo receno da su Muslimani izabrali Aliju za halifu, odjednom je postala bijesna i rekla: "Zelim da se nebo srusi prije nego Alija ibn Abu Talib preuzme halifat".

Onda je naredila da se vrate nazad da bi pocela rat protiv Alije cije ime nije podnosila da cuje.

Zar Ajsa nije cula rijeci poslanika Muhammeda (s) kada je rekao: **"Voliti Aliju je vjerovanje, dok je mrziti ga dvolicnost"**

[Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5955]

To je bilo u toj mjeri da su pojedini ashabi govorili: "Prepoznavali smo dvolicnjake i hipokrite po njihovoj mrznji prema Aliji".

Zar Ajsa nije cula Poslanikove rijeci "Ko god prihvata mene kao vodju, onda je i Alija njegov vodja".

Nema sumnje da je cula, ali joj se nisu ni malo dopadale. Ona nije mogla podnijeti da cuje njegovo ime, a kada je do nje dosla vijest o njegovoj smrti ucinila je sedzdu u znak zahvalnosti Allahu.

[El-Tabari, Ibn el-Athir, i drugi istoricari koji su pisali o dogadjajima u 40. p.Hidzre]

Nije mi namjera da ovdje pisem o zivotu Umul Mu'minin, Ajse, nego samo zelim pokazati kako su se poneki od vaznih ashaba okrenuli protiv islamskih principa i prekrсили naredjenja poslanika Muhammeda (s)

Jos cu navesti samo jedan dogadjaj koji se desio Ajsi za vrijeme tog nesrecnog rata, a oko kojeg se slazu svi istoricari.

Kada je prolazila pokraj jezera u kraju pod imenom el-Havab, cula je lavez pasa. Odjednom se sjetila rijeci poslanika Muhammeda (s) koji ju je upozorio da ce cuti lavez kada bude prolazila kroz ovaj kraj kada bude kretala u rat naredivši joj da ostane u kuci i ne krsi Allahovu komandu. Pocela je plakati i histericno govoriti: "Vracamo se nazad!...Vracamo se nazad...!"

Tada su Talha i Zubejr, takodjer poznati ashabi, doveli pedeset ljudi koje su bili potkupili da kazu i uvjere Ajshu da se mjesto ne zove el-Havah. Poslije toga je nastavila putovanje i stigla u Basru. Mnogi istoricari vjeruju da su tih pedeset ljudi bili prvi koji su lazno svjedocili u istoriji islama. [El-Tabari; Ibn Athir; el-Madejni i drugi istoricari koji su pisali o dogadjajima iz 36 p.Hidzre]

O Muslimani! O vi koji imate prosvijetljeno srce... pomozite nam u rjesavanju ovog problema! Da li su to zaista bili posteni i cestiti ashabi, kako smo uceni da vjerujemo? Da li su to zaista bili najbolji ljudi poslije Allahovog Poslanika (s) kako to i danas neki tvrde? Kako su mogli lazno svjedociti kada je poslanik Muhammed (s) to smatrao jednim od najvećih grijeha cija kazna je Dzehennem.

Isto pitanje se namece: ko je bio u pravu, a ko ne? Da li Alija i oni koji su ga podrzavali, ili Ajsa, Talha i Zubejr i njihovi sljedbenici. Nema trece mogucnosti. Ja ni malo ne sumnjam da bi svaki posten istrazivac stao na Alijinu stranu i osudio Ajsu i njene pristalice zbog izazivanja tog nesretnog rata, koji je unistio mnoge muslimanske zivote i ostavio oziljak koji se i danas vidi.

Zbog daljeg pojasnjenja i zbog vlastitog zadovoljstva, spomenucu ovdje ono sto Buhari nije mogao a da ne napise o događajima vezanim za ovaj rat.

Kada su Talha, Zubejr i Ajsa kretali ka Basri, hazreti Alija je poslao Amara ibn Jasira i Hasana ibn Alija u Kufu. Po svome dolasku su otisli u gradsku dzamiju gdje su se obratili Muslimanima. Amar je rekao: "Ajsa je otisla u Basru... i Allaha mi, ona je Poslanikova zena u ovom zivotu i u onom poslije, ali znajte da vas Allah, Uzviseni, ovim ispituje da vidi koga cete poslusati: Njega ili nju.

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 57, hadis 116]

Takodjer, Buhari pise u svojoj knjizi u dijelu gdje govori o događajima u kucama Poslanikovih zena i ovo:

"Jednom je poslanik Muhammed (s) drzao hutbu (govor), da bi na kraju pokazao rukom ka kuci u kojoj je zivjela Ajsa i rekao: Tamo je nevolja... tamo je nevolja... tamo je nevolja, tamo je mjesto odakle ce se pojaviti sejtanovi rogovi.

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 57, hadis 116]

Na mnogo mjesta Buhari pise cudne stvari o Ajsi, npr. O njenom losem ponasanju prema poslaniku Muhammedu u toj mjeri da ju je otac trebao tuci dok ne bi pocela krvariti; onda, o njenim stalnim zahtjevima i zalbama Poslaniku (s) sve dok joj Allah nije zaprijetio... i mnogi drugi događaji za koje ovdje nemamo prostora.

Poslije svega toga se pitam zbog cega je Ajsa zaslužila toliko postovanje od strane nas, sunnija? Da li samo zbog toga sto je bila Poslanikova zena? Ali, on je imao i drugih zena, neke od njih bolje od Ajse, kako je on to sam rekao. [Sahih Tirmizi. El-Istiab i El-Isabah (Biografija Shafije)]

Ili, mozda, sto je bila Abu Bekrova kcerka!? Ili, mozda, sto je odigrala vaznu ulogu u nijekanju Poslanikove oporuke za hazreti Aliju kao nasljednika i vodju Muslimana? Kada je do nje dosao glas da je Poslanik odredio Aliju kao halifu, zna se da je rekla:

"Ko kaze to? Ja sam bila s Poslanikom (s) cija je glava bila u mome krilu.

Kada mi je rekao da mu donesem lavor s vodom, podigla sam se i on je u medjuvremenu umro. Kako je mogao odrediti njega (Aliju) za nasljednika"?

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 736]

Ili je to zbog toga sto je vodila rat protiv Alije i njegovih sinova i cak sprijecila dzenazu Poslanikovog unuka, Hasana, da prodje ka mjestu gdje je Poslanik bio ukopan, rekavsi: "Ne dopustam nikome koga ja ne volim da udje u ovo mjesto".

Zaboravila je, ili mozda ignorisala Poslanikove rijeci o Hasanu i njegovom bratu Husejnu: "Allah voli one koji vole njih i Allah mrzi one koji mrze njih"

Ili, kada je rekao: ***"Objavljujem rat onima koji se bore protiv vas i mir onima koji vama nude mir"***

Postoji toliko slicnih hadisa poslanika Muhammeda (s) da ne mozemo a da ne zakljucimo da su mu ova dva unuka bila toliko draga i voljena.

Ona je cula mnogo vise kazivanja u Alijinu cast, ali je uprkos Poslanikovom upozorenju bila spremna da se bori protiv njega i uvjeri druge da se bore zajedno s njom negirajuci njegove vrline. Zbog svega toga, Umajjadi (vladajuca partija) su je voljeli i dali joj visok polozej medju islamskim licnostima, ispunili knjige njenim vrlinama i ucinili je velikim autoritetom islama, jer kako tvrde, kod nje je bilo **"pola vjere islama"**.

Drugu polovinu su pripisali Abu Hurejri, koji im je govorio ono "sto su zeljeli cuti". Zbog toga su mu dodijelili razlicite casti: postavili ga gradonacelnikom Medine, dali mu el-Akik palatu i dodijelili mu titulu "Ravijat el-Islam"(prenosilac islama). On je olaksao Umajjadima da stvore jedan potpuno novi islam u koji su stavili sta god su zeljeli i koji je Kur'anom i Poslanikovim hadisom podrzavao njihove interese i vladavinu.

Neminovno, takvoj vjeri je nedostajala ozbiljnost, jer je postala puna suprotnosti i mitova pomocu kojih je vecina cinjenica bivana sakrivena ili iskrivljena. Oni su prisiljavali ljude da vjeruju u te lazi i izmisljotine, tako da

je Allahova vjera postala obicna sala, gdje se niko nije vise bojao Allaha kao sto se bojao Muavije.

Kada pitamo neke od nasih alima o Muavijinom ratu protiv hazreti Alije, ratu koji je podijelio Muslimana na sunnije i shije i ostavio oziljak koji je vidljiv do danasnjih dana, oni ovako odgovaraju:

"Alija i Muavija su obojica primjerni ashabi, koji su tumacili islam na svoje nacine. U svakom slucaju, Alija je bio u pravu i zbog toga zaslujuje dvije nagrade. Muavija je grijesio, pa zbog toga njemu pripada jedna nagrada. Nije nase pravo da ih osudjujemo ili podrzavamo, jer Allah Uzviseni, kaze:

"Taj narod je bio i nestao; njega ceka ono sto je zaslužio i vas ce cekati ono sto cete zaslužit, i vi necete biti pitani za ono sto su oni radili".Kur'an 2:134

Na zalost, ovako izgledaju nasi odgovori, koje ni razum, ni vjera, niti zaista, ni jedan zakon ne bi bio spreman prihvatiti. O Boze! Ne mogu me optuziti da prazno pricam niti da zelim ikome zlo. Molim te da me zastitis od sejtanovog uticaja.

Kako se moze zdrava pamet sloziti da je Muavija radio po islamu i jos mu pripada nagrada, kada je vodio rat protiv Imama Muslimana prouzrokujući smrti hiljade neduznih vjernika, plus ostale zlocine koje je pocinio? On je bio poznat medju istoricarima kao onaj koji se rjesavao svojih protivnika otrovanim medom i koji je govorio: "Allah ima vojnike stvorene od meda".

Kako mogu reci za njega da se drzao islama kada je bio vodja one strane koja je bila nepravedna i koja je gazila po islamskim principima? Dobro je poznato da je poslanik Muhammed (s) rekao: **"Zao mi je za Amara... On ce biti ubijen od strane zle grupe"**. A, zna se da je Amar bio ubijen od Muavije i njegovih pristalica.

Kako za njega mogu reci da je stitio islam kada je ubio Hidzra ibn Adija i njegove druggove i zakopao ih u sirijskoj pustinji? A, zasto? Zato sto su odbili da javno psuju i proklinju Aliju ibn Abu Taliba.

Kako za njega mogu reci da je bio pravedan sahaba kada je otrovom ubio Hasana, Poslanikovog unuka?

Kako za njega mogu reci da je bio u pravu kada je prisilio Muslimane da ga priznaju za halifu i prihvate njegovog korumpiranog i iskvarenog sina, Jezida, kao nasljednika i na taj nacin prominio sura sistem u jedan nasljedni?

[Procitati: El-Khalifat vel-Mulk od Mavdudija i Jevm el-Islam od Ahmeda Amina]

Kako ga mogu smatrati za onoga ko je nastojao promovisati islam i jos ga nagraditi, kada je prisiljavao Muslimane da izazivaju Allahov lanet (prokletstvo) na Aliju i EhlulBejt (Poslanikovu familiju) i ubijao one ashabe koji su to odbijali, tako cineci proklinjanje tradicijom u svim lokalnim dzamijama za vise od sesdeset godina. Veliki je Allah! Nema snage niti moci osim Njega, Uzvisenog i Velikog!

Opet dolazimo do onog pitanja: ko je bio u pravu, a ko ne?

Da li Alija i oni koji su ga podrzavali, ili Muavija i njegove pristalice? A, da li se zna da je poslanik Muhammed (s) sve objasnio!?

Pretpostavka o ispravnosti svih ashaba nema mjesta, jer prosto, logika je ne prihvata. Postoje mnogi slicni primjeri iz istorije i ako bismo zeljeli da proucimo u detalje svaki od njih, morali bismo da napisemo tomove i tomove knjiga. Ovom prilikom sam zelio biti kratak, pa sam zato odabrao samo nekoliko. Hvala Allahu, to je bilo dovoljno da pobijem sve tvrdnje onih ljudi oko mene koji su mi uspjeli zavrtiti pamet odredjeno vrijeme i sprijeciti da analiticki posmatram Poslanikove hadise i istorijske dogadaje, koristeci razum i zdravu logiku, kako nas to Kur'an i Poslanikov sunnet uce da cinimo.

Zbog toga, ustacu protiv sebe i osloboditi se prasine predrasuda kojom su me prekrili. Oslobodicu se okova i lanaca kojima sam bio vezan vise od dvadeset godina i reci: "Zelim da moj narod zna da mi je Allah dodijelio oprost i uvrstio me medju plemenite i postovane ljude. Zelim da je moj narod u stanju da otkrije svijet o kome nije nista znao, ali mu se i pored toga suprotstavljao."

Pocetak Promjene

Ostao sam uznemiren i zbunjen puna tri mjeseca. Cak i u snu, moja pamet je bila savladana i potresana sumnjama i strahom za vlastitu sudbinu zbog uznemirujucih otkrica o velikim ashabima cije zivote sam proucavao.

Pronalazio sam mnogo iznenadjujucih suprotnosti u njihovom ponasanju. Za vrijeme vlastitog zivota sam bio odgojen da poshujem i da se divim tim velikim ljudima, vjerujuci da svako nepostivanje i lose govorenje o njima mogu donijeti nesrecu.

Citao sam u knjizi "Hajat el-Hajvan el-Kubra" od Damirija ovu pricu

"Jedan covjek je jahao u karavanu zajedno s prijateljima. Za vrijeme putovanja poceo je da govori uvrjedljivo o Omeru ibn Hatabu, dok su ga prijatelji nastojali odvratiti od toga. Kada je otisao da obavi nuzdu, crna zmija ga je ujela od cega je ubrzo i umro. Kada su mu iskopali kabur, pronasli su crnu zmiju unutra; kada su iskopali na drugom mjestu, opet su pronasli zmiju. Svaki put kada bi iskopali kabur, pronalazili bi zmiju. Onda im je jedan uceni covjek rekao: "Kopajte gdje god hocete, cak i ako bi kopali na kraju svijeta pronasli biste crnu zmiju. To je zato, jer Allah hoce da kazni ovog covjeka u ovom zivotu prije kazne na ahiretu zato sto nije postovao vodju Omera".

Tako, u isto vrijeme dok sam ulagao veliki trud istrazujuci, osjecao sam strah i bio zbunjen. To je i zato sto sam vjerovao da su najbolje halife bili Abu Bekr el-Siddik, onda Omer ibn Hatab el-Faruuk, kojim je Allah razdvajao lose od dobroga. Poslije njega dolazi Osman ibn Affan Zul-Nurejn, pred kojim su Allahovi melecii osjecali stid i nakon njega dolazi Alija ibn Abi Talib, vrata u grad znanja. Poslije ovih cetiri dolazi ostalih sest od desetorice kojima je bio obecan Dzennet. To su bili Talha, Zubejr, Sa'ad, Sa'id, Abdul-Rahman i Abu Ubejdah. Poslije njih dolaze svi ashabi.

Vezano za njih kazu da Kur'anski ajet: "Mi ne pravimo razlike medju Njegovim Poslanicima..." prenosno znaci da Muslimani ne smiju praviti razlike medju Poslanikovim ashabima.

Zbog svega toga sam se plasio za sebe. Mnogo puta sam trazio od Allaha da mi oprost. Takodjer, nekoliko puta sam pomislio da izostavim sve to sto me je dovodilo da sumnjam u karaktere ashaba Bozijeg Poslanika, ali sam znao da bi me to odvelo u jos vecu sumnju.

Za vrijeme tog perioda, kroz razgovore s nekoliko alima pronasao sam mnogo suprotnosti koje nisu mogle biti prihvacene od strane jednog intelektualca. Ovi alimi su me upozoravali da ce Allah oduzeti od mene Svoj rahmet i spustit nesrecu na me ako nastavim s proucavanjem o ashabima.

Njihovo neprestano suprotstavljanje i njihovo odbijanje svega sto bih rekao, zajedno s mojim istrazivackim duhom i zeljom da dodem do istine, prisilili su me da nastavim s radom.

Razgovor s alimom

Poceo sam razgovor s jednim nasim alimom:

Kada je Muavija uzrokovao ubistva nevinih i ponizavanje postenih, vi smatrate da je radio po islamu, ali tumacio ga pogresno i zbog toga mu pripada jedna nagrada. Kada je Jezid pobio Poslanikove potomke i ovlastio svoju armiju za pljackanje Medine, vi smatrate da je radio po islamu i zato sto je pogrijesio u njegovom tumacenju, zasluzuje samo jednu nagradu. Neki od uleme cak kazu: "Husejn je bio ubijen sabljom svog djeda".

Zasto i ja ne bih sada radio po islamu i objasnio ga sebi kroz ovo istrazivanje koje me prinudjava da sumnjam u namjere ashaba i da skinem veo koji prekriva neke od njih? Zar kriticko istrazivanje njihovih zivota moze biti vece zlo od Muavijinih i Jezidovih ubistava clanova Poslanikove porodice? Ako

budem u pravu zaslujuem dvije nagrade, a ako pogrijesim pripada mi samo jedna. U svakom slucaju, moja kritika nije s namjerom da vrijedjam, nego se nadam da na taj nacin dodem do istine: ko je u pravu, a ko grijesi? To saznati je moja duznost i duznost svakog Muslimana i Muslimanke, a Allah, hvaljen neka je, zna sta je u nama.

Alim mi je odgovorio ovim rijecima:

Moj sine, idztihad (tumacenje i izvodjenje zakljucaka) nije dozvoljeno za neko vrijeme.

Ko ga je zabranio?

Cetiri Imama (Abu Hanifa, Hanbel, Sa'fi, Malik) - odgovorio mi je.

Elhamdulillah! - s olaksanjem sam uzviknuo - ako to Allah nije zabranio, niti Poslanik, a ni cetiri prve halife, za koje nam je naredjeno da slijedimo, nista me ne sputava da zakljucujem prema rezultatima svojeg istrazivanja.

U islamu se ne mozete oslanjati na svoje zakljucke ukoliko ne poznajete sedamnaest nauka medju kojima su: tefsir (tumacenje Kur'ana), lingvistika, gramatika, sarf (morfologija), retorika, hadis, istorija i druge... - poceo je da mi objasnjava, ali sam ga prekinuo rijecima: "Moji zakljucci ne bi bili o Kur'anskim pravilima, niti o Poslanikovim hadisima, niti mi je zelja da postanem neki lider koji ce se slusati. Ne! Jednostavno, zbog samog sebe, zelim da znam ko je bio u pravu a ko nije. Na primjer, da saznam ko je izmedju Alije i Muavije bio u pravu, nije potrebno da znam sedamnaest nauka. Sve sto treba da ucinim je da proucim zivote i djela obojice i istina ce mi se sama pokazati."

A zasto vam je vazno da znate sve to sto je bilo? - onda je procitao ovaj ajet iz Kur'ana:

"Taj narod je bio i nestao; njega ceka ono sto je zaslužio, i vas ce cekati ono sto cete zaslužit, i vi necete biti pitani za ono sto su oni radili". Kur'an 2:134

Tacno tako, - rekao sam - Allah kaze "... vi necete biti pitani", a ne kaze "nemojte pitati".

Da stoji "nemojte pitati za ono sto su radili", moje istrazivanje ne bi bilo opravdano. Allah nas nece pitati za djela koja su oni cinili nego za nasa vlastita djela, jer On kaze u Svojoj knjizi:

"Svaki covjek je odgovoran za ono sto je radio". Kur'an 74:38

i jos:

"Da ni jedan grijesnik tudje grijehe nece nositi, i da je covjekovo samo ono sto sam uradi. Kur'an 53:38,39

Zar nam se u samom Kur'anu ne govori o proslim narodima s ciljem da izvucemo pouke iz njihovih zivota. Allah nam govori o Faraonu, Hamanu, Nimrodu, Karunu i o ranijim poslanicima i njihovim narodima, ne dzaba, nego da bi nam se pokazalo sta valja a sta ne. Sto se tice vasesg pitanja, zasto zelim znati sve to iz nase muslimanske istorije: zelim, jer mi je to jako vazno. Kao prvo, da saznam ko je slusao Allaha, tako da mu budem prijatelj i da saznam ko je prekrasio Allahova naredjenja, tako da mu se suprotstavim. To je ono sto mi Kur'an nalaze da cinim.

Kao drugo, vazno mi je da saznam kako treba da pravilno izvrsavam svoj ibadet (namaz, post, zekat i sve one radnje u ime Allaha) tj, na nacin koji mi je Allah odredio, a ne nacin Malika ili Abu Hanife ili bilo kojeg drugog tumaca vjere.

Na primjer, imam Malik ne preporucuje da se "Bismila" uci za vrijeme namaza, dok imam Abu Hanifa to smatra obaveznim. Drugi kazu da je namaz bez toga neispravan. A i sami znate da je namaz stub vjere i da ce Allah primiti sva ostala djela ako je namaz primljen. Ako namaz nije primljen sva druga djela su, takodjer, izgubljena. Zbog toga ne zelim da moj namaz bude neispravan i neprihvacen kod Allaha.

Dalje, shije kazu da se pri uzimanju abdesta površine stopala moraju potirati mokrom rukom, dok sunni kazu da se noge moraju oprati. Ali, ako citamo

Kur'an gdje pise "...potarite dio glave i stopala", pitamo se kako prati nesto kada se jasno kaze "potrati"?!. Kako vi ocekujete od jednog razumnog Muslimana da prihvati jedno a odbije drugo bez istrage i objasnjenja?

Na ovo mi je rekao:

Vi mozete uzeti iz svakog mezheba ono sto zelite, jer su svi oni islamski pravci potekli od Allahovog Poslanika.

Bojim se da tada ne postanem jedan od onih za koje je Allah rekao u Kur'anu:

Reci ti meni ko ce uputiti onoga koji je strast svoju za boga uzeo, onoga kojeg je Allah, znajuci ga, u zabludi ostavio i sluh njegov i srce njegovo zapacatio, a pred oci njegove koprenu stavio? Ko ce mu, ako nece Allah, na pravi put ukazati? Zasto se ne urazumite? Kur'an 45:23

Znate, je ne mislim da su sva cetiri mezheba ispravna sve dok se u jednom nesto zabranjuje, a to isto je u drugom dopusteno. Ne zvuci nimalo logicno da je nesto u isto vrijeme dopusteno i zabranjeno. Boziji Poslanik (s) nije sumnjao u pravila iz Kur'ana, jer sve sto je u njemu je Allahova objava:

"...Da je on (Kur'an) od nekog drugog a ne od Allaha, sigurno bi u njemu nasli mnoge protivrjecnosti" Kur'an 4:82

Zbog mnogih protivrjecnosti izmedju cetiri islamska mezheba, oni ne mogu biti od Allaha niti od Njegovog Poslanika, jer poslanik Muhammed (s) nije nikad protivrjecio Kur'anu.

Kada je Alim priznao moje argumente za logicne i ispravne, rekao mi je:

Savjetujem vas, tako vam Allaha, ma koliko sumnjicavi da ste, nemojte sumnjati u Hulefaul Rasidun (cetiri prve halife), jer su oni cetiri stuba na kojim islam stoji. Ako jedan od njih popusti citava zgrada ce se srusiti.

Boze me sacuvaj, sta je onda poslanik Muhammed (s) ako su njih cetvorica stubovi islama? - upitao sam.

Poslanik je ta zgrada, jer on sam predstavlja citav islam. -odgovorio je.

Kada sam to cuo, rekao sam:

Da li vi to indirektno kazete da se Allahov Poslanik nije mogao odrzati bez podrške njih cetvorice, dok Allah Uzviseni, kaze:

"On je poslao Poslanika Svoga s uputom i vjerom istinskom da bi je uzdigao iznad svih vjera. A Allah je dovoljan svjedok". Kur'an 48:28

Allah je poslao Muhammeda s porukom islama i nije ukljucio u to ni jednog od njih cetvorice, niti ikog drugog. Vezano za ovo u Kur'anu stoji:

"Mi smo vam jednog od vas kao poslanika poslali, da vam rijeci nase kazuje i da vas ocisti i da vas knjizi i mudrosti pouci i da vas ono sto niste znali pouci". Kur'an 2:151

Ovo sto vam kazujem smo naucili od nasih otaca i postovanih ucitelja. Mi se nismo suprotstavljali onome cemu su nas oni ucili, kao sto vi, danasnja generacija, to cinite. Vi ste u sve poceli sumnjati, cak i u samu vjeru. To je jedan od znakova da je Sudnji Dan blizu, jer Allahov Poslanik je rekao: "Sudnji Dan ce doci kao rezultat dijela zlih ljudi". - moj sagovornik mi je rekao.

Ali, zasto preuvelicavanje!? - rekao sam: "Boze me sacuvaj da sumnjam u vjeru. Vjerujem u Allaha, Koji je jedinstven i Koji nema druga. Vjerujem u Njegove Meleke, Knjige i Poslanike. Vjerujem da je poslanik Muhammed Njegov rob i poslanik, da je on najbolji od svih poslanika i zadnji od njih. Musliman sam i ne mozete me optuziti da sumnjam u svoju vjeru.

Vi sumnjate, i jos vise od toga, - bio je uporan - jer iznosite optuzbe protiv velikih ashaba, Abu Bekra i Omera, koje je Poslanik volio i cijenio: "Ako bi stavili na vagu iman (vjeru) citavog mog Ummeta (Zajednice Muslimana) i iman Abu Bekra, njegov bi iman prevagnuo".

I vi ste nasli danas, cetrnaest vjekova poslije Hidzre, da sumnjate u ispravnost ashaba, narocito Abu Bekra i Omera. Zar vam nije jasno da je taj

narod u Iraku pokvaren i dvolican! - moj sugovornik mi je na kraju s velikim zarom rekao.

Kako se odnositi prema ovakvom razmisljanju!? Razgovarao sam s covjekom koji je smatran ucenim i koji je uzivao veliki ugled. Sada se pred svojom publikom ponasao arogantno i naduto. Na licima prisutnih sam primijetio zlobnost i podsmijeh.

Brzo sam otisao do kuce i vratio se s dvije knjige, "El- Muvatta" od imama Malika i Buharijev "Sahih".

Oprostite, - poceo sam - ono sto me je natjeralo da sumnjam u Abu Bekra su rijeci nikog drugog do poslanika Muhammeda (s)

Otvorio sam "El-Muvatta" i procitao:

Poslanik se obratio shehidima na Uhudu rijecima: "Ovima ovdje, ja sam svjedok". Onda je Abu Bekr rekao: "Allahov Poslanice, zar i mi nismo njihova braca? Zar nismo primili islam u isto vrijeme kad i oni? Zar se nismo borili kao sto su i oni"?

Onda je Poslanik rekao: Jeste, ali ja ne znam sta cete vi uciniti poslije mene.

Kada je cuo ovo Abu Bekr je gorko zaplakao i rekao: "Mi cemo izmijeniti mnogo stvari poslije vas".

[Muvatta od Imama Malika, prvi dio, str. 307; Maghazi el-Vakidi str. 310]

Poslije toga sam otvorio "Sahih Buhari" i procitao:

"Jednom je Omer ibn Hatab dosao do Hafse u koje je sjedila Esmā bint Umejs. Kada ju je ugledao, upitao je: Ko je ona?"

Hafsa je odgovorila: Esmā bint Umejs.

Da li je ona ta Etiopljanka?

Esma je odgovorila potvrdno nakon cega je Omer rekao: Mi smo emigrirali (otisli iz Mekke u Medinu) prije vas, tako da smo blizi Bozijem Poslaniku od vas.

Na ove njegove riječi Esma postade ljuta i rece: Nije tako, Allaha mi? Vi ste bili s Poslanikom koji je hranio vase gladne i ucio znanju vase neznalice, dok smo mi bili u stranoj zemlji Abusiniji, radi Allaha i Njegovog Poslanika. Svaki put kada bih nesto pojela ili popila, sjetila bih se Allahovog Poslanika. Mi smo tamo patili i bilo nas je strah. Allaha mi, ovo cu mu prenijeti detaljno, nista dodavajuci niti ista izuzimajuci.

Kada je Poslanik dosao ona je rekla: "O Boziji Poslanice, Omer je rekao to i to. On je upitao: "Sta si mu rekla na sve to"? Ona je rekla: "To i to".

On mi nije blizi nego sto ste vi. On i njegovi drugovi su emigrirali samo jednom, dok ste vi emigrirali dva puta - rekao je Poslanik.

Poslije toga Esma je rekla: "Nasla sam Abu Musa i jos neke iz nase grupe, koji su me upitali sta je Poslanik rekao. Kada su culi bili su veoma obradovani".

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 539]

Kada sam procitao ove hadise, izrazi lica ucenog sejha i onih oko njega su se vidno promijenili. Gledali su se medjusobno, cekajuci shejha, koji je bio dobro uzdrman, da nesto kaze. On je samo podigao obrve kao znak iznanedjenja i rekao:

Boze, podaj mi vise znanja.

Ako je sam Boziji Poslanik bio taj koji je prvi pocao da sumnja u Abu Bekra, jer nije bio siguran u ono sta ce ovaj uciniti poslije njega; i ako sam Boziji Poslanik kaze da su mu Esma i njena grupa bili blizi od Omera, onda je moje pravo da ne dajem nikome nikakve privilegije prije nego saznam istinu. Zar se i vama ne cini da ovi hadisi ponistavaju sve one hadise koji uzdizu Abu Bekra i Omera. Cak sta vise ovi hadisi su mnogo realniji od onih koji govore o njihovim navodnim odlikama.

Kako je to moguće!? - dodje glas iz publike.

Allahov Poslanik (s) je posumnjao u Abu Bekra, rekavši: "Ne znam šta ćete uraditi poslije mene". Kada se danas osvrnemo nazad, vidjećemo da istorija svjedoci da su se stvarno i promijenili. Zabilježeno je da je Abu Bekr plakao, jer je priznao da se promijenio. I zbog toga što je naljutio Hazreti Fatimu, kcerku Bozijeg Poslanika (kao što je objašnjeno ranije). Na kraju se pokajao i pozelio da nije ni živio kao ljudsko stvorenje. Što se tiče hadisa: "Iman (vjera) Abu Bekra bi prevagnuo kada bi se stavila na vagu sa imanom citavog Ummeta" - smatramo ga spoorim i netacnim. Kako je moguće da vjera covjeka, koji je proveo više od cetrdeset godina vjerujući u idole i obozavajući ih, bude veća od vjere citave Zajednice Muslimana, u kojoj je bilo i ima toliko bogobožasnih i pobožnih ljudi, shehida i Imama, koji su provodili citave zivote boreći se za islam? Kako se Abu Bekr može uklopiti u taj hadis? Da je istinit on ne bi pozelio da nije ni bio ljudsko stvorenje. Dalje, da je njegova vjera bila veća od vjere citave islamske umme, hazreti Fatima ne bi bila ljuta na njega niti bi molila Allaha u svakom namazu da ga kazni.

Uceni Alim nije reko ništa, ali je neko iz publike glasno uzviknuo:

Tako mi Allaha, ovaj hadis me je učinio da posumnjam.

Onda mi je Alim rekao: "Da li je ovo to što ste željeli? Učinili ste da ovi ljudi počnu sumnjati u vlastitu vjeru."

Drago mi je bilo da mu je jedan covjek iz publike rekao: "Stanite, ovaj covjek je u pravu. Nismo procitali cijelu knjigu, nego smo vas uvijek slusali i prihvatili sve što kazete. Sada nam se čini da ovaj efendija pravo govori. Pustite nas da sami citamo i donesemo vlastite zaključke."

I drugi su se s njim složili, tako da se razgovor završio pobjedom istine. To nije bila pobjeda silom, nego logikom idokazivanjem. Allah kaže:

"...Reci: "Dokazite ako istinu govorite"! Kur'an 27:64

To me je ohrabrilo da krenem s proučavanjem i otvorilo mi vrata kroz koja sam usao u ime Allaha i pomoću Allaha, tražeci istinske Poslanikove

prijatelje i sljedbenike. Nadam se da mi Allah, Uzviseni i Veliki, podari uspjeh i prosvijetli moje srce, jer je On obećao osvijetliti put svakome onome koji traži istinu i On nikad ne propusta ispuniti Svoje obećanje.

Istrazivanje je trajalo tri godine, jer sam neke knjige, kao što je "El-Muradzaat" od imam Sharafudina, citao više puta. Pomocu nje su mi se otvorili novi vidici i pomocu nje sam bio privucen ka slijedjenju i simpatisanju Ahlulbejta.

Procitao sam "El-Ghadir" od sejh El-Aminija tri puta zbog njegove jasnoće i mnoštva uvjerujucih podataka. Takodjer sam procitao "Fadak u Istoriji" od sejhida Muhammeda Bakira Sadra i knjigu "El-Sakifa" od sejhida Muhammeda Riza el- Muzafira, koja mi je objasnila mnoge nejasnoće.

Procitao sam "El-Nass vel-Idztihad" i postadoh jos više uvjeren. Onda sam procitao "Abu Hurejra" od Sharafudina i "Shejh el- Mudira" od shejha Mahmuda Abu Rajja el-Misrija. Iz njih sam saznao da su se ashabi, koji su se promijenili poslije Poslanikove smrti, dijelili u dvije grupe: Prva, koja je promijenila sunnet, jer se docepala utjecajnih položaja i vlasti. Druga grupa je mijenjala Poslanikov sunnet tako što je proizvodila lazne hadise i pripisivala ih Bozijem Poslaniku.

Procitao sam "Imam Sadik i Cetiri Mezheba" od Asada Hajdera, gdje sam naucio razliku izmedju obdarenog i stecenog znanja. Takodjer sam saznao razliku izmedu Allahove mudrosti kojom On obdaruje koga zeli i nametanja vlastitog misljenja i tumacenja (islama) po vlastitom cejfu što je udaljilo Zajednicu Muslimana od izvora vjere.

Procitao sam više knjiga od sejhida Dzafera Murtaze el Amili-ja, od sejhida Murtaze el-Askari-ja, od sejhida Khoi-ja, od sejhida Tabatabai-a, od sejhida Muhammeda Amina Zejnul-Dina, od Faruzahadija, od Ibn Abija el-Hadida el-Mu'tazilija, njegov komentar "Nahdjul-Balaghe" i od Taha Husejna "El-Fitna el-Kuhra".

Od knjiga o istoriji sam procitao sljedeće anale od El Tabarija, Ibn el-Asira, El-Mesudij i El-Jakubija. Citao sam i više sve dok nisam bio uvjeren da su

shije (shiti) koje slijede dvanaest imama u pravu.

Eto tako sam se, Allahovom pomoci, ukrcao na ladju Ahlulbejta trazeci njihovo prijateljstvo. Hvala Allahu, pa sam nasao odgovarajucu zamjenu za ashabe, koji su, prema mom istrazivanju, skrenuli sa pravog puta i vratili se u nevjerovanje, osim njih nekolicine.

Zamijenio sam ih za imame iz Ahlulbejta, Poslanikove porodice, koju je Allah procistio od svakog grijeha i naredio nam da im se priblizimo i da ih slijedimo.

Shije nisu, kako neka nasa ulema tvrde, Persijci i magusi (obozavaoci vatre) cija snaga i slava je bila unistena od strane Omera u Kadisija ratu i da je to razlog zasto ga oni sada mrze.

Onima koji tako tvrde moj odgovor je ovo: "Slijedjenje islama ocuvanog preko Poslanikove porodice nije ograniceno samo na Perziju, jer shije zive i u Iraku, Saudijskoj Arabiji, Siriji, Libanu i svi oni su Arapi. Pored toga, shije zive u Pakistanu, Indiji, Africi, Americi, Evropi i niko od ovih nije Arap niti Persijac".

Ako se ogranicimo na shije iz Irana stvar postaje jasnija, jer sam nasao da Iranci slijede dvanaest imama koji su svi Arapi iz plemena Kurejs, porodice Hasim. Ako bi Iranci imali predrasuda i mrzili Arape, kako neki tvrde, oni bi uzeli Selmana Farsija kao svog imama, jer je on bio jedan ugledni sahaba, postovan i od shija i od sunija. U drugu ruku, nalazim da su vecina imama suni mezheba Iranci. Iz Irana dolazi Abu Hanifa, En-Nisa'i, El Tirmizi, Buhari, Muslim, Ibn Madza, Gazali, Ibn Sina, El-Farabi i mnogi drugi. Ako bi sve shije bili Iranci, koji su odbacili Omera ibn Hataba, jer im je razorio moc, onda kako mozemo objasniti odbacivanje Omera od strane samih Arapa?

Odbacivanje Omera dolazi zbog njegove uloge u sprjecavanju hazreti Alije ibn Abi Taliba da mu pripadne uloga koju mu je odredio sam poslanik Muhammed (s) tj, kao halife poslije njega. Ovaj prvi poremećaj je kasnije uzrokovao mnoge unutrasnje ratove koji su na kraju i unistili Zajednicu Muslimana.

Krajnje je vrijeme da se sazna istina o svemu ovome i da svaki učen čovjek koji je slobodan da kritički razmisli odbaci svaku neprimjerenu optužbu. Tačno je da su šijehi, bilo da su Perzijci ili Arapi ili iz bilo kojeg naroda, uvijek u stopu slijedili Kur'an i sunnet Božijeg Poslanika i njegove Porodice, uporno odbijajući da prihvate bilo kakvu promjenu ili zamjenu, uprkos proganjajima od strane Umajjada i kasnije Abbasida za punih sedam vijekova. Za vrijeme tog perioda, ove vlasti su progonile šijehi istjerujući ih sa njihovih ognjista, zatvarajući ih i ubijajući. Šijehi su oduzimana sva prava, njihova učenja zabranjivanja i vjerovanja osporavana. Da bi ih udaljili od naroda, protiv njih su proizvodili lazi i izmisljali svakojake price. Ovo se sve osjeti i dan danas.

Uprkos tome, šijehi su se održale, ostali strpljivi i prihvatili da budu optuživani za svoju vjernost Allahu i Njegovom poslaniku. Zbog svoje upornosti u svemu tome plaćaju i danas veliku cijenu. Ovom prilikom pozivam bilo koga od naše učenice uleme da se okusa u debati sa šijskom ulemom i siguran sam da će biti savladan njihovim prosvjetljenim načinom raspravljanja.

Jeste, pronasao sam pravu zamjenu i hvala Allahu Koji me je vodio ka tome, jer znam da nikad ne bih uspio sam bez Njegovog uputstva. Hvala Allahu koji me je doveo do grupe koja je spasena i koju sam željno tražio.

Ja ni malo ne sumnjam da je prihvatanje hazreti Alije i Ahlulbejta prihvatanje neraskidivog uzeta - Allahovog uzeta. O ovome postoje mnoga kazivanja Allahovog Poslanika oko kojih se slazu svi Muslimani. Napokon, svaka razumna pamet je najbolji dokaz za onog ko je spreman da sluša. Hazreti Alija je imao najviše znanja od svih ashaba, Alija je bio najhrabriji od svih njih i oko ovoga se svi Muslimani slazu. Zar ovo nije dovoljna podrška Alijinog opravdanog zahtjeva za halifatom poslije poslanika Muhammeda (s).

Allah Uzviseni, kaže:

"Allah vam je odredio Taluta za Vladara" - reče im vjerovjesnik njihov.

"Odakle da nam jos on bude vladar kada smo mi preci od njega da vladamo? Njemu ni veliko bogatstvo nije dato" - rekose oni. "Allah je njega da vama vlada izabrao" - rece on - "i velikim znanjem i snagom tjelesnom ga obdario, a Allah daje vlast kome On hoce. Allah je neizmjereno dobar i On sve zna". Kur'an 2:247

Allahov Poslanik je rekao: ***"Alija je dio mene i ja sam dio njega. On je vodja svakog vjernika poslije mene.***

[Sahih Tirmizi, dio V, str.296; Kasais el-Nisa'i, str.87; Mustadrak el-Hakim, dio III, str. 110]

El-Zamakshari kaze u jednoj od svojih poema:

"Sumnje velike i razlike iste take,

Svako tvrdi da je na pravi put stao.

Samo, ja se cvrsto drzim za La ilaaha illellah,

Volim i slijedim Muhammeda i Aliju,

Jedan pas je cvrsto spavao, u pecini s mladima

I mene briga nije, jer sam u kuci Ahlul-Bejta".

Jeste, pronasao sam izlaz za sebe, hvala Allahu i postao sljedbenik - poslije Allahovog Poslanika - Vodje Vjernika, vodje svih zastitnika, lidera izabranih, uvijek pobjedonosnog Allahovog lava, imama Alije ibn Abi Taliba. Postao sam sljedbenik dva lidera dzennetske omladine, Poslanikova unuka, imama Hasana i Husejna. Postao sam sljedbenik Muhammedove kcerke, majke imama, one zbog koje je Allah ljut kada se ona ljuti, postovane hazreti Fatime Zehre.

Zamijenio sam imama Malika za vodju svih imama, ucitelja Muslimana, imama Dzafera Sadika.

Priklonio sam se devetorici bezgrijesnih ljudi iz Husejnovog potomstva, imamima svih Muslimana i Allahovim evlijama. Zamijenio sam ashabe koji

su se vratili svojim stopama (u nevjerovanje) kao sto su Muavija, Amr ibn As, Mughira ibn Su'ba, Abu Hurejra, Ikrima, Ka'ab el-Ahber i mnogi drugi, za postene ashabe koji nisu nikad prekrusili obecanje dato poslaniku Muhammedu (s) medju njima Ammar ibn Jasir, Selman Farsi, Abu Zar Gifari, Migdad ibn Asvad, Khuzejma ibn Sabit - Zul Suhadetejn i drugi. Hvala Allahu za svjetlost kojom mi je osvjetlio put.

Promijenio sam vjerske vodje iz mog naroda, koji su nam govorili da ne razmisljamo puno o pitanjim vjere i koji su uvijek slijedili pravila sultana. Zamijenio sam ih za shijske alime koji su uvijek drzali otvorena vrata ka izucavanju islama i izvodjenju pravila za nove pojave i koji nikad nisu podlijekali tiranskim vlastima.

Jeste, promijenio sam bezpogovorno vjerovanje u Suprotnosti i nelogicnosti, za ono koje je razumom prosvijetljeno i koje je zasnovano na logicnom izvodjenju.

Kako danas kazu: "isprao sam mozak" od prljavstine koja se nakupila za vrijeme od trideset godina - od lazi Umajjada. Procistio sam ga vjerovanjem bezgrijesnih, onih koje je Allah sacuvao od svake vrste grijeha. Ovo mi je bilo potrebno da bih umirio savjest i prozivio u ispravnom vjerovanju ostatak zivota.

O Boze!...Pomozi nam da zivimo po ugledu na njihove zivote i neka Zajednica Muslimana hodi njihovim stopama, da bi se na kraju putovanja sastali i zajedno zivjeli. Poslanik Muhammed (s) je rekao: "Covjek ce biti doveden medju one koje voli".

Upravo tako sam se i ja vratio svom korijenju. Moj otac i amidze su znali cesto govoriti o nasem porodicnom stablu. Tada bi kazivali da mi pripadamo sadaatima (mnozina od sejid - potomak Bozijeg Poslanika) koji su izbjegli iz Iraka u sjevernu Afriku usljed pragana od strane Abbasida. Naselili su se u Tunisu gdje se mogu i danas naci. Tu zive mnagi sadaati, ali koji su usljed tiranije Umajjada i Abbasida napustili izvorni islam, pa ih ljudi postuju sama zbog njihovog porijekla.

Hvala Allahu za uputstva koje mi je dao

Hvala Njemu za svjetlost kojom me je obasjao i ucinio da ugledam istinu vlastitim ocima.

Razlozi promjene

Razlozi zbog kojih sam se odlucio na promjenu su mnogi ali cu ovdje navesti one najvaznije.

Pisani dokumenti o pravu na halifat

Prije pocetka istrazivanja bio sam odlucio da se necu nikad oslanjati na neki dokaz koji se ne bi nalazio u vjerodostojnim knjigama obje grupe, tj. i sunnija i shija. Sve dokaze i cinjenice, koji nisu bili smatrani istinitim od obje strane, uvijek sam odbacivao.

Sada sam odlucio ispitati prednost o pravu na halifat izmedju Abu Bekra i Alije ibn Abi Taliba. Da li je zaista Poslanik odredio Aliju za svoga nasljednika, kako tvrde shije, ili je Poslanik ostavio Muslimanima da izaberu halifu putem izbora i shure (medusobnim dogovaranjem), kako to tvrde sunnije.

Svaki istrazivac, kome je i malo stalo do istine, pronaci ce jasan tekst u korist hazreti Alije. Na primjer. Poslanikov hadis, koji jasno kaze:

"Ko god smatra mene svojim vodjom, neka takodjer prihvati Aliju za vodju".

Poslanik je izrekao ovaj hadis na oprostajnom hadzu, gdje je jos jednom potvrdio da ce ga Alija nasljediti. Zanimljivo je i to da su Abu Bekr i Omer cestitali Aliji rijecima: Cestitamo Alija danas si postao vodja svih vjernika.

[Musnad od Imam Ahmeda, dio IV. str.281; Sijar el-Alamin od Imam Gazalija, str.12; Tezkirat el-Khavass od Ibn El-Dzavzija, str.29; El-Rijaz el-Nadira od Tabarija, dio II, str.169;]

Okolo ovog hadisa se slazu i sunnije i shije. U stvari, svi moji izvori vezani za ovaj hadis poticu iz sunni knjiga.

Ako citalac zeli vise informacija, moze procitati "El Ghadir" od Aminija (sastoji se od trinaest dijelova) u kojoj pisac navodi hadise prema sunni izvorima.

Sto se tice tvrdnje o navodnom opstem izboru Abu Bekra u Sakifi i njegovom potpunom prihvatanju od strane svih muslimana u dzamiji, pokazuje se da nema nikakve osnove.

Kako je mogao biti sveopste prihvacen i izglasan kada su mnogi muslimani bili odsutni, kao sto su Alija ibn Abi Talib, Abbaz, vecina familije Hasim, **Usama ibn Zejd, Zubejr, Selman Farsi, Abu Zar Gifari, Migdad ibn Asvad, Ammar ibn Jasir, Hudejfa ibn Jemen, Khuzejma ibn Sabit, Abu Burejd Aslami, Bura ibn Azib, Abu Ka'b, Sahl ibn Hanif, Saad ibn Ubada, Kajs ibn Saad, Abu Ejjub Ansari, Dzabir ibn Saad, Halid ibn Saad** i mnogi drugi.

[Tarikh el-Tabari, Tarikh ibn el-Asir, Tarikh el-Khula, Tarikh el-Khamis el-Istiaab]

Sada, gdje je to takozvano jedinstvo u svemu tome!? Odsutnost hazreti Alije samog je dovoljno da se izbori stave pod kritiku, jer je on bio jedini kandidat za halifat, odredjen od Bozijeg Poslanika. Proglasenje Abu Bekra halifom je bilo i bez medjusobnog dogovaranja. U stvari, ljudima se nametnuo njegov izbor na prepad. Sve se to desavalo u prvom soku poslije Poslanikove smrti, dok se njegovo tijelo pripremalo za dzenazu. Poslanik Muhammed (s) jos nije ni bio ukopan kada je stvar oko halifata vec bila završena. Poslije toga koristenja ja sila da bi se od ljudi dobila saglasnost.

[Tarikh el-Khulafa od Ibn Kutejbe, dio I, str.112]

Hazreti Fatimina kuca je trebala biti zapaljena, jer su u njoj nasli utociste

muslimani koji su odbili da daju svoj pristanak. Kako mozemo onda reci da je Abu Bekrov izbor bio sveopste prihvacen i rezultat medusobnog dogovaranja?

Omer ibn Hatab, je licno rekao da je Abu Bekrovo proglasenje bilo greska ali da je Allah zastitio muslimane od njenih posljedica i da ko god ponovi slican izbor treba biti ubijen.

[Sahih Buhari, dio 8, knjiga 82, hadis 817 - peti i deveti pasus hadisa]

Imam Alija je rekao o proglasenju prvog halife ovo:

"Allaha mi! Ibn Kuhafa (Abu Bekr) ga je ugrabio, a i sam zna da je moj položaj u tome jednak osovini mlinskog kamena! Izvor se nalazi kod mene i moj položaj ni ptica ne može doseći".

[Sharh Nehdjul-Belagha od Muhammede Abduha, dio I, str.34, Khudba Shekshekija]

Saad ibn Ubada, ugledni musliman iz Medine, napao je Abu Bekra i Omera na dan kada su se okupili u sakifi, nastojeci ih drzati sto dalje od halifata. Jedva je stajao na vlastitim nogama zbog bolesti tako da nije uspio u svojoj namjeri. Kada su prisutni ansari položili zakletvu Abu Bekru, Saad je rekao: ***"Tako mi Allaha, ja vas necu priznati sve dok ne odapnem na vas i posljednju strijelu, probodem vas kopljem i napadnem macem, skupa sa svojom familijom i plemenom. Allaha mi! Da vam pruže pomoc svi dzini i sva ljudska stvorenja, ja vas necu priznati sve do svoje smrti".***

Saad nije nikad vise klanjao zajedno s njima, nikad sjedio u njihovom drustvu, nikad obavio hadz kada bi i oni i ako bi pronasao neku grupu koja bi se borila protiv njih, on bi joj se pridruzio. Prozivio je svoj zivot u takvom stanju sve dok nije umro u Siriji za vrijeme Omerovog halifa.

[Tarikh el-Khulefa.dio I, str.17]

Ako je izbor prvog halife bio greska, ali je Allah sacuvao muslimane od njenih posljedica (kako Omer to rece) i ako je prisvajanje halifata bilo

nezakonito (kako je to rekao hazreti Alija, tvrdeci da je ono pripadalo njemu) i ako je proglašenje halife bilo nepravedno (kao je tvrdio Saad ibn Ubada, koji je zbog toga prestao da kontaktira sa njima) i ako je izbor bio nevazeci zbog odsutnosti vodećih Poslanikovih ashaba (Alija ibn Abi Talib, Abbas-poslanikov amidic, i drugih), šta onda ostaje sto bi podrzalo Abu Bekra kao prvog halifu?

Odgovor je da nema dokaza koji bi podrzao tvrdnje o Abu Bekrovom zakonitom halifatu.

Zbog toga je tacno ono sto shije tvrde vezano za ovu stvar, jer je utvrdjeno da postoje jasni dokazi u svim knjigama da je halifat pripadao hazreti Aliji, ali koji se namjerno pogresno tumace da bi se sacuvali ugledi ashaba.

Ali, pravednoj i istinoljubivoj osobi ne preostaje nista drugo nego da prihvati ono sto je jasno napisano, narocito sada kada je upoznata sa svim okolnostima u kojima se dogadjaj desio.

[Procitati: El-Sakifa vel-Khulafa od Abdul Fattaha Abdul Maksuuda i El-Sakifa od Sejha Muhammeda Riza el-Muzaffar]

Spor izmedju hazreti Fatime i Abu Bekra

Ovaj dogadjaj je prenesen od obje strane, i sunnija i shija. Postena i fer osoba nema drugog izbora nego da zakljuci da je Abu Bekr ucinio zulum (nepravdu) prema hazreti Fatimi. Svako onaj, ko je spreman da razmotri dogadjaje te tragedije i prihvati jasne cinjenice, uvidjece da je Abu Bekr namjerno povrijedio Fatimu i optuzio je da laze, kako mu se ne bi mogla suprotstaviti iznoseci kao dokaz ocevju volju vezanu za pravo njenog muza da postane njegov zakonski nasljedik. Postoje mnoga svjedocenja od strane istoricara pomocu kojih mozemo doci do gore iznesenog zakljucka. Navest cemo samo jedan:

"Fatima, Allahov mir neka je njoj, je obilazila sastajalista Ansara trazeci od njih da podrze njenog muza. Odgovor je stizao u ovom obliku: "O kceri Allahovog Poslanika, vec smo priznali onoga covjeka. Da nam je tvoj muz dosao prvi, podrzali bismo njega".

Hazreti Alija je rekao: ***"Zar sam mogao napustiti neukopanog Bozijeg Poslanika i otici se prepirati s ljudima oko njegovog ovlastenja.***

Fatima im je govorila: "Abul Hasan (Alija) je ucinio ono sto se od njega i ocekivalo, a za ono sto su oni ucini, odgovarat ce pred Allahom".

[Tarikh el-Khulafa, dio I, str.19; Sharh Nahdjul-Balagha od Ibn Abi Hadidija]

Da je Abu Bekr pogrijesio, omaskom ili u zelji da ucini dobro, Fatima bi pokusala da ga ubijedi. Ali, ona je bila ljuta na njega, jer je odbijao da prihvati njene dokaze i odbacivao njeno svjedocenje i svjedocenje njenog muza. Ona je postala toliko ljuta na njega da nije zeljela da bude prisutan na njenoj dzenazi. Kada je umrla, muz ju je ukopao tajno, po noci.

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 546]

Sto se tice njene dzenaze po noci, vrijedno je ovdje pomenuti da sam za vrijeme svog proucavanja i istrage, licno otisao u Medinu da provjerim odredjene cinjenice, otkrivajuci sljedece:

Prvo niko sa sigurnoscu nije u stanju reci gdje je Fatimin kabur. Neko kaze da je u Poslanikovoj sobi, neko da je u njenoj kuci preko puta Poslanikove, a neki misle da bi mogao biti u El- Baki haremu, medju kaburima EhlulBejta.

Pomocu svega ovoga, prva stvar koju sam zakljucio je bila ova:

Fatima a.s. je zeljela da se generacije muslimana, koje ce doci, upitaju zasto je trazila da se ukopa tajno i po noci i da niko od njih ne prisustvuje njenoj dzenazi. Svaki musliman ili muslimanka moze otkriti zanimljive cinjenice kada se upusti u citanje islamske istorije.

Drugo otkrio sam da posjetilac, koji zeli posjetiti kabur Osmana ibn Affana (treceg halife) mora da predje veliku razdaljinu u haremu el-Baki sve dok ne

dodje do kraja harema i nadje kabur do samog zida. Suprotno tome, naci ce kabure vecine ashaba na samom podetku, tj. blizu ulaza. Cak se i kabur Malika ibn Anasa, poznatog islamskog pravnika, koji je pripadao jednoj kasnijoj generaciji, nalazi u blizini kabura poslanikovih zena. Sada mi je postalo jasno ono sto su istoricari pisali da je Osman ukopan u "Hash Kevkeb-u", sto je znacilo da je ukopan u zemljistu koje je pripadalo ondasnjim Jevrejima.

Muslimani su odbili da ga ukopaju medju muslimanima, jer su ga smatrali otpadnikom od vjere. Kada je Muavija dosao na vlast, otkupio je od Jevreja zemljiste sa Osmanovim kaburom i ukljucio ga u el-Baki harem. Svako onaj ko danas posjeti el-Baki sve ovo moze vidjeti vlastitim ocima.

Iznenadjujuce zvuci da Fatima Zehra a.s. Poslanikovo dijete koje je umrlo nekoliko mjeseci poslije njega, nije ukopana u njegovoj blizini.

Hazreti Fatima, kako je spomenuto ranije, ostavila je oporuku da bude ukopana tajno i zbog toga njen kabur nije pokraj Poslanikovog. Ali zasto njen sin, Hasan, nije bio ukopan pokraj svog djede, Bozijeg Poslanika? Ajsa, Ummul Mu'minin, je to sprijecila. Kada ga je Husejn donio da ga ukopa, Ajsa je uzjahala mazgu i posla naokolo govoreci: "Necete ukopati u mojoj kuci nekoga koga ne volim.

Onda su se familije Beni Umejje i Hasim podigle jedna protiv druge spremne za borbu, ali je Husejn rekao Ajsi da im samo dopusti da donesu Hasanov tabut do Poslanikovog kabura i onda ce ga odnijeti i ukopati u El-Baki haremu. Ovako je bilo, jer je imam Hasan ostavio bratu oporuku da se zbog njega krv ne prolijeva.

Vezano za ovaj dogadaj Ibn Abbaz je rekao:

Prvo je uzjahala kamilu [odnosi se na Dzamel bitku kada je Ajsha jahala kamilu], pa sad i mazgu [odnosi se na dan kada je sprijecila da imam Hasan bude ukopan kod svog djeda, Poslanika Muhammeda (s)], da prozivi jos koliko uzjahala bi i slona; Pripala joj je devetina od osmine, ali ona je sve uzela.

Ovo je jos jedan zanimljiv podatak: Kako je Ajsa mogla naslijediti sve, kada je Poslanik imao devet zena?

Ibn Abbas prenosi: Ako Poslanik nije ostavio nikakvo naslijedje, cemu je Abu Bekr svjedocio i sprijecio Fatimu da naslijedi oca, kako ga je mogla naslijediti Ajsa? Da li igdje pise da supruga moze naslijediti, ali ne i kcerka? Ili je to mozda bila politika koja je sve promijenila dajuci sve zeni, a nista kcerki?

Vrijedno je ovdje pomenuti jedan dogadaj vezan za nasljedstvo.

Ibn Abi Hadid el-Mutazil pise u svom komentaru Nahdjul-Balaghe: "Ajsa i Hafsa su jednom dosle do Osmana za vrijeme njegovog halifata da trazе svoj dio nasljedstva poslanika Muhammeda (s). Osman je bio ispruzen na sofi, pa se onda podigao i rekao Ajsi: "Ti i ta zena s tobom ste dovele covjeka koji bi se cistio vlastitom mokracom da svjedoci da je Poslanik rekao: "Mi poslanici, ne ostavljamo nista u nasljedje". Ako zaista Poslanik nije ostavio nista da se nasljedi, zasto ste sada dosle traziti? Ako je nesto i ostavio, zasto ste sprijecili Fatimu da dobije dio koji joj pripada?"

Poslije toga, Ajsa je otisla veoma ljuta, govoreci: "Ubijte Na'thala tu staru budalu, postao je nevjernik"

[Sarh Nahj al-Belaghah od Ibn Abi al-Hadida, knjiga 16 str 220-223]

Alija je bio zaslužniji za vodjstvo

Jedan od razloga, koji me je naveo na promjenu i da napustim slijepo slijedjenje tradicije svojih oceva i djedova, je poredjenje Alije ibn Taliba i Abu Bekra, zasnovanog na logicnom zakljucivanju i istorijskim cinjenicama.

Kao sto sam vec naveo na pocetku ove knjiga, u svom istrazivanju sam se oslanjao samo na izvore koji su prihvaceni sa obe strane, i shija i sunnija.

Pretrazio sam knjige od obje strane i nasao da je samo hazreti Alija imao

potpunu podrsku, i jos da se, po onome sto je bilo napisano, i shije i sunnije slazu o njegovim odlikama. Sa druge strane, ne postoji takvo slaganje o vrlinama Abu Bekra, niti podrška njegovom zauzimanju položaja halife (ranije smo pomenuli Omerov komentar o tome). Dalje, postoji mnogo napisanih stranica u sunnijskim autenticnim knjigama o osobinama hazreti Alije, koje shije koriste da bi dokazali o njegovim vrijednostima. Broj pohvalnih osobina o njemu je daleko veci od broja takvih informacija o bilo kojem drugom Poslanikovom ashabu. Cak i Ahmed ibn Hambal je rekao: ***"Niko medju Poslanikovim ashabima nema vishe vrlina od Alije ibn Abi Taliba [El-Mustadrak'ala el-Sahihejn od Ibn Hakima dio III, str.107; El-Manakib od Khavarizmija, str.39; Tarikh el-Khulefa od Sujutija, str.168;]***

Kadi Ismail, El-Nasa'i i Abu Ali el-Nejsaburi kazu: "Ni jednom od Poslanikovich ashaba se nije pripisvalo vise dobrih osobina nego sto je pripisano Aliju Ibn Abu Talibu.

[El-Rijad el-Nadira od Tabarija dio II, str.282; El-Savik el-Muhrikah od Ibn Hadzara el-Hejsama, str.72,118]

Primjecujemo da su Umajjadi ulagali velike napore da sprijece da informacije o hazreti Aliji dodju do muslimana. Cak su ih prisiljavali da ga javno proklinju i zabranjivali da se djeci nadijevaju imena po njemu. Uprkos svoj toj mrznji glas o njemu se daleko procuo.

Vezano za to imam Safi kaze: "Iznenadjuje me cinjenica o tom covjeku, ciji kvaliteti su bili drzani u tajnosti od strane njegovih neprijatelja, zbog mrznje prema njemu, ali takodjer, i od strane njegovih prijatelja, zbog straha za vlastiti zivot, da se uprkos svemu tome, o njemu toliko zna".

Sto se tice Abu Bekra, pri citanju knjiga od obje grupe pronasao sam da je spominjanje njegovih vrlina u sunnijskoj literaturi mnogo manje od spominjanja vrlina hazreti Alije. Sve osobine o kojima sam citao u istorijskim knjigama, a koje idu u korist Abu Bekru su prenesene od Ajse, cije je neprijateljstvo prema hazreti Aliji dobro poznato i koja je uvijek nastojala da podrzi oca, ili od Abdullaha ibn Omera, za kojeg se zna da se uvijek

suprotstavljao Aliji. On je bio jedan od onih koji su ga odbili priznati za četvrtog halifu. Abdullah ibn Omer je tvrdio da su najbolji ljudi poslije Poslanika bili Abu Bekr i Osman i da su, poslije njih dvojice, svi bili jednaki.

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 57, hadis 007]

Na ovaj način je pokušao da spusti imama Aliju na nivo običnog čovjeka, bez ikakvih prednosti i vrlina.

Kako se Abdullah ibn Omer odnosio prema misljenjima vodećih ljudi Zajednice koji su tvrdili da "ni jedan od Poslanikovih ashaba nije bio vrjedniji od Alije ibn Abi Taliba". Da li to Abdullah ibn Omer nije znao ni za jednu od njegovih vrlina i dobrih osobina? Jeste, tako mi Allaha, znao je, samo je o tome sutio zbog političkih igara u kojima je trebalo prikazati iskrivljene podatke.

Vrline Abu Bekra su također prenesene od Amr ibn 'Asa, Abu Hurejre, Urve i Ikreme, a svaki od njih je mrzio hazreti Aliju i borio se protiv njega, bilo oružjem, bilo proizvodjenjem laži o njemu i pripisivanjem vrlina njegovim neprijateljima.

Ahmed ibn Hanbal kaže: "Ali ibn Abi Talib je imao mnogo neprijatelja koji su tražili da ga za nešto optuže, ali nikako nisu uspjeli u tome. Onda bi pronašli čovjeka koji se borio protiv njega, pa bi počeli da ga hvale i pripisuju mu razne vrline. I to sve zbog velike mrznje prema njemu".

[Fath El-Bari fi Sharh Sahih Buhari, dio VII. Str.83; Tarikh el-Khulefa od Sujutia str.199; El-Savaik el-Muhrikah od Ibn Hidzra. str.125]

Ali, Allah kaže:

"Oni se služe spletkama, a Ja ih unistavam - zato nevjernicima još vremena dadni, još koji trenutak ih ostavi". Kur'an 86:15-17

Zar to nije Allahovo čudo, Njemu pripada Hvala, da su se vrline hazreti Alije proširile uprkos šest vijekova tlačenja i nepravde prema njemu i Ahlu'lBejtu. Prvo Umejjadi, pa onda Abbasidi, koji nisu bili ništa manje surovi nego njihovi predhodnici.

Pjesnik Abu Firas el-Hamdani je napisao o njima sljedece stihove:

"Ono sto im je ruka plemena Harb ucinila,

Nije nista, kad poredimo vasa djela,

Koliko puta ste vjeru pogazili?

Samo, koliko ste Muhammedove (porodice) krvi prolili,

Pretvarate se da ste sljedbenici njegovi,

Ali, od ciste krvi sinova Pejgamberovih,

Vase ruke i macevi su prljavi.

Nakon sto sam završio sa ovim navodima i nakon sto sam izasao iz mraka, zadnju odluku ostavljam Allahu, poslije cega ljudi nece imati mjesta ni za kakav izgovor.

I pored cinjenice da je Abu Bekr bio prvi halifa i da je imao svu vlast i moc, uprkos mitu i poklonima koje su Umajjadi širokogrudno davali svakom ko je hvalio Abu Bekra, Omera i Osmana, uprkos svih Abu Bekrovih i Omerovih izmisljenih vrlina i dobrih dijela, koje su ispunjavale stranice u knjigama, uprkos svemu tome, nisu uspjeli dostici ni zehru vrlina i kvaliteta imama Alije.

Dalje, ako analiziramo kazivanja o Abu Bekru, koja idu u njegovu korist, nalazimo da se ona ne slazu sa istorijskim cinjenicama, tako da ih ni jedan razuman covjek niti ikakva vjera ne moze prihvatiti. Ranije smo objasnili kazivanje koje je pripisano Poslaniku da je rekao:

"Ako bi Abu Bekrova vjera bila vagana sa vjerom citavog mog ummeta, njegova vjera bi prevagnula"

Da je Boziji Poslanik stvarno mislio da je Abu Bekrova vjera tolika, ne bi na celo armije stavio Usamu i naredio Abu Bekru da bude pod njegovom komandom, niti bi odbio da mu bude svjedok na bici na Uhudu, kada mu je rekao da nije siguran u njihovo ponasanje poslije njega, tako da je Abu Bekr

zaplakao.

[Muvatta od Imama Malika, dio I, str.307; Maghazi el-Vakidi, str.310]

U dodatku tome, Poslanik ne bi poslao Aliju ibn Abi Taliba da preuzme od Abu Bekra suru el-Bara'a i umjesto njega je procita u Mekki. [Sahih Tirmizi, dio IV, str.339; Musnad Ahmed ibn Hambel dio II, str.319; Mustadrak el-Hakim, dio III, str 51]

Niti bi Poslanik rekao na Hajberu, kada je predavao zastavu: Sutra cu predati svoju zastavu covjeku kojeg voli Allah i njegov Poslanik, koji uvijek naprijed ide i nikad se ne povlaci. Allah je ispunio njegovo srce potpunom vjerom.

Onda je predao zastavu nikom drugom nego Aliji ibn Abi Talibu.

[Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 521]

Da je Allah dao Abu Bekru toliku vjeru, koja je nadmasivala vjeru svih muslimana, On mu, Veliki i Slavljjen je, ne bi zaprijetio da ce ponistiti njegova djela zato sto je podigao glas iznad Poslanikovog.

[Sahih Buhari, dio 6, knjiga 60, hadis 368]

Da su hazreti Alija i ostali ashabi znali za ovaj veliki status Abu Bekra, ne bi ga odbili prihvatiti za lidera. Da je hazreti Fatima znala za taj veliki Abu Bekrov iman, ne bi bila na njega toliko ljuta, niti bi odbila da razgovara s njim, Cak ni da uzvrati njegov selam, niti bi na njega izazivala Allahov la'net (prokletstvo) u svojim namazima, niti mu u svojoj posljednjoj zelji zabranila da prisustvuje njenoj dzenazi.

[El-Imama vel-Sijasa, dio I, str.14; A'alam el-Nisa, dio III, str.1215]

Neko ko je imao toliku vjeru, koja je bila veca od vjere svih muslimana zajedno, ne bi, u posljednjim trenucima zivota, zazalio svoje ponasanje prema hazreti Fatimi, paljenje El-Fudza'ah Es-Selami, zauzimanje pozicije halife.

[Tarikh el-Tabari, dio IV, str. 52; El-Imam vel-Sijasa, dio I, str.18; Tarikh el-

Masudi, dio I, str.414]

a takodjer, ne bi pozelio da nije ni bio ljudsko bice. Da li je zaista vjera ovog covjeka bila veca od vjere citave Zajednice?

Sada razmotrimo i popularno kazivanje:

"Kada bih trebao izabrati prijatelja, uvijek bih odabrao Abu Bekra".

Ovaj hadis je kao i onaj raniji. Gdje je bio Abu Bekr na dan "malog bratimljenja" u Mekki prije Hidzre ili na dan "velikog bratimljenja" u Medini poslije Hidzre, kada je Poslanik u oba slucaja izabrao Aliju kao svog brata rekavsi: ***"Ti si mi brat u ovom zivotu kao i u onom poslije"***.

[Tetfikirat el-Khavass od Sibta ibn Dzavzija str.23; Tarikh Dimashk od Ibn Askira dio I, str.107; El-Manakib od Khavarizrmija str.7; El-Fusul el-Muhimmat Ibn Sagha Maliki, str.21]

Poslanik se tada nije obratio Abu Bekru da ga uzme kao brata niti kao bliskog prijatelja. Ne zelim ulaziti dublje u ovu stvar. Smatram da su dovoljni i ovi primjeri koje sam pronasao u sunnijskim knjigama. Sto se shija tice, oni uopste ne smatraju takve hadise istinitim, imajući jasne dokaze da su oni izmisljeni u vremenu poslije Abu Bekrove smrti.

Ako ostavimo po strani vrline i obratimo paznju na greske ili grijehе, nikad se ni u jednoj istorijskoj knjizi, bilo sunnijskoj ili shijskoj, ne moze naci ni jedna greska pocinjena od hazreti Alije, dok u drugu ruku, mozemo citati o greskama i grijesima pocinjenim od drugih ashaba.

Pronalazimo da postoji potpuno slaganje samo o hazreti Aliji. Istorijske cinjenice pokazuju da je jedino ispravno proglasenje halife bilo u hazreti Alijinom slucaju.

On je bio uzdrzan da se prihvati tog položaja, ali muhadziri i ansari su insistirali na njegovom pristanku. Kada je konacno i bio proglasen, neki ashabi su odbili da ga priznaju, ali nisu nikad bili prisiljavani od strane imama da promijene svoje stavove.

Sa druge strane, nalazimo da je proglašenje Abu Bekra bila "greska" - kako je to rekao Omer ibn Hatab - "od koje Allah treba da sacuva muslimane".

Dalje, proglašenje Omera drugim halifom je bilo obećano od strane Abu Bekra, pri čemu nije bilo nikakvih izbora niti dogovora.

Proglašenje Osmana je bila istorijska komedija: Omer je odredio šest ljudi kao kandidate za halifat i naredio im da izaberu jednog između sebe. Ako se četiri budu slagala, a dva bila protiv, ova dvojica su trebali biti ubijeni. Ako bi se ovih šest podjelili u dvije jednake grupe, onda je odluka Abul Rahmana ibn Avfan trebala biti usvojena. Ako prodje određeno vrijeme i oni ne uspiju doći na bilo kakvu odluku, svih šest su trebali biti ubijeni.

Najvažnije u ovome je činjenica da je Abdul Rahman najpre izabrao hazreti Aliju pod uslovom da vlada prema Allahovoj Knjizi (Kur'anu), prema Poslanikovom sunnetu i po praksi i načinima vladanja (tj. sunnetu) prethodna dva shejha, tj. Abu Bekra i Omera.

Hazreti Alija odbija da prihvati ovaj posljednji uslov.

Kada je isto ponudjeno Osmanu, ovaj objerucke prihvata i postaje halifom.

Hazreti Alija opisuje ovaj događaj u svom poznatom govoru zvanom "sagsakijja".

Poslije Alije, Muavija preuzima halifat i pretvara ga u vlasništvo porodice Umejja. Poslije njih je na vlast došla porodica Abbasid, čije halife su se postavljale imenovanjem od strane prethodnog, ili bi ponekad pozicija halife bila osvajana silom. Od smrti poslanika Muhammeda (s) pa do Kemala Atatürka, koji je ukinuo instituciju halifata, nije bilo ispravnog dolaska na celo Zajednicu Muslimana [Na principu izbora] osim u slučaju Amirul Mu'minina (Vodje vjernika) - Alije ibn Abi Taliba.

Poslanikovi hadisi u hazreti Alijinu korist

Postoje mnogi Poslanikovi hadisi pomocu kojih sam postao uvjeren da je hazreti Alija bio taj koji se trebao slijediti, a koje sam procitao u suni knjigama sahih (ispravnih i tacnih) hadisa. Sada cu navesti nekoliko oko kojih se slazu obje strane:

A: Poslanikov hadis: **"Ja sam grad znanja a Alija je ulaz u njega.**

" [Mustadrak Hakim dio III, str.127; Tarikh ibn Kathir dio 7, str, 358]

Samo ovaj hadis bi bio dovoljan da nam ukaze na onoga ko bi trebao da bude slijedjen poslije Bozijeg Poslanika (s) iz prostog razloga sto oni koji imaju znanje zasluuju da se slusaju.

Allah Dzelle Sanuhu kaze:

"...Reci: "Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju"? Kur'an 39:9

Allah takodjer kaze:

"...Pa dali je onda dostojniji da se slijedi onaj koji na pravi put upucuje ili onaj koji ni sam nije na pravom putu, osim ako ga drugi na pravi put ne uputi? Sta vam je kako rasudjujete"? Kur'an 10:35

Istorija je zabiljezila mnoge cinjenice koje govore da je hazreti Alija imao najviše znanja medju ashabima, koji su uvijek dolazili da od njega traze savjete po svakom vaznom pitanju. Ne zna se ni za jedan slucaj da ih je on odbio niti da nije mogao pruziti odgovor.

Abu Bekr je rekao: "Molim se Allahu da me ne stavi u neku nevolju iz koje me Abul Hasan (Alija ibn Abi Talib) ne moze izvuci"

I Omer takodjer: **"Da nije bilo Alije, Omer bi nestao sa lica zemlje"**

[Al-Isti'ab, dio III, str.39; Manakib el-Khavarizmi str.48; El-Rijadh d-Nadirah dio II, str.194]

Ibn Abaz kaze: **"Moje znanje i znanje svih Poslanikovih ashaba je samo kapljica u sedam mora u poredjenju sa Alijinim znanjem".**

Hazreti Alija kaze o sebi: ***"Pitajte me prije nego me izgubite. Allaha mi, da me pitate o bilo cemu sto ce se desiti od danasnjeg dana pa sve do Sudnjeg, rekao bih vam o tome. Pitajte me o Allahovoj Knjizi (Kur'anu), jer nema Ajeta o kojem ja ne znam da li je bio objavljen po noci ili danu, ili da li je bio objavljen u ravnici ili u predjelu planinskom"***.

[El-Mubib el-Tabari i Rijadh Nadirah dio II, str.98; Tarikh el-Khulafa od Sujutija str.124; El-Itkan, dio II, str.319; Fath el-Bari dio VIII, str.485; Tethib el-Tethib dio VII, str.338]

Jednom je Abu Bekr bio upitan za znacenje "Abb" (vocnjaci pasnjaci, zelenilo) - rijeci u Kur'anu iz ajeta

"...i vocnjaci i pasnjaci - na uzivanje vama i vasoj stoci". Kur'an 30:31-32

na sto je on odgovorio: "Koje nebo ce stajati iznad mene i koja zemlja de me ponijeti ako kazem nesto sto ne znam iz Allahove Knjige (Kur'ana)"

A, ovo je Omer rekao o sebi: "Svi ljudi znaju vise od mene, cak i zene".

Kada je bio upitan o znacenju jednog Kur'anskog ajeta, dobro se izgalamio na covjeka koji ga je pitao prije nego sto ga je istukao do krvi i onda mu rekao: "Ne pitaj o stvarima koje mogu imati lose posljedice po tebe"

[Sunan el-Darimi dio I; str.54; Tefsir ibn Kethir dio IV, str.232; El-Durr el-Menthur dio VI, str.111]

Takodjer je bio upitan o rijeci "El-Kalalah", ali nije znao njeno znacenje.

U svom tefsiru Tabari pise da je Omer rekao: "Poznavanje znacenja el-Kalalah-e bi mi bilo vrjednije od posjedovanja jedne od palata slicnim onima u Siriji".

U jednom od svojih knjiga, Ibn Madza prenosi da je Omer rekao: "Postoje tri stvari, koje bi mi, da ih je Allahov Poslanik objasnio, bile draze od bilo cega na svijetu, a to su: el- Kalalah, kamata (zelenastvo) i halifat".

Neka nas Allah sacuva od pomisli da Poslanik nije objasnio ove stvari!

B: Poslanikov Hadis: ***"O Alija! Ti si meni kao sto je Harun bio Poslaniku Musau, samo sto poslije mene nece vishe biti poslanika"***.

Ovaj hadis, kao sto je ocigledno svakoj razumnoj osobi, pokazuje posebnu karakteristiku Amirul Mu'minina, koja mu daje za pravo da bude pomagac, zastitnik i nasljednik Allahovog Poslanika, kao sto je Harun bio pomagac, zastitnik i nasljednik poslanika Muse, kada je ovaj otisao odazivajudici se Allahovom pozivu. Polozaj Alije ibn Abi Taliba u odnosu na poslanika Muhammeda (s) je potpuno jednak polozaju Haruna u odnosu na poslanika Musu, osim poslanstva, sto je i bilo iskljuceno u navedenom hadisu.

Ovdje nalazimo cinjenicu da je imam Alija, u stvari, bio najbolji covjek od svih Poslanikovih ashaba.

C: Poslanikov hadis: "Alija je vodja svima onima koji smatraju mene vodjom. Boze! Voli onoga ko njega voli i mrzi onoga ko njega mrzi; pomozite onome ko pomaze njemu i napusti onoga ko napusti njega; i ucini put pravde svaki put kojim se uputi".

Samo ovaj hadis je dovoljan da opovrgne svaku tvrdnju o prednosti Abu Bekra, Omera i Osmana nad hazreti Alijom, koji je bio postavljen od samog Bozijeg Poslanika za vodju svih vjernika poslije njega. Nikako ne mozemo uzeti u obzir tumacenja nekih da je umjesto "vodja" Poslanik mislio "prijatelj i pomocnik". Ocigledna namjera ovog iskrivljavanja je da se zastite ugledi ashaba. Allahov Poslanik je stajao u pustinji po najvecoj popodnevoj zezi, govoreci: "Da li svjedocite da ja imam vlast i najvise prava nad svim vijernicima?"

Svjedocimo, o Boziji Poslanice! - prisutni su uzviknuli.

Onda znajte da je Alija vodja svima onima kojima sam ja vodja...

Ovo je jasan dokaz da je Poslanik odredio Aliju da bude vodja Zajednice Muslimana poslije njega. Svaka postena i razumna osoba mora ovako protumaciti ovaj hadis ukoliko zeli da sacuva ugled poslanika Muhammeda (s) Oni koji drugacije tumace ovaj hadis, u stvari, skrnave ugled i razboritost

Bozijeg Poslanika, koji je zaustavio karavan od nekoliko hiljada muslimana, usred pustinje i po najvecoj zezi, samo da bi im rekao da im je Alija prijatelj i pomocnik. Kako ti, koji zele da po svaku cijenu sacuvaju ugled svojih gospodara, tumace cestitanje Aliji koje je Poslanik organizovao, u kojem su mu svi odali priznanje, pocevsi od Poslanikovih zena pa sve do Abu Bekra i Omera, koji su rekli: "Cestitamo Alija, postao si vodja svih vijernika"???

Sada je ocigledno da su oni, koji su drugacije tumacili ovaj hadis, zeljeli da istina ostane sakrivena. Tesko li se njima zbog onoga sto su pisali, tesko li se onima koji i dan danas tako pisu. Allah, Uzvisheni kaze:

" ...a neki od njih svjesno istinu prikrivaju" Kur'an 2:146

D: Poslanikov hadis: ***"Alija je dio mene a ja dio njega. Niko ne moze uraditi ono cime sam zaduzen osim mene i Alije"***

[Sunan ibn Madza dio I, str.44; Khasejs el-Nisa'i str.20; Sahih Tirmzi dio V, str.300; Dzamial Usul od Ibn Kethira dio IX, str.471; Dzami Saghir od Sujutija dio II, str.56; Rijadh Nadhir dio II, str.229]

Ovaj hadis nam pokazuje da je hazreti Alija bio jedina osoba kojoj je Poslanik povjeravao da uradi za njega vazne poslove. Poslanik je ovo izrekao na dan Velikog Hadza kada je umjesto Abu Bekra poslao Aliju sa surom El-Bara"a. Abu Bekr se vratio placuci i rekao: "O Allahov Poslanice! Zaduzi i mene necim". Poslanik mu je odgovorio: "Moj Gospodar mi je objavio da niko ne moze uraditi ono cime sam zaduzen osim mene i Alije"

Postoji jos jedan hadis koji podrzava ovaj upravo navedeni.

Jedne prilike Poslanik je rekao: "O Alija! Ti ces im pokazati pravi put kada se poslije mene razdor i nesloga pojave medju njima" [Tarikh Dimashk od Ibn Asakira, dio II, str.488; Kunuz el-Hakaik od Muavija, str.203; Kanz el-Ummel, dio V, str.33]

Ako niko nije mogao uraditi ono cime je Poslanik bio zaduzen osim Alije i ako je on bio taj koji je trebao pokazati pravi put u danima nesloge poslije Poslanika, onda kako su mogle osobe, koje nisu znale znacenje "el-Abb" i

"el-Kalalah", imati prednost nad njim??? Ovo je jedna od tragedija koje su pogodile Zajednicu Muslimana spriječavajući je da odigra ulogu koju joj je Allah odredio. Ne možemo optuziti Allaha niti Božijeg Poslanika, a ni Vodju vjernika, Aliju ibn Abi Taliba, nego optuziti treba one koji su se pobunili i promijenili. Allah, Subhanehu ve Te'ala, kaže:

A kad im se kaže: "Pristupite onome što Allah objavljuje, i Poslaniku"!; oni odgovaraju: "Dovoljno nam je ono što smo od predaka nasih zapamtili". - Zar i ako preci, njihovi nisu ništa znali i ako nisu na pravom putu bili"?!
Kur'an 5:104

E: Poslanikov hadis koji je izrekao u svojoj kući na dan kada je pozvao rodbinu da prime islam. Allahov Poslanik (s) je rekao pokazujući na hazreti Aliju: "Ovo je moj brat, moj zamjenik i moj nasljednik (halifa) poslije mene, zato ga slušajte, i budite mu poslušni" [Tarikh Tabari dio II, str.319; Tarikh Ibn el-Asir dio II, str.62; El-Sirah el-Halabija dio I, str.311; Shavahid Tenzil od Hasakanija dio I, str.371; Kanz el.Ummal dio XV, str.15; Tarikh Ibn Asakir dio I, str.85;]

Ovo je još jedan tačan hadis, prenesen od strane mnogih historičara izrečen na početku Poslanikove misije i koji je smatran kao jedan od njegovih mu'dziza (čuda). Uprkos toga, političke igre su pokušale da iskrive činjenice. Svjedoci smo da se tlačenje i nepravda, koje su bile ranije činjene, ponavljaju i u današnje vrijeme. Na primjer, Muhammed Husejn Hajkal prenosi citav ovaj hadis u svojoj knjizi "Muhammedov Život" (strana 104, prvo izdanje 1334. p.H.) Od drugog izdanja pa nadalje, dio hadisa gdje Poslanik kaže: "...on je moj zamjenik i moj nasljednik (halifa) poslije mene" je sada izostavljen.

Također, u Tabarijevom tefsiru, dio IX, strana 121, kada Poslanik kaže: "...moj zamjenik i moj nasljednik (halifa)" je promijenjeno u "Ovo je moj brat itd, itd."

Samo su previdjeli da je Tabari zapisao ovaj hadis u njegovoj potpunosti i u svojim historijskim analizama drugi dio, strana 319.

Pogledajmo kako se cinjenice nastoje sakriti i rijeci izmijeniti. Oni zele da ugase Allahovo svjetlo svojim ustima, ali Allah odrzava Svoju svjetlost.

Za vrijeme istrage licno sam zelio da se uvjerim u istinu. Pronasao sam prvo izdanje knjige "Muhammedov Zivot" i vidio vlastitim ocima da je dio hadisa bio izostavljen. Tada sam se zaista uvjerio da i danas postoje zli ljudi koji rade na tome da se dokazi uniste i cinjenice sakriju.

Kada jedan posten istrazivac otkrije ovakve podle pokusaje da se istina sakrije, nema sumnje da ce se drzati dalje od ljudi koji stoje iza toga, siguran da nemaju dokaza osim lazi i iskrivljenih cinjenica. Oni unajmljuju pisce kojima ponude velike svote novca, daju im titule i lazne fakultetske diplome s namjerom da za njih pisu knjige i clanke u kojima napadaju shije, optuzujuci ih za kafirluk, a u isto vrijeme braneci ugled ashaba, cak i onih koji su bili nepravedni i vratili se u nevjerovanje poslije smrti Bozijeg Poslanika.

Allah kaze:

"Tako su gotovo istim rijecima, govorili i oni prije njih, srca su im slicna! A Mi dokaze objasnjavamo ljudima koji cvrsto vjeruju" Kur'an 2:118

Poslanikovi hadisi u korist ehlulbejta

Hadis o dvjema ostavljenim vrijednostima

Allahov Poslanik (s) je rekao: ***"O narode, medju vama ostavljam dvije vrijedne stvari pomocu kojih, ako ih se budete drzali, necete nikad zalutati. To su Allahova Knjiga (Kur'an) i moj Ahlulbejt (porodica)".***

On je takodjer rekao: "Allahov melek ce uskoro doci da me pozove i ja cu s njim poci. Ostavljam medju vama dvije vrijedne stvari: prva je Allahova

Knjiga, u kojoj je uputstvo i svjetlost, a druga moja porodica (ehlulbejt). Opominjem vas vezano za svoju porodicu, tako mi Allaha opominjem vas za svoju porodicu". [Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5920]

Ako pazljivo ispitamo ovaj hadis, koji je zapisan u suni sahih knjigama, shvatit cemo da su samo shije slijedili obje vazne stvari: "Allahovu Knjigu i Poslanikovu porodicu".

Ostala vecina se drzala Omerovih rijeci "da nam je Allahova Knjiga dovoljna".

Da su se bar drzali Kur'ana kako treba, bez svojih tumacenja i izvodjenja! Ako sam Omer nije znao znacenje "el-Kalalah", niti mu je bilo poznato pravilo iz Kur'ana vezano za tejemum i druga pravila, kako je tek o onima koji su dosli poslije njega i koji su ga slijedili bez razumijevanja kur'anskog teksta?

Prirodno, oni ce mi odgovoriti poznatim rijecima da je, po njima, Poslanik rekao: "Ostavio sam vam Allahovu Knjigu i moj sunnet. [Hadis je naveden u El-Nisa'i, El Tirmizi, Ibn Madza i Abu Davud]

Ovaj hadis, ako bi bio tacan a tacan je kada ga generalno uzimamo - odgovara hadisu o dvjema vrijednostima, jer kada je Poslanik govorio o svojoj porodici (ehlulbejt) imao je na umu da se njih treba drzati iz dva razloga:

Prvo, vezano za pokazivanje i objasnjavane ispravnog Poslanikovog sunneta. Da bi saznali i razumjeli Poslanikov sunnet, moramo za to upitati clanove njegove porodice. Oni nisu mogli lagati niti grijesiti, jer ih je Allah, Dzelle Shanuhu, oslobodio od cinjenja svakog grijeha u ajetu o Cistoci (33:33).

Drugo, da bi objasnili znacenje i namjenu odredjenih ajeta, jer sam Kur'an nije dovoljan da bi se po njemu upucivalo. Postoje mnoge grupe koje tvrde da slijede Kur'an dok su u stvari daleko odlutali i zastranili. Poslanik kaze: "Koliko je samo ucaca Kur'ana koje sam Kur'an proklinje i osudjuje"

Allahova Knjiga ne govori i moze biti protumacena na bezbroj nacina jer

sadrži ajete sličnog sadržaja i nejasnog značenja. Da bi ih bili u stanju razumjeti, moramo tražiti objašnjenja od onih koji imaju savršeno znanje o Kur'anu.

Shije se u svemu pozivaju na bezgriješne imame iz Poslanikove porodice i ne prihvataju ništa ukoliko to nema podršku pisanih dokumenata.

Mi se uvijek pozivamo na ashabe, bilo da se radi o tumačenju Kur'ana ili potvrdi Poslanikovog sunneta, ashabe za čija tumačenja i lična mišljenja o jasnom tekstu sada znamo. A njih ima na hiljade, tako da se ne možemo oslanjati na mišljenje svakog od njih i još poslije svega šta su učinili poslije Poslanika

Ako upitamo naše vjerske lidere: "Čiji sunnet slijedimo?" oni će odgovoriti odlučno: "Sunnet Allahovog Poslanika"!

Ali, istorijske činjenice se s tim ne slažu, jer nalazimo u našim knjigama da je Poslanik rekao: "Slijedite moj sunnet i sunnet ispravno vođenih halifa. Čvrsto se držite toga". Ali sunnet kojeg smo slijedili je gotovo uvijek onaj od halifa, čak i Poslanikov sunnet za koji tvrdimo da slijedimo je, u stvari, uziman od tih ljudi

Također možemo pročitati u našim sahih knjigama da je Allahov Poslanik spriječio muslimane da zapisuju njegov sunnet tako da ne bi mogao biti zamijenjen za Kur'an. Abu Bekr i Omer su radili isto za vrijeme njihovih halifata, tako da mi nemamo dokaz za dio hadisa: "Ostavljam vam svoj sunnet [Rijeci "moj sunnet" se ne nalaze u svih šest sahiha. Nalazimo ih u El-Muvata od Malika ibn Anasa, dok su ih oni, koji su došli poslije, kao što su Tabari i Ibn Hisham, preuzimali od Malika]

Primjeri koje sam naveo u ovoj knjizi, pored brojnih koje nisam pomenuo, su dovoljni da opovrgnu taj hadis, jer postoje mnogi dokazi u sunnetima (rijecima i djelima) Abu Bekra, Omera i Osmana, koji nam kazu da su radili suprotno i negirali Poslanikov sunnet.

Prvi događaj se desio odmah poslije Poslanikove smrti, a koji je zabilježen u

sunnijskim knjigama i u radovima istoricara. To je sukob između Abu Bekra i hazreti Fatime vezan za navodne Poslanikove riječi: "Mi, Poslanici, ne ostavljamo ništa u nasljedstvo. Sve što iza nas ostane pripada sirotinji"

Fatima je rekla da tako nešto njen plemeniti otac nije mogao reći, jer se to suprotstavljalo Kur'anu; knjizi koja je bila njemu objavljena. Ona je svoje argumente uvijek zasnivala na ajetima iz Allahove Knjige. Allah, Uzviseni, kaže:

"Allah vam naredjuje da od djece vase. - muskom pripadne toliko koliko dvijema zanskim..." Kur'an 4:11

Ovaj ajet nosi generalno značenje i važi za sve ljude, Poslanike i one koji to nisu. Hazreti Fatima je protestovala i sa sljedećim riječima iz Kur'ana:

"I Sulejman, je naslijedio Davuda" Kur'an 27:16

a zna se da su obojica bili poslanici. Allah Uzviseni, također, kaže:

"...zato mi pokloni od Sebe sina, da nasljedi mene i porodicu Jakubovu, ucini, Gospodaru moj, da budeš s njim zadovoljan". Kur'an 19:5-6

Drugi događaj koji je bio povezan sa Abu Bekrom u vrijeme prvih dana njegovog halifata, a koji su istoricari sunnijskih mezheba, također, zabilježili, je bilo neslaganje sa njemu najbližim covjekom, Omerom ibn Hatabom.

Događaj je vezan za Abu Bekrovu odluku da se bori protiv onih koji su odbijali da plate zekat. Omer ga je odbijao od te ideje govoreći mu da je čuo Poslanika kako kaže: "Naredjeno mi je da se borim protiv ovog naroda sve dok ne priznaju da nema drugog boga osim Allaha (La ilaaha illellaah) i da je Muhammed Allahov Poslanik (Muhammedun Resulullaah). Onaj ko ovo kaže može zadržati svoju imovinu i ja nemam pravo prolijevati njegovu krv; i on je odgovoran pred Allahom".

Ovo što sada navodimo je tekst citiran iz Muslimove zbirke Sahih hadisa

"Kada je Allahov Poslanik (s) predao zastavu Aliji pred napad na tvrđavu Khajber, on je upitao: "O Božiji Poslanice, do koje granice će ih napadati?"

Bori se protiv njih sve dok ne kazu La ilaaha illellah, Muhammedu rresullullah. Ako to kazu onda ces biti sprijecen da ih ubijes i da im imovinu oduzmes, osim ako to bude pravda zahtijevala; i oni ce tada biti odgovorni pred Allahom - odgovorio mu je Poslanik. [Sahih Muslim, knjiga 31, hadis #5917]

Abu Bekr nije bio zadovoljan ovim hadisom, jer je zabiljezeno da je rekao: "Allaha mi, boricu se protiv onih koji razlikuju izmedu namaza i zekata, jer je zekat pravedan porez na imanje".

I jos je rekao: "Allaha mi, ako mi ne daju nesto, pa bilo to i komad konopca koji su prije davali Allahovom Poslaniku, boriti cu se protiv njih za to".

Kada ga je Omer ibn Hatab cuo da ovako govori rekao je: "Kada sam primijetio da je Abu Bekr bio odlucan po tom pitanju, postao sam zadovoljan".

Ja ne znam na koji nacin Allah moze biti zadovoljan sa nekim ko je nastojao da promijeni Poslanikov sunnet!? Ovakvo tumacenje je koristeno da se opravda ubijanje muslimana, mada je Allah zabranio ratovanje protiv njih. On kaze u Svojoj knjizi:

"O vjernici, kada u rat krenete na Allahovom putu, sve dobro ispitajte i onome ko vam nazove selam ne recite: "Ti nisi vjernik! - kako bi ste se ovozemsljskih dobara domogli: ta u Allaha su mnoge dobiti! I vi ste prije kao i oni bili, pa vam je Allah darovao milost Svoju; zato, uvijek sve dobro ispitajte, a Allahu je, zaista poznato ono sto radite". Kur'an 4:94

Oni koji su odbili da plate zekat Abu Bekru nisu odbijali znacaj i namjenu koju zekat nosi, nego su samo odgodili njegovo placanje da bi se raspitali o stvari. Shije kazu da su ovi muslimani bili iznenadjeni vijescu o dolasku Abu Bekra na polozej halife, jer su neki od njih bili u Poslanikom drustvu na oprostajnom hadzu kada su culi njegovo naredjenje o nasljedivanju od strane Alije ibn Abi Taliba. Zbog toga su odlucili da sacekaju i da saznaju sta se desilo, ali Abu Bekr ih je zelio ucutkati prije nego pocnu govoriti istinu.

Ne smijemo ovdje zaboraviti da je Boziji Poslanik imao problema sa covjekom zvanim Sa'alaba, koji je upoorno trazio od njega da zamoli Allaha da mu omoguci da se obogati, obecavajuci da ce redovno davati sadaku. Poslanik se molio za njega i Sa'alaba je postao toliko bogat da su, ulice Medine bile ispunjene njegovim ovcama i kamilama. Onda je on poceo da zanemaruje svoje duznosti i prestao dolaziti petkom u dzamiju na dzumu. Kada mu je Boziji Poslanik poslao svoje ljude da im uruci zekat, on je odbio da ga da, pravdajuci se da nije nista duzan. Boziji Poslanik nije naredio da od njega bude ista silom oteto niti da bude kaznjen. Vezano za ovo Allah je objavio sljedece:

"Ima ih koji su se obavezali Allahu: Ako nam iz obilja svoga dade, udjeljivacemo zaista milostinju i bicemo doista dobri"! - a kada im je On dao iz obilja Svoga oni su u tome pustali skrti i okrenuli se - a oni i onako glave okreću". Kur'an 9:75-76

Poslije objave ovih ajeta, Sa'alaba je dosao placuci i zamolio Poslanika da prihvati od njega zekat, sto je, kako prenose, Poslanik odbio da ucini.

Ako su Abu Bekr i Omer slijedili Poslanikov sunnet, onda zasto su dozvolili ubijanje tih nevinih muslimana samo zato sto su odbijali da daju zekat!?

Sada, kada znamo dogadaj sa Sa'alabom, ne mozemo pronaci nijedno opravdanje za njihovo ubijanje, jer je to bilo potpuno suprotno Poslanikovom sunnetu. Da li je Abu Bekrovo dopustenje Omeru da pobije sve te ljude imalo za cilj da se istina sa el-Ghadira ne bi prosirila Zajednicom Muslimana i sakrila cinjenica da je hazreti Alija bio odredjen halifom?. Da li je Omer zbog toga zelio da se obracuna s njima i da li je zbog toga zaprijetio da ce ubiti i zapaliti one koji su se sklonili u hazreti Fatiminu kucu, ako ne priznaju njegovog prijatelja za halifu?

Treci dogadaj se desio u ranim danima Abu Bekrovog halifata, u kojem je doslo do neslaganja izmedu njega i Omera ibn Hataba i kada su jasni kur'anski ajeti i Poslanikov sunnet pogazeni:

Halid ibn Valid je ubio Malika ibn Nuvejru i prisilio njegovu zenu da se uda

za njega istog dana. Omer je rekao Halidu: O Allahov neprijatelju! Ubio si muslimana i ozenio njegovu zenu iste noci. Allaha mi kamenovat cu te.

[Tarikh Tabari dio III, str.280; Tarikh el-Fida dio I, str.158; Tarikh el-Jakubi dio II, str.110; El-Isabah fi Marif'at el-Sahabah dio III, str.336]

Ali, Abu Bekr se stavio u Halidovu zastitu rekavsi: "**Omere oprostite onome ko pocini gresku i ne kaznjavajte ga zbog toga**".

Ovo je je jos jedan skandal u muslimanskoj istoriji u koji je bio upleten jedan znacajni Poslanikov sahaba (Halid ibn Valid), o kome govorimo s velikim postovanjem i kojem smo dali titulu "**uvijek izvucena Allahova sablja**".

Sta mozemo reci o covjeku koji je pocinio ono sto je pocinio ovaj ashab? Ubio je Malika ibn Nuvejru, postovanog Poslanikovog prijatelja, vodju plemena Tamim i Jarbu, poznatog zbog svoje hrabrosti i postenja. Istorija nam kazuje da ih je Halid zarobio na prevaru. Kada su odlozili oruzje da bi klanjali, oni su ih pohvatali i svezali. S njima je bila i Lejla, Malikova zena, koja je bila smatrana jednom od najljepjih zena Arabije, cija je ljepota opcinila Halida. Malik mu je rekao: "Odvedi nas pred Abu Bekra, neka on odluci stvar medju nama.

Abdullah ibn Omer i Abu Kutada el-Ansari su intrevenisali i trazili od Halida da ih posalje Abu Bekru, ali on je odbio rekavsi: "**Allah mi nece nikad oprostiti ako ga ne ubijem.**"

Malik se onda okrenuo ka Lejli i rekao: "**Ovo je onaj koji ce me ubiti.**"

Poslije toga je Halid naredio da bude ubijen, zatim je uzeo njegovu zenu i spavao s njom iste noci.

[Tarikh el-Fida dio I, str.158; Tarikh el-Jakubi dio II, str.110; Tarikh Ibn el-Shihnah dio XI, str.114 (nalazi se na rubu stranice); Vafajat el-aajan dio VI, str.14]

Sta mozemo reci o tim ashabima koji su radili ono sto je Allah zabranjivao: ubijali muslimane zbog vlastitih prohtjeva i strasti i uzimali zene koje im je

Allah zabranjivao da imaju. U islamu, udovica se ne moze udati za drugog covjeka prije isteka odredjenog vremenskog roka. U Kur'anu je ovaj vremenski period tacno odredjen. Halid je slijedio vlastite strasti i bio toliko nizak, tako da se samo mozemo pitati kako mu je taj period (idda) mogao ista znaciti kada je vec ubio njenog muza i njegove pratioce uprkos cinjenici da su bili muslimani. Abdullah ibn Omer i Abu Kutada, koji su bili svjedoci ovome i koji su kasnije bili toliko ljuti na Halida da su se po svom dolasku u Medinu, zakleli da nece vise nikad biti u nekoj armiji koja bi bila pod komandom Halida ibn Valida.

[Tarikh Tabari dio III, str.280; Tarikh El-Fida dio III, str.336; Tarikh el-Jakubi dio II, str.110]

Kako vec govorimo o ovoj temi, zanimljivo je procitati sta Hajkal kaze u svojoj knjizi "El-Siddik Abu Bekr" u odjeljku pod nazivom "Omerovo misljenje i njegovi stavovi".

Hajkal pishe:

"Omer je bio idealni primjer covjeka sa snaznim osjecajem za pravdu. Odmah je uvidio da je Halid postupio nepravedno prema drugom muslimanu i ozenio mu zenu prije isteka njenog roka (idde). Zbog toga nije smio ostati u komandi armije da se takvo nesto ne bi ponovilo i ugrozilo ugled muslimana medu Arapima. Zato je rekao: "Nije pravedno da Halid ostane nekaznjen poslije njegovog postupka prema Lejli".

Pretpostavimo za trenutak da je Halidu polozej dopustao da ucini sa Malikom ono sto je ucinio i da je pri tome pogrijesio, preko cega Omer sigurno ne bi nikako presao, jer samo ono sto je uradio sa Malikovom udovicom je bilo dovoljno da bude kaznjen. Polozej komandanta i titula "Allahove sablje" mu nisu davali za pravo da ucini sve sto mu padne na pamet, jer bi, povodeci se za njim, i drugi uzimali sebi za pravo da ucine isto. Jos gore od toga, ovo bi bilo los primjer drugima o karakteru muslimana i njihovom postivanju Allahove Knjige. Zbog svega ovoga, Omer je bio uporan sve dok Abu Bekr nije pozvao Halida da bi ga kritikovao.

[El-Siddik Abu Bekr od Hajkala str 151]

Sada cemo upitati gospodina Hajkala i sve nase alime, koji svom silom nastoje da zastite ugled ashaba: Zashto Abu Bekr nije kaznio Halida? Ako je Omer bio primjer idealnog pravednog covjeka, zasto nije kaznio Halida da to bude poucan primjer drugima, nego ga je samo smjenio sa komandnog polozaa? Zasto nisu postovali Allahovu Knjigu, stitili i sprovodili njene zakone? Nista od toga! Sve je to bila politika! Ona cini cuda izmjenjujuci istinu i bacajuci Kur'an iza leda.

Neki od nasih alima pisu u svojim knjigama o dogadjaju kada je Poslanik Muhammed (s) bio veoma ljut na Usamu. On se pokusao zauzeti za zenu, koja je bila uhvacena da krade, a koja je bila iz ugledne familije. Poslanik mu je rekao: "Sram te bilo! Da li bi ti to promijenio jedan od Allahovih zakona. Allaha mi, da je to bila Fatima, Muhammedeova kcerka, ja bih joj odsjekao ruku. Allah je unistio one prije vas, jer su pustali na slobodu lopova koji je bio od ugleda, a kaznjavali one koji su bili siromasni i slabi".

Kako su mogli propustati da osude ubijanje nevinih muslimana i spavanje sa zenom jednog od njih iste noci, uprkos tragicne smrti njenog muza? Suprotno tome, oni su pokusali da pronadju opravdanje za Halida nazivajuci ga "uvijek spremnom Allahovom sabljom".

Sjecam se, jednom, kada sam pricao prijatelju o plemenitim vrlinama Halida ibn Valida, u vrijeme kada nisam znao istinu o njemu. S divljenjem sam mu rekao da je on bio "Allahova sablja", na sto mi je prijatelj odgovorio: **"Jeste, on je bio sablja, ali podmuklog sejtana"**

Tada sam bio iznenadjen, ali poslije istrazivanja Allah mi je otvorio oci i pomogao da saznam o stvarnim vrijednostima onih koji su prigrabili halifat, promijenili Allahove zakone i prekrusili Njegove zabrane.

Ovo je jos jedan poznati dogadaj koji se desio za vrijeme Poslanikovog zivota. Poslanik je poslao Halida u pleme Dzudejmah da ih pozove u islam, ne govoreci mu da ih napada. Kada su posli da izjavljuju, mada nejasno, "Mi se

okrecemo, (ka islamu) mi se okrecemo" Halid je poceo da ih napada sabljom i ubija. Onda je predao zarobljenike onima koji su dosli s njim i naredio im da ih pobiju. Neki od njih su odbili da to ucine, shvatajuci da su ovi ljudi prihvatili islam. Vratili su se nazad i obavijestili Poslanika o svemu. Kada ih je saslušao, rekao je:

O Boze, ja sam neduzan za ono sto je Halid ucinio - dva puta.

[Sahih Buhari, dio 9, knjiga 89, hadis 299]

Poslije je poslao Aliju ibn Abi Taliba s novcem u pleme Dzudejmah da plati nadoknadu za Halidovo nedjelo i svu stetu u imovini, Cak i za jednog psa. Kada se Alija vratio, Poslanik se okrenuo ka Kibli (Ka'abi), podigao ruke prema nebu i rekao:

"O Boze, neduzan sam Ti za ono sto je Halid ucinio" - tri puta.

[Sirat Ibn Hisham dio IV, str.53; Tabakat Ibn Sa'd, Usd el-Ghabah, dio III, str.102]

Mozemo li sada upitati gdje je ta takozvana pravednost ashaba? Ako je Halid ibn Valid smatran za jednog od nasih najvećih vojskovođa, cuven pod imenom "Allahova Sablja", da li to znaci da je Allah povlacio Svoju sablju da ubije nevine muslimane i povrijedi ljudsko dostojanstvo? Ovdje se susrecemo sa nelogicnoscu: Allah nam zabranjuje ubijanje i cinjenje zlih djela, dok je Halid povlacio sablju cineci zlo, ubijajuci neduzne muslimane i prisvajajuci njihova imanja i zene. Zar ne nalazimo teske lazi i prevare!?

Tvoja je hvala i Tebi sam zahvalan, Boze moj. Nisi stvorio Nebesa i Zemlju i ono sto je medju njima da bi se nepravda cinila. To hoce da pomislimo oni koji na Te hule. Tesko li onima koji Tebe vrijedjaju, Dzehennem je njihovo odrediste.

Kako je Abu Bekr, koji je bio halifa muslimana, mogao cuti sve te zlocine i ne reci (uraditi) nista o njima?? Cak sta vise, naredio je Omeru da prestane napadati Halida i naljutio se na Abu Kutada koji je podigao glas protiv Halidovog nedjela. Da li je to davao pravo Halidu da cini po svojoj procjeni,

ali je ovaj pogriješio? Koje izgovore mogu imati svi ti kriminalci koji tvrde da mogu raditi po svojoj procjeni, pa ponekad i pogriješiti, unistavajuci nevine zivote i kaljajuci necije casti? Znaci, po Abu Bekrovoj procjeni Halid, za koga Omer kaze da je "Allahov neprijatelj", nije bio kriv!

Omer je mislio da je Halid trebao biti ubijen, jer je ubio nevinog muslimana, ili je trebao biti kamenovan zbog toga sto je silovao Malikovu udovicu. Nista se od ovoga nije desilo Halidu, jer Omer nije mogao uciniti nista posto je Halid imao podrsku Abu Bekra, koji je znao citavu istinu o njemu.

Istoricari su zabjelezili da je poslije ovog podlog djela Halid bio poslan na pohod u Jemen odakle se vratio s pobjedom, ali i s mladom zenom. Nju je prigrabio na isti nacin kao i Lejlu, Malikovu zenu, s kojom je opet spavao prve noci nakon sto joj je ubio muza, prije nego se osusila krv neduznih muslimana i krv sljedbenika Musejlame. Kasnije ga je Abu Bekr zbog toga vise kritikovao nego u slucaju sa Lejlom.

[Hajkal u svojoj Knjizi "El-Siddik Abu Bekr", str.151]

Istoricari prenose Abu Bekrovo pismo Halidu u kojem mu kaze: "O Sine svoje majke! Tako mi zivota, ti ne cinis nista drugo nego mijenjas zene, dok se u tvome dvoristu jos nije osusila krv hiljadu i dvjesto muslimana [Tarikh Tabari dio III, str. 254; Tarikh Khamis dio III, str.343]

Kada je Halid procitao pismo, prokomentarisao ga je ovim rijedima: "**Ovo mora da je djelo El-A'sara**", misleci na Omera ibn Hataba

Ovo su bili jaki razlozi zbog kojih sam napustio ovu vrstu ashaba i njihovih sljedbenika koji ih i danas podrzavaju i srcano brane, proizvedeci razne dokaze da bi opravdali Abu Bekra, Omera, Osmana, Halida ibn Valida, Muaviju, Amr ibn el-Asa i drugih.

Allahu! Ja se ogradjujem od rijeci i djela onih koji su se suprotstavili Tvojim naredjenjima, prekrсили Tvoja ogranicenja i zloupotrijebili tvoja ovlastenja. Ogradjujem se i od onih koji su ih podrzavali i slijedili uprkos znanja koje su imali o njihovim djelima. Oprosti mi za moju naklonjenost koju sam prema

njima imao, jer nisam znao, a kako Tvoj Poslanik kaze: "Onaj ko nije znao ce biti odgovoran za svoje neznanje".

Allahu! Nase vodje su nas zavele, sakrile istinu od nas i iskrivile slike onih ashaba koji su otpali od vjere, tako da smo ih mi smatrali najboljim ljudima poslije Poslanika. Nema sumnje da su nasi preci bili zavedeni spletkama Umajjada i kasnije Abbasida.

Allahu! Oprosti njima, a i nama, jer Ti najbolje znas sta je u nasim srcima. Oni su voljeli i postovali te ashabe zato sto su mislili da su oni bili istinski prijatelji Tvog Poslanika, Tvoji blagoslovi i mir neka su njemu i onima koji ga vole. Ti znas da nam je on drag kao i njegova cestita porodica. Od njih su imami od kojih Si drzao daleko svaku necistocu i grijeh, a na njihovom celu, lider muslimana, vodja vjernika, Imam svih bogobojaznih, nas hazreti Alija ibn Abi Talib.

Allahu! Ucini me jednim od njihovih sljedbenika koji su se zauzeli za njihovu stvar i koji idu njihovim stopama. Pomozi mi da se ukrcam na njihovu ladju i uhvatim za njihovo neraskidivo uze. Uvedi me kroz njihova vrata i pomoz mi da im budem odan, da slijedim njihove rijeci i djela i usvojim njihove vrline.

Allahu! Udruzi me s njima, jer "Dana sudnjeg, covjek ce biti zajedno sa onima koje voli".

Hadis o ladji

Allahov Poslanik (s) je rekao:

"Pazite! Moj ehluibejt (porodica) je kao Nuhova ladja, ko god se ukrca - spasice se, a ko god izostane - utopice se.

[El-Mustrak od Hakima dio III str 151; Janabi' el-Muveddeh str.30 i 370; El-Sava'ik el-Muhrika od Ibn Hadzara str.184 i 234]

On je takodjer rekao:

Moj ehlulbejt su kao "Vrata pokajanja" sinova Israila - ko god prodje kroz njih bice mu oprosteno.

[Tarikh el-Hulefa od Sujutija i El-Dzami el-Saghir od istog autora; Isaaf el-Raghibin od Hajsamija dio IX, str.168]

Ibn Hadzar je naveo ove hadise u svojoj knjizi "El- Sava'ik el-Mahrika" i dao sljedece objasnjenje:

"Poredjenjem ehlulbejta sa ladjom je, u stvari, slikovito receno da ce svako onaj, ko ih voli, postuje, pokazuje zahvalnost i slijedi njihovo ucenje, biti spasen od utapanja u moru neznanja i zablude. U drugu ruku, svako onaj, ko odluci da im se ne pridruzi i ne uvidi njihove vrijednosti, potonut ce u dubine nezahvalnosti i biti unisten u burama tiranije i tlacenja. Upotrebom izraza "Vrata Pokajanja" (Ulaza u Jerusalem), koja je Allah podario Israilovom narodu kao dokaz Svoje milosti, zeli se reci da clanovi AhlulBejta predstavljaju dokaz Allahove milosti i oprosta za Muhammedov narod".

Pozelio sam upitati Ibn Hadzara da li je on bio jedan od onih koji se ukrcao na ladju, prosao kroz vrata pokajanja i bio vodjen uputom najucenijih, ili je bio jedan od onih koji su govorili ono sto sami nisu radili, a radili suprotno onome sto su vjerovali. Postoje mnogi koji nisu posteni prema sebi samima i koji, kada ih pitam ili s njima diskutujem, kazu: *"Mi vise postujemo ehlulbejt i hazreti Aliju od drugih. Mi volimo hazreti Fatimu, Hasana i Husejna i niko ne osporava njihove vrijednosti"*.

Jeste, oni govore jezicima ono sto im nije u srcima; oni ih vole i postuju, ali rade po praksi onih koji su ih proganjali i ubijali; ili, u najvećem broju slucaja, ne znaju ni ko su clanovi ehlulbejta. Kada ih pitas, kazu da ehlulbejt sacinjavaju Poslanikove supruge koje je Allah procistio i od svake necistoce sacuvao. Kada sam u jednom razgovoru ovo pomenuo, moj sagovornik mi je ovo rekao: "Sve sunije slijede ehlulbejt, jer je Allahov Poslanik rekao da pola vjere trebamo uzeti od njegove Humejre (tj. Ajse), a kako smo to i uciniili,

znaci da je pola nase vjere uzeto od ehlulbejta."

Na osnovu ovoga se moze razumjeti njihovo stvarno postovanje ehlulbejta. Kada su upitani o dvanaest imama, znaju samo za hazreti Aliju, Hasana i Husejna, dok neki od njih cak ne priznaju Hasana i Husejna za imame. Pored ovoga, oni postuju Muaviju, sina Sufijanovog, koji je otrovao Hasana i kojeg zovu "piscem objave". Oni, takodjer, postuju Amr ibn Asa na isti nacin kao i hazreti Aliju.

Ovo nije nista drugo nego konfuzija u kojoj se zeli prekriti istina lazima, a svjetlost ogrnuti mrakom. Kako moze srce vjernika biti ispunjeno Allahom i sejtanom u isto vrijeme?

Allah kaze u Kur'anu:

"Ne treba da ljudi koji u Allaha i onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovom suprotstavljaju, makar im oni bili ocevi njihovi, ili sinovi njihovi, ili braca njihova ili rodjaci njihovi. Njima je On u srca njihova vjerovanje usadio i svjetlom Svojim ih osnazio, i on ce ih uvesti u dzenetske basce kroz koje ce rijeke teci, da u njima vjecno ostanu. Allah je njima zadovoljan, a i oni ce Njime biti zadovoljni. Oni su na Allahovoj strani, a oni na Allahovoj strani ce sigurno uspijeti" Kur'an 58:22

Allah, Subhanehu ve Te'ala, na drugom mjestu kaze:

O vjernici, ako ste posli da se na putu Mome borite i da naklonost Moju steknete, s Mojim i svojim neprijateljima ne prijateljujte i ljubav im ne poklanjajte - oni poricu istinu koja vam dolazi..." Kur'an 60:1

Hadis: Onaj ko zeli da zivi kao ja

Allahov Poslanik (s) je rekao:

"Ko god zeli da zivi mojim zivotom, umre mojom smrću i zasluži džennetske bace - treba da prizna Aliju kao svog starješinu i slijedi moj AhlulBejt poslije mene. Oni su moja porodica i u njima je isto znanje i mudrost kao i u meni. Tesko li se mojim sljedbenicima koji zanemare ili poreknu njihove vrline i koji zapostave njihovo srodstvo samnom i moju vezanost za njih. Neka im Allah nikad ne dopusti moj sefa'a (zauzimanje za njih)"

[Mustadrak el-Hakim dio III, str.128; El-Dzamia Kabir od Tabaranija; El-Isbah od Ibn Hadzara el Askalanija; Kanz el-Ummal dio VI, str.155; El-Mankib od Khavariznija str.54; Jenabi elMavadda str.149; Hilijat el-Evlija dio I, str.86; Tarikh Ibn Asakir dio II, str.95]

Ovaj hadis ne treba nikakvo objasnjenje. U njega se ne daje muslimanima nikakav drugi izbor i zatvaraju se vrata svim izgovorima. Ako ne budu slijedili hazreti Aliju i priznali Poslanikov ehlulbejt, neće im biti dopusteno da traže zauzimanje poslanika Muhammeda (s) na Sudnjem Danu.

Na početku svog istraživanja sam bio sumnjicav prema ovom hadisu i njegovoj pravovjernosti, jer nosi u sebi jasan dokaz protiv onih koji su se suprotstavljali hazreti Aliji i ehlulbejtu. Bio sam odveć zabrinut sve dok nisam procitao knjigu "El-Isbah" u kojoj Ibn Hadzar el-Askalani daje sljedeći komentar vezan za ovaj hadis:

"... Ovaj hadis sam preuzeo od Jahja ibn Ja'ala el-Muharabi ali on je slab (prenosilac hadisa)"

Tada sam postao siguran da hadis nije korektan i da ga je Jahja ibn Ja'ala el-Muharabi sigurno izmislio, zbog čega ga Ibn Hadzar naziva "slabim" prenosiocem hadisa. Ali, zahvaljujući Allahu, Dželleshanuhu, pravu istinu sam doznao citajući knjigu "Ideologijske rasprave o pisanju Ibrahima el-Dzabhana."

[Munakashah Aka'dijja fi Makalat Ibrahim el-Dzaban]

Ova knjiga mi je pojasnila situaciju i pomocu nje sam otkrio da je, u stvari,

Jahja ibn Ja'ala el-Muhrabi bio pouzdan prenosilac hadisa, jer su se dva sejhha, Buhari i Muslim, oslanjali na njega. U daljoj istrazi otkrivam da je Buhari uzeo od njega nekoliko hadisa vezanih za Hudejbijsku bitku, koje je smjestio u treci dio na stranu 31.

Muslim je takodjer prenio od njega nekoliko hadisa, koji se mogu naci u njegovom sahihu, peti dio pod naslovom "Granice" na strani 119.

Cak ga i El-Dhalabi, poznat po svojim strogim kriterijama, svrstava medu pouzdane prenosiocce. To cine i imami el-Dzurha i el-Ta'dila (kriteriji koji se primijenjuju u nauci o hadisima s ciljem da se odvoje pouzdani od nepouzdanih prenosioca hadisa). Zbog svega toga su Buhari i Muslim prihvatili hadise koje je prenosio Jahja ibn Ja'ala el-Muhrabi, jer su ga smatrali pouzdanim prenosiocem, a njegove hadise tacinim.

Sada, zasto sve to spletkarenje, pretvaranje i zavaravanje o covjeku koji je bio smatran pouzdanim od strane velikih sakupljaca hadisa? Da li, mozda, zbog toga sto je govorio istinu o neophodnosti da se slijedi ehlulbejt, pa ga je Ibn Hadzar svrstao u "slabe" prenosiocce? Cini se da Ibn Hadzar nije racunao da ce ono sto pise biti u detalje analizirano i otkrivene njegove predrasude i pristrasnost. Alimi posveceni istini i vodjeni svjetlom Poslanika i njegovog ehlulbejta su bili u stanju otkriti njegove slabosti.

Kasnije sam shvatio da su neki od nasih alima pokusavali da sakriju istinu vezanu za zivote nekih ashaba i halifa, koje su smatrali svojim vodjama i zastitnicima. Nalazimo ih kako tumace korektne hadise na svoj nacin, dajuci im izmijenjeno znacenje, ili odbijajuci prihvatati one hadise koji idu protiv njihovih vjerovanja, Cak i ako se nalaze u njihovim vlastitim knjigama sahih (ispravnih i tacnih) hadisa. Ponekad znaju odstraniti pola ili jednu trecinu iz Poslanikovog hadisa ili ga zamijeniti necim drugim! Ili ce izazvati sumnju prema pouzdanim prenosiocima hadisa, jer oni spominju nesto sto im se ne dopada. Ako je to vec bilo objavljeno u prvom izdanju neke knjige, gledaju da se takav hadis ili dio hadisa ne nadje u sljedecim izdanjima. Te ispravke nigdje ne spominju, ali i malo inteligentnom citaocu je jasno zbog cega se to radi.

Postao sam svjestan ovih stvari poslije izvrsenog detaljnog studiranja i ispitivanja. Za sve ovo sto pisem imam neoborive dokaze. Zelim da prestanu pravdati te ashabe koji su se vratili nazad u nevjerovanje jer ono sto pisu je suprotno onome sto se desilo. Zelim da slijede pravi put, cak i ako je tezak, jer bi im onda savjesti bile mirne i ne bi vise uznemiravali druge.

Oni tvrde da su neki od pravih ashaba bili nepouzdati u prenosjenju Poslanikovih hadisa. To im je posluzilo kao izgovor da bi odstranili sve sto su zeljeli, narocito ona Poslanikova kazivanja u kojima je davao zadnje instrukcije prije smrti.

Obojica, i Buhari i Muslim, pisu o cinjenici da je Allahov Poslanik na samrtnoj postelji savjetovao muslimane o tri stvari:

- Odstranite mnogobosce sa Arabijskog poluostrva
- Darivajte sve delegacije na isti nacin kao sto sam i ja to cinio i
- "Zaboravio sam trecu" - kaze prenosilac ovog hadisa [Sahih Buhari, dio 5, knjiga 59, hadis 716]

Da li je moguće da su svi prisutni ashabi, koji su culi sve tri poslanikove zelje, zaboravili trecu!? Ne, sigurno da nisu. To je bila politika koja ih je prisilila da zaborave i nikad vise to da spomenu. Zaista, ovo je jos jedna od tragi-komedija organizovana od strane tih ashaba jer nema sumnje da je prva poslanikova oporuka bila da se hazreti Alija prihvati kao njegov nasljednik, tj. halifa. To je ono sto prenosilac ovog hadisa nije smio da pomene.

Uprkos velikim naporima da to bude sakriveno ili odstranjeno, osobi koja se upusti u istragu ce se sigurno otkriti cinjenica da je Poslanik postavio Aliju za nasljednika.

Buhari prenosi u dijelu pod naslovom "El Vasaja" (Nasljedstvo ili Preporuka), Muslim, takodjer, prenosi u svom Sahihu da je Poslanik preporucio hazreti Aliju za svog nasljednika u prisustvu Ajse [Sahih Muslim, knjiga 13, hadis #4013]

Pogledajmo kako Allah pokazuje Svoju svjetlost uprkos nastojanjima tlacitelja da je prekriju!!

Ponavljam ovdje ono sto sam rekao prije: ako ti ashabi nisu bili pouzdani u prenosu zadnjih Poslanikovih zelja, onda ne mozemo optuzivati njihove sljedbenike niti one koji su dosli poslije njih.

Ako Ajsa nije mogla cuti Alijino ime da se spomene, niti mu je ikad zeljela dobro - kao sto Ibn Sa'd pise u svojoj knjizi "Tabakat" [Tabakt Ibn Sa'ad, dio II, str. 29] i Buhari u svome Sahihu u dijelu pod naslovom "Poslanikova bolest i smrt"; i ako se zna da je, kada je cula vijest o Alijinoj smrti, u znak zahvalnosti, ucinila sedzdu - kako od nje mozemo ocekivati da govori u njegovu korist Nema snage niti moci osim u Allaha, Najuzvishenijeg, Najveceg.

O idztihadu (interpretaciji)

Pomocu istrazivanja sam dosao do zakljucka da pocetak nesrece, koja ce zadesiti muslimane, potice od pogresnog idztihada jasnih Poslanikovih hadisa od strane pojedinih utjecajnih ashaba. Na taj nacin su prekrusili Allahova naredjenja i izmijenili Poslanikov sunnet. Poslije njih su islamska ulema i vodje, koji su slijedili njihov primjer, cesto isli suprotno Poslanikovom sunnetu ako se nije slagao sa onim sto je jedan od tih ashaba radio poslije njega. Ponekad se islo toliko daleko da su radili direktno u suprotnosti sa Kur'anom. Dokaz da ne pretjerujem u ovoj tvrdnji je primjer sa "tejemumom" kojeg sam opisao ranije u ovoj knjizi. Uprkos cinjenici da postoji jasan kur'anski ajet vezan za tejjemum, oni su opet uzimali sebi slobodu da ga protumace na svoj nacin tj. da kazu - "ako nema vode ne treba klanjati". Abdullah ibn Omer je za ovo dao opravdanje koje smo vec naveli ranije.

Jedan od prvih ashaba koji je otvorio vrata ovoj vrsti idztihada je bio drugi

halifa, koji je bio slobodan da protumaci kur'anski tekst na svoj nacin i zaustavi isplatu onima cija su srca bila naklonjena islamu, mada je Allah odredio da im pripadne dio zekata.

Primjeri za njegov idztihad Poslanikovog sunneta su brojni. U njima vidimo da je isao toliko daleko da se suprotstavljao Poslaniku cak i za vrijeme njegovog zivota. Dokaz za ovo je slucaj kod Hudejbijskog ugovora, kao i kada je odbio dati Poslaniku papir i olovku rekavsi da je Kur'an dovoljan za muslimane.

Postoji jos jedan dogadjaj u koji je ukljucen i Omer ibn Hatab. To je bilo o "shirenju vijesti o Dzennetu", kada je Poslanik poslao Abu Hurejru da obavijesti svakog onoga za kojeg je bio siguran da vjeruje u "La ilaaha illellaah" (nema boga osim Allaha), da ce uci u Dzennet. Abu Hurejra je otisao i sirio vijest sve dok nije sreo Omera ibn Hataba. Kada ga je ovaj cuo, naredio mu je da prestane i toliko ga istukao dok ovaj nije pao na zemlju. Abu Hurejra je teskom mukom dosao nazad Poslaniku i ispricao mu o svemu. Kada je Poslanik upitao Omera zasto je to ucinio, on je odgovorio pitajuci ga: "Da li ste ga poslali da prosiri vijest da ce u Dzennet svako onaj ko vjeruje u La ilaaha illellaah"?

Poslanik je odgovorio potvrdno, na sta je Omer rekao: "Niste trebali to ciniti, jer se bojim da ce se ljudi previse oslanjati na "La ilaaha illellaah".

Takodjer, imamo njegovog sina, Abdullaha ibn Omera; koji je bio zabrinut da ljudi ne bi prihvatili tejjemum umjesto vode, pa im je rekao da ne klanjaju. Zasto se nisu drzali sunneta onakvog kakav je bio, ne pokusavajudi da ga tumace na svoj nacin?? Ovo se zavrсило u gubljenju izvornih islamskih pravila, povredi Allahovog autoriteta i podjeli muslimana na razlicite sekte.

Posmatrajuci odnos koji je Omer imao prema Bozijem Poslaniku i njegovom nacinu zivota (sunnetu), mozemo sa sigurnoscju zakljuciti da on nije vjerovao u njegovu nepogrjesivost smatrajuci ga za obicnog covjeka, koji je ponekad grijesio a ponekad ispravno postupao. Sada razumijemo i ucenje sunijske uleme koji prihvataju Omera kao vodju, a koji tvrde da je Poslanik bio

nepogrjesiv samo po pitanju kur'anske objave, dok je u ostalim stvarima bio obicno ljudsko stvorenje, nekad u pravu a nekad ne.

Neki zavedeni ljudi tvrde da je Allahov Poslanik dozvoljavao sejtanu pristup u svoju kucu. Jednom, kazu, da je Poslanik lezao na jastucima okruzen zenama koje su svirale tamburine, a pored njega je, u dobrom raspolozenju, sjedio sejtan. Kada se Omer pojavio sejtan je pobjegao a zene sakrile tamburine ispod jastuka. "U trenutku kada te je vidio da dolazis, sejtan je pobjegao glavom bez obzira". - Bozji Poslanik mu je rekao.

Zato nije iznenadjujuce da je Omer imao vlastito misljenje o stvarima islama? Dozvoljavao je sebi da se raspravlja s Poslanikom o politickim pitanjima kao i o onima vezanim za vjeru. Tako se stvorila grupa ashaba oko Omera koji su slijedili svoje misljenje i primjenjivali svoj idztihad uprkos jasnim Poslanikovim zeljama. Kao dokaz nam moze poslužiti njihovo ponasanje onog tragicnog dana, kada su podrzali Omera ne ispunjavajuci posljednju zelju poslanika Muhammeda (s)

Dalje, mozemo zakljuciti da je to bila ista grupa koja nije prihvatila Poslanikove rijeci sa El-Ghadira u kojima je jasno naznacio ko ce ga naslijediti i koga muslimani treba da slijede poslije njega. Sastanak u sakifi i postavljanje Abu Bekra kao halife je rezultat njihovog idztihada i oslanjanja na vlastito misljenje. Kada su preuzeli potpunu kontrolu, ucinili su sve da muslimani pocnu "zaboravljati" Poslanikove hadise vezane za halifat i njegovo nasljeđivanje. Oni su se suprotstavili Kur'anu, krsili njegove zakone i mijenjali pravila. Posljedica toga je bila tragedija sa hazreti Fatimom, koja je dosla iza tragedije njenog muza kada je bio lisen svog prava. Onda dolazi tragedija oko placanja zekata kada su pobijeni oni koji su odbili da plate, sto je bilo potpuno suprotno Poslanikovoj praksi. Zatim slijedi Omerov dolazak na vlast sto je opet bila samovoljnost Abu Bekra, a sto je bilo potpuno suprotno sistemu sure (medjusobnog dogovaranja), pomocu kojeg je on postao halifa i pomocu kojeg je vladao.

Kada je Omer postao halifa ucinio je stvari jos gorim, poceo je zabranjivati stvari koje su bile dopustene za vrijeme Poslanika [Sahih Muslim, knjiga 07,

hadis #2801] a dopustati stvari koje su bile zabranjene [Sahih Muslim, knjiga 09, hadis #3493]

Poslije njih je na vlast dosao Osman, koji je poduzeo jos dalje korake u tumacenju islama prema vlastitom misljenju. Njegove promjene su pocele da uticu na politicki i vjerski zivot, dovodeci do pobune koja se zavrсила njegovim ubistvom.

Kada je imam Alija bio zaduzen za vodjstvo Zajednice Muslimana, preuzeo je na sebe da povrati Zajednicu u stanje u kojem je bila za vrijeme Poslanikovog zivota. U svom nastojanju da ozivi Poslanikov sunnet i kur'anska pravila i ukine novotarije susretao se sa velikim teskocama i problemima.

Rijecima "Ko si ti da ukines nesto sto je Omer uveo! - cesto je bio docekivan

Siguran sam da su mu svi oni koji su bili prisiljeni da se vrate na poslanikov sunnet, bili protivnici i borili se proti njega. Poceo je da iskorjenjuje sve inovacije i promjene u vjeri, koje su bile uzele maha u zadnjih dvadeset i pet godina, a na koje su ljudi bili vec navikli. Narocito oni koji su se koristili privilegijama, prisvajajuci i troseci ono sto pripada Allahu i muslimanima.

Uvijek cemo naci da umisljeni pojedici podrzavaju ovakvo tumacenje islama, jer im to omogucava da se okoriste, dok im istiniti Poslanikovi hadisi predstavljaju prepreke na putu ka dostizanju vlastitih prohtijeva.

Da li nesto znaci ako ovakav idztihad ima podrsku medu ljudima, jer ga je lahko primijeniti i ne obavezuje nikoga?

Zato sto Poslanikov sunnet zahtijeva pozrtvovanje i sprjecava samovolju, politicari to danas zovu teokratijom, sto znaci uspostavljanje Allahovog zakona.

Ovakav idztihad, koji uzima u obzir misljenja i volju vecine, ali kojim se gubi osjecaj odgovornosti, naziva se demokratija, sto znaci vladavina naroda. Ljudi, koji su se poslije Poslanikove smrti sastali u sakifi, odlucili su da ukinu teokratsku vladavinu koju je uveo poslanik Muhammed (s)

zasnovanu na Kur'anskoj objavi i zamijene je demokratskom vladavinom zasnovanom na volji vecine. U svakom slucaju, ti ashabi u tadašnje vrijeme nisu poznavali rijec "demokratija", nego su imali arapsku rijec "sura" [Dogovaranje]

Oni, koji ni danas ne prihvataju Poslanikove hadise o postavljanju hazreti Alije za halifu, velike su pristalice "demokratije" i tvrde da je islam bio prvi koji je usvojio taj sistem. Oni se danas zalazu za reformu tj. modernizaciju islamskih normi i pravila da bi bili prihvaceni od Zapada. Zbog toga su dobro docekani kod zapadnih vlada i poznati kao "napredni i tolerantni" muslimani.

Shije, koji su na strani teokratije ili vladavine po Allahovim zakonima, odbijaju svaki pokusaj idztihada (interpretacije) po pitanju jasnih Poslanikovih hadisa i razlikuju izmedju slijedjenja Allahovih zakona i vladavine pomocu sura sistema. Ono sto se ne moze naci u hadisima, tj. ono o cemu Poslanik nije govorio i sto se pojavilo kasnije, pokusava se rijesiti pomocu idztihada.

Vidimo da je Allah S.V.T odabrao Svog vijesnika Muhammeda, ali mu je ipak rekao:

"Zato im prastaj i moli se da im bude oprosteno i dogovaraj se s njima..."

Kur'an: 3:159

Ali, sto se tice izbora vodja medju muslimanima, Allah kaze:

"Gaspodar tvoj stvara sta hoce, i On odabira koga hoce. Oni nemaju pravo da biraju..." Kur'an: 28:68

Kada Shije tvrde da je halifat morao pripasti hazreti Aliji, oni se, u stvari, drze jasnih dokaza koje nalazimo u Poslanikovim rijecima i u kur'anskom tekstu. Kada izlazu kritici neke od Poslanikovih ashaba, to je zbog toga sto su oni otisli protiv Poslanikovih naredjenja i zanemarili Kur'an. Kao rezultat toga prestalo se vladati po Allahovim zakonima i Poslanikovom sunnetu cime je Zajednici Muslimana nanesena rana koja ni do danas nije zarasla.

Zbog toga vlade zapadnih zemalja ne podnose shije. Za njih su oni vjerski fanatici i nazadni, jer zeleva da zive po Kur'anu, ciji zakoni kazu da se lopovu odsjece ruka, preljubnik bude kamenovan i koji podsticu na borbu na Allahovom putu.

Kroz svoje istrazivanje cinilo mi se da sam shvatio zasto su neki sunnijski alimi zatvorili vrata idztihada u drugom vijeku poslije Hidzre. Mozda, jer su bili uvidjeli gdje je ovakav idztihad doveo Zajednicu Muslimana, tj, u razne nesrece i krvave civilne ratove; i kako je promijenio muslimane, za koje je Allah rekao "Vi ste najbolji narod od svih naroda", u drustvo sa mnogo frakcija u kome je vladala anarhija i koje je na kraju napustilo pravi islam i vratilo se u dzahilijet (pred islamsko doba neznanja).

Idztihad se nastavio sa shijama, koji su uvijek prvo slijedili dobro ocuvane i jasne hadise i pri tome su im pomagali dvanaest imama iz Poslanikove porodice. Oni su naslijedili djedovo znanje i tvrdili da nema problema kojeg Allah nije rijesio i Njegov Poslanik ga razjasnio

Sada, takodjer, razumijemo da su ashabi bili razlog sto su sunnijski alimi, u nedostatku pisanih dokumenata, pribjegli vlastitim zakljuccima, kijasu (analogija), Istishabu (asocijacija) i mnogim drugim mjerama. Ti ashabi su vlastitim razmisljanjem dosli na odluku da sprijece zapisivanje Poslanikovih hadisa odmah poslije njegove smrti.

Sada znamo da su se shije prihvatile imama Alije, koji je bio "Ulaz u Grad Znanja" i koji im je govorio: "Pitajte me o bilo cemu jer Boziji Poslanik mi je pokazao hiljadu vrata znanja, od kojih svaka otvara hiljadu drugih. [Tarikh Damashk od Ibn Asakira dio II, str.484; Maktal el-Husejn od Khavarizmija dio I, str.38; El-Gadir od Eminija dio III, str.120]

Niko od shija nije podrzao Muaviju ibn Sufijana koji je znao sasvim malo o Poslanikovom sunnetu.

Ali, poslije smrti hazreti Alije, Muavija je postao "Vodja vjernika", koji je u islam ukljucio vlastito misljenje i licne procjene i time nanio toliku stetnu kao niko prije njega. Sunnijski alimi ga nazivaju "piscem objave" i za njih je on

bio jedan od vodećih islamskih ličnosti.

Kako ga mogu cijeniti kada je on bio taj koji je otrovao hazreti Hasana, Poslanikovog unuka, kojeg je on zvao liderom mladosti u Džennetu? Možda će reći: "To je bila njegova procjena u kojoj je pogriješio"!!??

Kako ga mogu cijeniti kada se docepao vlasti silom, preokrenuo "sura" sistem u nasljedni i postavio svog sina Jezida da ga naslijedi?

Kako ga mogu cijeniti kada je prisiljavao muslimane da psuju hazreti Aliju, ehlulbejt i Poslanikove potomke, u svakoj džamiji, tako da je to postala tradicija za punih šezdeset godina.

Kako ga mogu zvati "Piscem Objave" kada je objava dolazila Poslaniku u toku dvadeset tri godine od kojih je, prvih jedanaest, Muavija bio idolopoklonik; i kada je presao na islam, nije živio u Medini (ne postoje historijski podaci o tome), dok Božiji poslanik nije živio u Mekki od njenog pada. Kako je onda Muavija uspio da zapisuje objavu?

Pazimo se! Nema snage niti moći osim u Allaha, Uzvišenog, Velikog. Opet se ono pitanje vraća nazad: Koje bio u pravu, a ko ne? Da li hazreti Alija i njegovi sljedbenici ili Muavija i njegove pristalice?

Allahov Poslanik (s) je sve objasnio i za sve nam dao uputstva, samo što su neki, koji tvrde da slijede njegov sunnet, stvar zakomplikovali. Kroz proučavanje postalo mi je očigledno da su oni koji pokušavaju da odbrane Muaviju, u stvari, njegovi sljedbenici i sljedbenici Umajjada, mada tvrde da su sljedbenici poslanika Muhammeda i njegovog sunneta. Prepoznat ćemo ih po tome što mrze sljedbenike hazreti Alije, vesele se na Dan Asure i brane one ashabe koji su povrijedili Allahovog Poslanika za vrijeme života, a i poslije njegove smrti, uvijek ispravljajući njihova djela i pravdajući njihove postupke.

Kako neko može tvrditi da je na strani hazreti Alije i AhlulBejta, a u isto vrijeme podržavati njihove neprijatelje i ubice? Kako neko može postivati Allaha i Njegovog Poslanika, a u isto vrijeme braniti one koji su izmijenili

Allahove zakone i Poslanikov sunnet, tumačili ih na svoj način i uvodili vlastita pravila?

Kako su mogli postovati one koji nisu postivali poslanika Muhammeda (s) optužujući ga da priča besmislice i kritikujući njegovo vodjstvo?

Kako su mogli slijediti vjerske vodje koje su bile postavljene od strane vladajućih partija Umajjada i Abbasida za njihove političke igre, a napustiti druge koji su bili nabrojani [Sahih Buhari, dio 9, knjiga 89, hadis 329] i imenovani [Jenebi el-Mevedda od Kunduzi Hanafija] od strane poslanika Muhammeda (s)?

Kako su mogli slijediti nekoga ko nije dobro poznao Božijeg Poslanika, a napustiti "Vrata u Grad Znanja", hazreti Aliju, koji je bio poslaniku Muhammedu ono što je Harun bio poslaniku Musi?

Sada, da vidimo ko je bio prvi koji je koristio riječ Ahlul Sunna vel Dzema'a (Sljedbenici sunneta i zajedništva)

Godinu u kojoj je Muavija došao na vlast su nazvali "Godinom zajedništva". Ovaj naziv je potekao iz događaja kada su se muslimani poslije Osmanove smrti podijelili u dvije grupe: grupu hazreti Alije (shije) i Muavijinu grupu. Kada je hazreti Alija poginuo, Muavija je potpisao ugovor sa imamom Hasanom, pomoću kojeg je postao halifom. On je nastojao da progonom i eliminacijom shija "ujedini" Zajednicu Muslimana, koja je sada bila primorana da prihvati i slijedi njegov sunnet, a ne sunnet Božijeg Poslanika (s).

Imami i drugi članovi ehlulbejta su znali bolje o sunnetu svog djeda od bilo koga, jer kako poznata izreka kaže "Ljudi Mekke najbolje znaju njene staze i puteljke".

Na žalost, dvanaest imama, koje je Poslanik pominjao u svojim hadisima, nisu dobili podršku, nego su bili podržani njihovi neprijatelji. Uprkos prihvatanju hadisa u kojem Poslanik kaže da će poslije njega biti dvanaest halifa, svi od Kurejsa, mi uvijek zastanemo na četiri. Možda, jer je to bio

Muavija, koji nas je prozvao Ahlul Sunna vel Dzema'a (krace sunije), natjerao da se njegov sunnet postuje i ucio generacije muslimana da psuju na hazreti Aliju i AhlulBejt. Ovo je trajalo punih sesdeset godina dok Omer ibn Abdul Aziz, neka Allah bude s njim zadovoljan, nije to ukinuo. Neki istoricari nam kazuju da su Umajjadi, kojima je Omer ibn Abdul Aziz pripadao, spremali njegovo ubistvo.

O moj narode! Podjimo - vodjeni Allahom Uzvisenim i Velikim - da pronadjemo istinu i oslobodimo se slijepih predrasuda. Mi smo ztve abbasidske propagande, mracne istorige i intelektualne praznine kojima smo bili podvrgnuti dugo vremena. Nema sumnje da smo bili zrtve podmuklosti i prepredenosti ljudi kao sto su Muavija, Amr ibn el-As, Mughejra ibn Sha bah i drugih. Ispitajmo nasu vlastitu istoriju s ciljem da se nadje prava istina i Allah ce nas nagraditi dvostruko. Pokusajmo ujediti ovu nasu Zajednicu koja se poslije Poslanikove smrti podijelila u sedamdeset tri sekte.

Ujedinimo se pod zastavom "La ilaaha illellah. Muhammedurresulullah" i slijedimo clanove Poslanikovog ehlulbejta koje nam je naredio da slijedimo, rekavsi: "Ne idite ispred njih, jer cete se upropastiti; ne zaostajte iza njih, jer cete se i tada upropastiti; ne pokusavajte da ih ucite, jer oni znaju vise od vas". [El-Durr el-Meethur od Sujutija dio II; str.60; Usd el-Ghabah dio III, str.137; El- Sava'ik E1-Muhrika od Ibn Hadzara str.148, 226; Janabi el-Mevedda str.41, 137; Kanz el-Ummal dio I, str,168; Madzma el-Zavejd dio IX, str.163]

Ako ucinimo tako, oslobodicemo se Allahovog nezadovoljstva i ove nesrece danas; On ce izmijeniti nasa strahovanja u mir i spokojstvo. Ucinice da Njegov zakon zavlada Zemljom, kada ce se pokazati Njegov prijatelj, imam Mehdi - mir neka je njemu - kojeg je najavio poslanik Muhammed (s) a pomocu kojeg ce Allah ispuniti Zemlju mirom i pravdom poslije tlacenja i nepravde kojima je bila ispunjena.

Poziv Prijateljima

Ova promjena je za mene oznacila novi pocetak. U sebi sam primijetio spokojnu tisinu i radost usljed prave vjere koju sam otkrio, a za koju sam bio siguran da je pravi islam. Bio sam uzbudjen i ponosan zato sto mi je Allah podario uputstvo i pokazao mi pravi put. Nisam mogao kriti i ne govoriti o onome sta se desavalo u meni.

Rekao sam "Moram reci istinu i drugima". "Govori o blagodatima svog Gospodara" - a ovo sto mi se desilo je najveca blagodat koja se moze nekome desiti u ovom zivotu i u onom poslije; i jos stoji "onaj ko suti o stvarima istine je prokleti sejtan" i "poslije istine nema nista osim zablude".

Ono sto me je uvjerilo da moram prenijeti istinu i drugima je neobavijestenost i nevinost moje sunnijske brace koji iskreno vole Bozijeg Poslanika i njegovu porodicu. Trebalo je samo sa ociju ukloniti maglu, koja se nakupila kroz istoriju i onda bi i oni slijedili pravi put - bas kako se i meni desilo.

Allah, Uzviseni, kaze:

**"...Vi ste, takodjer, bili kao i oni, onda vam je Allah podario milost Svoju"
Kur'an: 4:94**

Pozvao sam cetiri kolege koji su predavali zajedno samnom. Dvojica od njih su predavala vjersko obrazovanje, treci arapski jezik a cetvrti islamsku filozofiju. Dolazili su iz Tunisa, Dzammala i Susaha. Pozvao sam ih da zajedno ispitamo ovaj opasni predmet. Povjerio sam im se da mi nisu bile jasne neke stvari, izrazavajući svoje sumnje i negodovanje. Prialatili su poziv i odlucili da dodju mojoj kuci poslije posla. Kada su dosli, dao sam im da citaju "El-Muradzaat", rekavsi da pisac ove knjige pise o islamu na vrlo zanimljiv nacin.

Knjiga je izazvala interes kod trojici od njih, dok nas je cetvrti, koji je predavao arapski, napustio poslije tri-cetiri sastanka, rekavsi: "Zapad danas ispituje mjesec, a vi se jos uvijek bakcete oko halifata u islamu".

Poslije jedno mjesec dana, završili smo citanje, ove knjige. Sva trojica prijatelja su bila odusevljena, dok sam im ja pomagao dajući im sve ono što sam sakupio od iskustva i znanja u godinama mog proučavanja. Počeo sam da kusam ukus vodjenja i bio vrlo optimistican u pogledu budućnosti. Često sam pozivao i prijatelje iz Gafse koje sam upoznao u dzamiji ili sufi sastancima. Također sam pozivao i neke od studenata kojima sam predavao. Godina prodje i hvala Allahu, naš broj se prilično povećao. Mi smo bili prijatelji ehlulbejta, prijatelji njihovih prijatelja, a neprijatelji njihovih neprijatelja. Počeli smo obilježavati njihove praznike i biti žalosni za vrijeme mjeseca muharema.

Dva od mojih prvih pisama, koja su nosila ove vijesti, bila su poslana sejjidu Khoi-ju i sejjidu Muhammedu Bakiru Sadru za praznik Ghadir, koji smo prvi puta obilježili u Gafsi. Svako je saznao da sam postao shija i da pozivam muslimane da slijede AhlulBejt. To je rezultiralo da se razne optuzbe i glasine počnu siriti zemljom. Bio sam optužen da sam izraelski spijun kome je zadatak da unese sumnju u srca vjernika; da govorim protiv ashaba s ciljem da unesem nemir među muslimane ... itd. U glavnom gradu, Tunisu, pokušao sam se približiti dvojici prijatelja, Rasidu Ghannusiju i Abdulfattahu Morou, ali koji su se ostro suprotstavili mojim idejama. U jednom razgovoru u Abdulfettahovoj kući rekao sam da mi, kao muslimani, moramo ponovo procitati naše knjige i osvrnuti se temeljno na našu istoriju. Za primjer sam uzeo Sahih Buhari i rekao da se u njemu nalaze stvari koje razumna osoba ne može prihvatiti. Na ovo su njih dvojica postali jako ljuti rekavši mi: "Ko ste vi da kritikujete Buharija"!?

Dao sam sve od sebe da ih privolim da se prihvate proučavanja, ali su me odbili riječima: "Ako ste vi postali shija, to je vasa stvar. Nemojte pokušavati da nas prevedete na shijizam. Mi imamo važnije stvari tj. da se suprotstavimo ovoj vladi koja ne prihvata islamske zakone".

Kakva je korist od toga - rekao sam - ako i dodjete na vlast, kako ćete vladati po islamu kada ne poznajete šta je pravi islam?

Tako smo se rastali osjećajući neprijateljstvo jedni prema drugima. Neki ljudi

iz Muslimanskog bratsva su se podigli protiv nas sireci razne glasine. Govorili su da sam vladin agent pomocu kojeg ona zeli da unese pomutnju medju muslimane da ih odvrati od pobune.

Postepeno smo poceli osjecati izolaciju. Posebno su nas izbjegavali mladi clanovi Muslimanskog bratstva i sejhi sufi redova. To je bilo tesko vrijeme u kojem smo se osjecali kao stranci u vlastitim kucama i medju vlastitom bracom. Ali, Allah Uzviseni, je promijenio nasu situaciju na bolje: mnogo mladjeg svijeta je dolazilo iz razlicitih gradova da nas vide i razgovaraju.

Davao sam sve od sebe da ih uvjerim tako da su mnogi od njih ugledali svjetlost. Dolazili su iz Tunisa, Kajravana, Suse i Sidi Bu Zejda. Za vrijeme ljetnjeg raspusta a prije posjete Iraku, putovao sam Evropom i sreo prijatelje u Francuskoj i Holandiji. Razgovarao sam s njima o svemu i hvala Allahu, da su i oni razumjeli i prihvatili istinu.

Bio sam uzbudjen kada sam ponovo sreo sejjida Muhammeda Sadra u njegovoj kuci u Nedzafu. Predstavio me je svojim studentima kao sjeme ljubavi prema AhlulBejtu u Tunisu. Takodjer mi je rekao da je zaplakao kada je prvi puta primio moje pismo u kojem sam ga obavijestio da smo obiljezili Ghadir praznik i o teskocama sa kojima smo se susretali, ukljucujuci razne glasine protiv nas i izolaciju u kojoj smo zivjeli.

Sejjid mi je rekao: "Neizbjezno cemo prolaziti kroz teska vremena, jer put ehlulbejta je tezak i strm. Jedan covjek je dosao da vidi poslanika Muhammeda (s) i rekao mu: "O Boziji Poslanice, vi ste mi mnogo dragi."

Onda ocekuj mnoge teskoce - Poslanik mu je rekao.

Vas amidjic, Alija ibn Abi Talib mi je takodjer drag - covjek je nastavio

Onda se pripremi da imas mnogo neprijatelja - Poslanik mu je rekao

I vasi unuci, Hasan i Husejn su mi dragi - covjek rece

Onda ocekuj zivot u bijedi i opasnosti - Poslanik mu odgovori

Ono sto mi placamo na putu pravde je ono sto je Abu Abdullah - Husejn a.s.

platio svojim zivotom i zivotima svojih najmilijih i prijatelja. Ono sto je shije uvijek kostalo, a zbog toga i danas mnogo stradaju, kao cijena njihove odanosti AhlulBejtu. Brate, neizbježno je da se susrecemo sa teskocama i da se zrtvujemo za pravedan cilj. Ako vam je Allah pomogao da na pravi put uputite jednog covjeka i time ga spasite, to je vrijedno citavog svijeta i svega onoga u njemu.

Sejjid Sadr me je savjetovao da se ne otudjujemo i da se uvijek trebamo nastojati pribliziti nasoj sunnijskoj braci, narocito u slucajevima kada se oni zele od nas odvojiti; savjetovao me je da klanjamo s njima i na taj nacin odrzavamo nase odnose; da ih trebamo smatratim neduznim zrtvama iskrivljene istorije i dobro smisljene propagande. Na kraju mi je rekao da su ljudi neprijatelji onoga cega ne znaju.

Sejjid Khoi me je, takodjer, savjetovao na isti nacin, dok nam je sejjid Muhammed Ali Tabatabai el-Hakim uvijek slao pisma puna savjeta koji su uveliko uticali na nas.

Moje posjete Nedzafu i susreti s tamosnjom ulemom su postale ucestalije.

Svakog ljetnjeg raspusta odlazio sam tamo da bih zivio u blizini imama Alije i poadjao casove sejjida Muhammeda Bakira Sadra, od kojih sam imao mnogo koristi. Takodjer sam bio obecao sebi da cu posjetiti kabure i ostalih deset imama. Uz Allahovu pomoc to mi je i poslo za rukom. Cak sam uspio da posjetim i kabur imama Reze, koji se nalazi u Mashadu, u blizini granice izmedu Irana i Sovjetskog Saveza. Tamo sam sreo neke od istaknutih alima i iz razgovora s njima izvukao mnoge koristi.

Sejjid Khoi, kojeg slijedimo u vjerskim pitanjima, mi je dozvolio da koristim khums i zekat za potrebe nase grupe. Od toga sam uspio da im obezbijedim knjige, stipendije i mnoge druge stvari. Takodjer sam osnovao malu biblioteku u kojoj su se mogle naci korisne knjige od obje grupe, sunnija i shija. Nazvao sam je "ehlulbejt biblioteka" i na taj nacin, hvala Allahu, ucinio uslugu mnogim studentima.

Petnaest godina poslije, moja radost se bila udvostrucila: sluzbenik gradskog

vijeca Gafse se slozio da nazove ulicu u kojoj zivim "Imam Alija ibn Abi Talib a.s.". Ovom prilikom bih mu zelio izraziti svoju zahvalnost za njegov plemeniti postupak. On je covjek koji ulaze veliki trud za dobrobit muslimana i koji prema hazreti Aliji ima veliko postovanje. Da mu se nekako oduzim, poklonio sam mu knjigu "El-Muradiaat" od Sherefudina. On i nasa grupa se uzajamno postuju i neka ga Allah dobro nagradi i podari mu sve sto zeli.

Neki podmukli ljudi su pokusali da uklone tablu sa natpisom ulice, ali bez uspjeha. Allah je zelio da ostane na istom mjestu tako da su nam pocela stizati pisma iz citavog svijeta, noseci na sebi ime imama Alije ibn Abi Taliba - ime koje je blagoslovilo nas lijepi grad.

Prema savjetima ehlulbejta a.s. i ucenih ljudi iz Nadzafa, ostali smo u kontaktu s nasom bracom sunnijama i odrzali odnos s njima u zajednickim namazima. Na taj nacin su ljudi poceli da pitaju o nasem namazu, abdestu, vjerovanjima...

Vodjenje istinom

U malom selu u juznom Tunisu jedna stara zena je sjedila medju ostalim zenama slusajuci ih kako razgovaraju o jednom bracnom paru. Cuvsu imena muza i zene uzviknula je u znak cudjenja. Kada je bila upitana za razlog rekla je da im je obojem bila doilja. Zene su brzo prosirile vijest medju muzevima koji odlucise da ispitaju stvar. I zaista, otac zene o kojoj je bilo rijec potvrdi da joj je ta zena bila doilja, a takodjer i muzev otac potvrdi da je ista zena bila doilja i njegovom sinu.

Dvije porodice su bile pogodjene vijescu, te su stale optuzivati jedna drugu za zlocin koji je bio pocinjen i zbog kojeg su trebali ocekivati Allahovu kaznu. Stvar je bila jos gora, jer se vjencanje obavilo deset godina ranije iz kojeg se rodilo troje djece. Cim je zena cula za vijest, pobjegla je u ocevu

kucu, odbijajući da ista jede i pije. Čak je i pokušala da se ubije, jer nije mogla živjeti sa saznanjem da je bila udata za vlastitog brata s kojim je dobila troje djece.

Kao rezultat prepirki između dvije porodice, više ljudi je bilo povrijeđeno. To je trajalo sve dok se jedan stari ugledni čovjek nije umijesao i prekinuo uzajmno napadanje. Predložio im je da potraže učenog alima koji bi im dao rjesnje za njihov problem.

Tako su se ljudi uputili ka velikom gradu da pitaju učene alime. Ali, svaki put kada bi pronašli jednog, kojem bi objasnili slučaj i pitali ga za savjet, on bi im rekao da je brak nevazeci i da bračni par treba biti rastavljen do kraja života, uz oslobađanje roba ili uz post od dva mjeseca i mnoga druga pravna misljenja.

Tako dodjose i u Gafsu. Svaki put kada bi upitali nekoga za misljenje, dobili bi isti odgovor. To je bilo zato jer je u Maliki sunnijskom mezhebu zabranjen brak između čovjeka i žene koji su bili dojeni čak i sa jednom kapi mlijeka iste žene. Ovo je po slijedjenju imama Malika, koji je primijenio logiku alkohola na mlijeko doilje rekavši: "Ako je velika količina nečega što te može opiti zabranjena, onda je i mala količina iste tvari, također, zabranjena". Zbog toga nije ni dopušten brak između čovjeka i žene koji su bili dojeni mlijekom iste žene, pa makar to bila i jedna kap.

Jedan od ljudi koji je bio prisutan u povjerenju im je rekao da dodju do mene riječima: "Pitajte Tidzaniya po tom pitanju, jer on poznaje sve mezhebe. Više puta sam ga slusao kako se raspravlja s ovim alimima i kako ih ostavlja bez riječi svojim logicnim razmišljanjem".

Ovo mi je prenio čovjek one žene kada sam ga primio i uveo u svoju biblioteku. Tu mi je ispričao citav slučaj u detalje. Na kraju mi je rekao: "Efendija, moja žena želi da se ubije, a o djeci nam se niko ne brine dok mi ne znamo kako da riješimo ovaj problem. Neki ljudi su nas uputili vama rekavši da bi vi mogli pronaći rjesenje."

Iznio sam mu kahvu i malo razmislio o slučaju. Upitao sam ga koliko puta ga

je ta žena dojila. Rekao je: "Ne znam, ali moja žena je bila dojena samo dva-tri puta. Njen otac kaže da ju je nosio toj ženi dva ili tri puta."

Onda je vas brak u redu - rekao sam - ne vidim tu nikakvih problema, jer brak je legalan i potpuno ispravan.

U tom trenutku čovjek je poletio na mene ljubeci mi ruke i govoreći: "Neka vas Allah nagradi za ove dobre vijesti. Vi ste vratili mir u moj život".

Prije nego je završio s kahvom, ili me upitao odakle znam za ono što sam mu rekao, odlučio je da me napusti i ode kući da obraduje ženu, djecu i ostalu familiju.

Ali, sljedećeg dana se vratio sa još sedam ljudi koje mi je predstavio: "Ovo je moj otac, ovo je moj punac, treći je starješina našeg sela, četvrti je hodža naše džamije, peti je vjerski savjetnik, šesti je predsjednik džemata i sedmi je direktor seoske škole. Svi su došli da ispituju moj slučaj i saznaju razloge i dokaze na osnovu kojih ste zaključili da je brak ispravan."

Cijelu grupu sam uveo u biblioteku, toplo ih dočekao i ponudio kahvom. Po njihovom raspoloženju sam očekivao dugi razgovor.

Došli smo da nam objasnite kako ste mogli proglasiti zakonitim brak između muža i žene koji su bili dojeni istom ženom. Takav brak je Allah zabranio u Kur'anu, a i Njegov Poslanik je rekao da je zabranjen brak između čovjeka i žene koji su bili dojeni istom ženom, kao što je zabranjen i brak između rođenih braca i sestara".

Prijatelji - počeo sam - vas je osmorica, a ja sam. Kada bih govorio odjednom s vama svima, ne bih bio u stanju da vam objasnim i razgovor bi možda izgubio svoj smisao. Predlažem vam da izaberete jednog od vas da raspravi stvar samnom, a vi ostali presudite.

Ideja im se dopala tako da su odlučili da izaberu vjerskog savjetnika smatrajući ga najučevnijim i najsposobnijim. Čovjek je počeo diskusiju pitajući me kako sam mogao nešto dopustiti što je bilo zabranjeno od Allaha, Njegovog Poslanika i svih imama.

Boze me sacuvaj da sam tako nesto uradio - rekao sam. Znam da je Allah zabranio takav brak u Kur'anskim ajetima, ali i da nije isao u detalje prepustivsi Poslaniku da objasni u kojim slucajevima i koje kolicine (mlijeka).

Imam Malik zabranjuje takav brak i kada se radi samo o jednoj kapi mlijeka - rekao je.

Znam to, ali imam Malik nema autoritet nad svim muslimanima. Da li vi cijenite misljenja i drugih imama? - pitao sam.

Neka je Allah njima zadovoljan, svi su slijedli stope poslanika Muhammeda (s) - odgovorili su mi.

Kakvo je onda vase opravdanje pred Allahom sto slijedite imama Malika koji je radio u suprotnosti sa Poslanikovim sunnetom?

Pogledao me je iznenadjeno i rekao: Subhanallah! Ne vjerujem da je imam Malik mogao uraditi nesto suprotno sunnetu.

I drugi su izgledali jos vise zbunjeno i iznenadjeno. Moja kritika imama Malika je bila nesto sto nikad nisu culi prije. Nastavio sam rijecima: "Da li je imam Malik bio jedan od ashaba? Da li je bio u drugoj generacije poslije ashaba? - pitao sam.

Nije, nego je dosao poslije njih. - rekao mi je.

Ko je bio blizi Poslaniku: on ili Alija bin Abi Talib? - pitao sam.

Imam Alija ibn Abi Talib je bio jedan od hulefaulrashidun (pravednih halifa) - bio je njegov odgovor. Hazreti Alije je bio "Ulaz u grad Znanja" - neko od njih je dodao.

Zasto ste onda napustili "Ulaz u Grad Znanja" i slijedite nekoga ko nije bio medju ashabima niti u generaciji poslije njih? On je dosao poslije civilnih ratova i poslije pada Medine u ruke Jezidovih placenika, koji su pobili najbolje ashabe i oskrnavili ljudske casti, mijenjajuci Poslanikov sunnet i pretvarajuci islam u privatnu imovinu u koju su unosili licna pravila. Kako neko moze vjerovati tim imamima kojima su bili zadovoljni tadašnjim

vladarima, jer su svoja ucenja uskladili sa njihovom politikom?

Mi smo culi da ste shija i da smatrate hazreti Aliju bogom - jedan od njih poce, ali u istom trenutku onaj do njega ga prekori rijecima: "Bolje ti je da sutis: Zar te nije sramota tako govoriti ucenom covjeku? Poznajem mnoge alime, ali ni jedan nema ovoliku biblioteku kao ovaj. Njegovi razlozi se cine ispravnim i njegove rijeci imaju smisla.

Jeste, u pravu ste da sam shija. Mi ne smatramo imama Aliju bogom. Umjesto da slijedimo imama Malika mi slijedimo imama Aliju, jer je on Ulaz u Grad Znanja, kako i vi to priznate - rekao sam.

Vjerski savjetnik me je upitao: "Da li imam Alija dozvoljava brak izmedju zene i covjeka koji su bili dojeni istom zenom?"

Ne, on to zabranjuje ako su bebe dojene od iste doilje petnaest i vise puta uzastopno, to jest toliko da se od tog mlijeka stvore meso i kosti - odgovorio sam.

Zenin otac se odusevio i radosnog lica rekao: "Elhamdulillah! Moja cerka je bila dojena samo dva ili tri puta od te zene. Imam Alijine rijeci oznacavaju kraj nasoj nevolji. One su prava Allahova milost nakon sto smo izgubili svu nadu.

Mozete li mi pokazati autenticne izvore u kojima se nalaze te rijeci hazreti Alije? - vjerski savjetnik me upitao.

Dao sam mu knjigu "Minhadi el-Salihin" od sejjida Khoija iz koje je naglas procitao poglavlje o dojenju i pravila vezana za njega.

Ljudi su postali zadovoljni, narocito muz koji se bio, prepao da necu biti u stanju dokazati svoju tvrdnju. Zatrazili su da pozajme ovu knjigu i da je ponesu u selo da bi je koristili za slicne probleme. Dao sam im knjigu poslije cega su otisli puni zahvalnosti i nudeci izvinjenja.

Ali, kada su napustili moju kucu sreli su nekog zlonamjernika koji ih je odveo do nekih ucenih ljudi koji su ih uplasili i upozorili da sam ja "izraelski agent" i

da je knjiga "Minhadi el-Salihin" sastavljena od samih lazi; da su ljudi Iraka bogohulnici i hipokriti i da shije dozvoljavaju brak medju bracom i sestrama, pa je bilo i normalno da su dozvolili da se brak s njegovom "sestrom" moze nastaviti. Na kraju su nagovorili covjeka da se predomisli i da ode na sud u Gafsi i zatrazi razvod. Sudija ga je opet poslao u glavni grad Tunis da svoj slucaj predstavi ispred samog republickog muftije. Muz se uputio u glavni grad da bi proveo punih mjesec dana cekajuci da dodje na red kod muftije.

Za vrijeme razgovora, u kojem mu je muz ispricao citav slucaj, muftija ga je upitao o onim ljudima koji su mu rekli da mu je brak bio u redu. Rekao mu je da to niko nije dopustio osim jednog koji se zvao Tidzani Samavi. Muftija je zapisao moje ime i rekao covjeku da se vrati kuci obecavajuci mu da ce napisati pismo sudiji u Gafsi o rjesenju njegovog slucaja.

Za kratko vrijeme, pismo od republickog muftije je stiglo i muzev advokat je u njemu procitao da je brak proglasen nelegalnim. Covjek, koji je sada bio na izmaku snaga, dodje do mene i izvinu mi se za neprijatnosti kojima sam zbog njega bio izlozen.

Zahvalio sam mu se za njegovu paznju, ali sam i izrazio iznenadjenje zbog muftijine presude. Zamolio sam ga da mi donese muftijino pismo da bih ga pokusao objaviti u tuniskoj stampi da time pokazem kako nas republicki muftija ne zna mnogo o cetiri sunni mezheba, niti razumije pravne razlike medju njima vezane za bratstvo po mlijeku. Ali, muz mi je rekao da nije bio u stanju donijeti pismo, jer je ono lezalo kod sudije u Gafsi.

Nekoliko dana kasnije, primio sam poziv od sudije koji je trazio od mene da mu pokazem knjige i ostale dokaze da je dozvoljen brak izmedju covjeka i zene koji su bili dojeni istom zenom. Izabrao sam nekoliko knjiga i pripremio odjeljke u kojima se govori o bratstvu po mlijeku, tako da ih budem u stanju brzo pronaci.

Otisao sam u sudnicu u zakazano vrijeme. Tamo me je docekao jedan sluzbenik i odveo u sudijinu kancelariju. Jako sam se iznenadio kada sam ugledao pokrajinskog sudiju i republickog predstavnika kao i jos trojicu

drugih sudija. Primijetio sam da su nosili službena odijela i da su bili spremni donijeti presudu. U dnu prostorije je sjedio muž licem okrenutim prema sudijama.

Usao sam i nazvao selam. Bio sam dočekan pogledima punim prezira. Kada sam sjedio glavni sudija me je upitao: "Da li ste vi Tidzani Samavi?"

Kada sam odgovorio potvrdno, sudija je nastavio: "Da li ste vi taj koji je presudio u slučaju ovog braka proglašavajući ga legalnim?"

Ne, ja nisam ništa presudio - rekao sam - nego su imami i učena islamska ulema presudili da je brak u ovom slučaju zakonit i ispravan

Upravo smo vas zbog toga pozvali - sudija je nastavio - optuženi ste zbog te tvrdnje. Ako ne uspijete dokazati sve što ste rekli čeka vas zatvor iz kojeg nećete tako lako izći

Postade mi jasno da se nalazim u velikoj nevolji. Ne zbog toga što sam iznio svoj sud u ovom slučaju, nego što su neki zlonamjerni ljudi rekli sudijama da sam ja onaj koji stvara probleme: da govori protiv ashaba i da skuplja podršku za ehlulbejt. Glavni sudija im je rekao da dovedu dva svjedoka protiv mene da bi me mogao strpati iza rešetaka.

Uz to, Muslimansko bratstvo je koristilo ovaj slučaj da proširi glasine da sam legalizovao brak između brata i sestre i da je to ono u što šije vjeruju!

To mi je postalo jasno kada mi je glavni sudija zaprijetio zatvorom. Nije mi preostalo ništa drugo nego da skupim svu habrost i da mu se otvoreno suprotstavim.

Da li mogu otvoreno i bez straha govoriti? - upitao sam glavnog sudiju.

Kada mi je to bilo obećano rekao sam: "Kao prvo što bih želio da kažem je da se nisam ja nametnuo nikome sa svojim mišljenjem, nego da mi je ovaj čovjek sam došao zaleći se o svome problemu. Kada je već došao, moja dužnost je bila da kažem ono što sam znao. Kroz razgovor sam saznao da je njegova žena bila dojena samo dva-tri puta od iste žene kao i on, pa sam mu

rekao sta u tom slucaju kaze islamski zakon. Nisam tumacio islam po svom nahodjenju niti sam namjeravao da donesem svoju licnu presudu.

Da li to sada tvrdite da vi poznajete islam bolje od nas? - sudija me je ostro upitao

Boze me sadcuvaj! Nisam mislio tako. Svi znaju da se Maliki mezheb ovdje završava. Da bih pronasao rjesenje za ovu teskocu potrazio sam u drugim mezhebima slicne slucajeve i njihova tumacenja - rekao sam

Gdje ste pronasli svoje rjesenje? - sudija me je pitao

Efendija, mogu li vas nesto pitati prije nego odgovorim na to pitanje? - rekao sam

Kada sam dobio potvrđan odgovor upitao sam: "Sta mislite o ostalim islamskim mezhebima?"

Svi su ispravni, jer slijede učenje Allahovog Poslanika, a razlike medju njima su dokaz Allahove milosti - sudija mi je odgovorio.

Ako je tako onda imajte milosti prema ovom jadnom covjeku, koji je vec dva mjeseca odvojen od porodice, jer jedan od islamskih mezheba ima rjesenje za njegov problem.

Pokazite nam vas dokaz za to i prestanite s takvim ponasanjem, dozvolili smo vam da se branite, a sad ste postali i advokat za drugoga - sudija me je ostro prekorio.

Iz torbe sam izvadio knjigu "Minhadi el-Salihin" od sejjida Khoi-a i rekao: "Ovo je iz mezheba ehlulbejta, gdje se nalazi jasan dokaz.

Zaboravite na ehlulbejt! Mi ga ne poznajemo niti u njega vjerujemo - prekinu me.

Kako sam ocekivao ovakav odgovor, pripremio sam nekoliko sunni knjiga u kojima sam nasao podatke o bratstvu po mlijeku. Medju njima su bile: "Sahih Buhari", "Sahih Muslim" "Fatve" od Mahmuda Shaltuta, "Bidajat el-

Mudztehid ve Nihajat el-Muktasid" od Ibn Rushda, "Zad el-Masir fi 'Ilm el-Tafsir" od Ibn Dzavzija i druge knjige.

Kada je glavni sudija odbio knjigu od sejjida 'Khoi-a, pitao sam ga o knjigama koje su bile za njih prihvatljive. Kada je spomenuo Buharija i Muslima, otvorio sam jednu knjigu i rekao: "Izvolite efendija, ovo je Sahih Buhari. Ono sto tvrdim je ovdje napisano.

Kada mi je dopustio, procitao sam na glas sljedece: "Taj i taj nam je rekao da je cuo od Ajse, Ummul Mu'minin, da je Allahov Poslanik (s) zabranjivao brak izmedu covjeka i zene samo ako su bili dojeni istom zenom petnaest ili vise puta".

Kada sam završio glavni sudija je zatražio da mu predam knjigu. Procitavši isti hadis pruzio ju je do republickog predstavnika, koji ju je nakon citanja dalje prosljedio sudijama. Za to vrijeme sam pronasao isti hadis u Sahih Muslimu i pokazao ga sudiji. Onda sam otvorio knjigu Fatve od Shejha Shaltuta sa Azhar islamskog univerziteta. Tu je pisao i o razlikama medju imamima po pitanju bratstva po mlijeku. Neki od imama su zabranjivali brak ako je par bio dojen od iste zene petnaest ili vise puta, neki su uzimali granicu sedam puta, a neki cak i pet. Samo je imam Malik zabranio brak ako se tu radi i o samo jednoj kapi mlijeka. Shaltut na kraju dodaje: "Ja bih prihvatio srednje rjesenje i usvojio sedam ili vise puta".

Nakon sto su pregledali dokaze, glavni sudija se okrenuo ka covjeku i rekao: "Idite i dovedite vaseg punca. Ako i on potvrdi da je vasa supruga bila dojena samo dva-tri puta, onda je mozete vratiti istog dana".

Covjekovo lice je zasijalo od sreće. Kada je republicki predstavnik zajedno sa sudijama napustao prostoriju, glavni sudija mi je prisao i rekao: "Molim vas da mi oprostite, jer sam bio pogresno obavijesten o vama. Izgleda da postoje mnogi ljudi koji vas ne vole i koji su vam zavidni"

Bilo mi je jako drago sto cujem ovo pa sam rekao: "Efendija, hvala Allahu sto mi je pomocu vas pomogao da se oslobodim laznih optuzbi".

Cuo sam da imate veliku biblioteku. Imate li mozda knjigu "Hajat el-Hajvan el-Kubra" od Damirija? - upitao me je.

Kada sam odgovorio potvrdno zamolio me je da mu je posudim. To je bila knjiga za kojom je tragao zadnje dvije godine.

Imate li vremena da ponekad dodjete do mene. Mogli bismo razgovarati o razlicitim temama. Nadam se da bih mogao nesto novog od vas nauciti - rekao mi je.

Boze me sacuvaj! Ja bih bio vas ucenik, jer ste stariji, a i krasi vas ugledan polozej. Imam slobodna cetiri dana u sedmici u kojima sam vam na raspolaganju - rekao sam.

Dogovorili smo se da se vidjamo svake subote. Takodjer me je zamolio da mu ostavim Sahih Buharija i Muslima i knjigu "Fatve" od Shaltuta da bi iskopirao neke dijelove koji su mu trebali. Poslije toga me je ispratio do vrata gdje smo se rastali.

Izasao sam radostan zahvaljujuci Allahu za ovu moralnu pobjedu. Usao sam u sudnicu bojeci se zatvora, da bih na kraju izasao kao dobar sudijin prijatelj od kojeg je on zelio nesto da nauci. Ovo je bio dar kojeg dobiju oni koji su na pravom putu - putu AhlulBejta. Na njemu nema razocarenja i u njemu je zastita za one koji ga za sebe odaberu.

Onaj covjek je prepricavao dogadjaj seljanima. Vijest da se zena vratila muzu i da je brak proglasen legalnim, brzo se prosirila po okolnim mjestima. Ljudi su poceli govoriti da sam najucevniji covjek u republici, bolji cak i od republickog muftije.

Muz je dosao mojoj kuci u velikim kolima i pozvao me s familijom da dodjemo u njegovo selo gdje su ljudi spremali da u moju cast ispeku tri teleta na raznju. Izvinuo sam se, jer nisam mogao da prihvatim ovaj poziv zbog obaveza u Gafsi. Obecao sam im da cu ih posjetiti u neko drugo vrijeme, inshaAllah.

Glavni sudija je, takodjer, pricao o dogadaju svojim kolegama i slucaj

postade dobro poznat. Tako je Allah otklonio od mene spletke zlonamjernika. Neki su dosli da mi se izvine, a nekima je Allah pomogao da ugledaju svjetlost i prihvate istinu. Ovo je bila Allahova milost. On je daje kome zeli i On je Najmilostiviji.

Na kraju, nase rijeci su:

Elhamdulillah, Rabil'alemin

Sallallahu 'ala Muhammedin ve Aalihi Ttajjibiine Ttahiriin

Hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova

Neka je Allahov salavat na Muhammeda i porodicu njegovu, primjernu i prociscenu

Izvori

Knjige tefsira:

1. Casni Kur'an
2. Tefsir od Tabarija
3. Ed-Durr el-Mensur fil-Tefsir bil-Ma'thur od Sujutija
4. Tefsir "El-Mizan" od Tabatabaia
5. El-Tefsir el-Kebir od Fakhre Tazija
6. Tefsir ibn Kethir
7. Zad el-Masir fi Ilmil-Tefsir od Ibn Dzavzija

8. Tefsir el-Qurtubi
9. Shavahid el-Tenzil od Hasakanija
10. El-Havi lil-Fatavi od Sujutija
11. El-Itqan fi Ulum el-Kur'an

Knjige Hadisa:

1. Sahih Buhari
2. Sahih Muslim
3. Sahih Tirmizi
4. Sahih Ibn Madiah
5. Mustadrak el-Hakim
6. Musnad od imama Ahmeda Hambala
7. Sunan Abu Davuda
8. Kanz el-Ummal
9. Muvetta' imama Malika
10. Dzami'al-Usul od Ibn Kethira
11. El-Dzemi'al-Saghir i El-Dzemi'al-Kebir od Sujutija
12. Minhadz el-Sunnah od Tamija
13. Madima el-Zava id od Hajathamija
14. Kunuz el-Haqa'iq od Manavija

15. Fath el-Bari fi Sarh el-Buhari

Knjige istorije (tarikha):

1. Tarikh el-Umam vel-Muluk od Tabarija
2. Tarikh el-Khulafa od Sujutija
3. Tarikh el-Kamil od Ibn Athira
4. Tarikh el-Dimashq od Ibn Asakira
5. Tarikh el-Masudi (Murudz el-Dhahab)
6. Tarikh el-Ja'qubi
7. Tarikh el-Khulefa od Ibn Qutejbe (Poznata kao El Imama vel-Sijasa)
8. Tarikh Abil-Fida'
9. Tarikh Ibn el-Shuhnah
10. Tarikh Baghdad
11. El-Tabaqat el-Kubra od Ibn Sa'da
12. Maghzi el-Vaqidi
13. Sharh Nahdz el-Balagha od Ibn Abi el-Hadida

Knjige sire:

1. Sirat Ibn Hisham
2. El-Sirah el-Hakabija
3. E1-Isti'ab
4. El-Isabah fi Tamjez el- Sahabah
5. Usd el-Ghabah fi Ma'rifet el-Sahaba
6. Hilijet el-Evilija od Abi Nu'ejme
7. El-Ghadir fil-Kitab vel-Sunna od Aminija
8. At-Ta'rif od Ibn Tavusa
9. El-Fitna el-Kubra od Tahe Husejna
10. Muhammedov zivot od muhammeda Husejna Hejkala
11. El-Rijadh el-Nadirah od Tabarija
12. El-Khilafa vel-Mulk od Abul-Aala Mevdudija

Ostale knjige:

1. Is'af er-Raghibin
2. Tahdhib el-Tahdhib
3. Tedhkirat el-Khavass od Ibn Diavzija
4. El-Bidaja vel-Nihaja od Ibn Kethira
5. Sirr el-Alamin od Ghazalija
6. El-Sava'iqal-Muhriqah od Ibn Hadiara el-Hajthamija

7. E1-Manaqib od Khavarazmija
8. Jenabi' el-Mevedda od Kanduzija
9. En-Nass vel-Idztihad od ʿĀrefuddina Musavije
10. El-Muradia'at od ʿĀrefuddina Musavije
11. Es-Saqifa od Shejha Muzafera
12. Fadak od sejjida Muhammeda Bakira Sadra
13. Es-Siddik Abu Bekr od Husejna Hejkala
14. Munaqasha 'Aqaidijja fi Maqalat Ibrahim Dzabhan
15. Lisan el-Arab od Ibn Manzura
16. Komentar Nahdzul Balaghe od Muhammeda Abduha
17. Abu Hurejra od Sharafuddina Musavije
18. Es-Sakifa vel-Khilafa od Abdul Fataha Abdul Maksuda
19. Shejh el-Madira od Mahmuda Abu Rejjaha